

Giới thiệu Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mạng

Truyện Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mạng của tác giả Thần Mộ Nhi thuộc thể loại ngôn tình hiện đại, sủng, Cổ Nghi Quân, chủ tịch trẻ tuổi nhất tập đoàn 'Thanh Vinh' Á châu, người đàn ông độc thân hoàng kim anh tuấn nhất thành phố B.

Thích Hiểu, thiên kim đại tiểu thư tôn quý nhất nhà họ Thích, trên có em gái đó kị, dưới có mẹ kế tính kế. Vì cái gọi là đám hỏi gia tộc, cô và anh ký hiệp nghị, kỳ hạn hôn nhân một năm, lại không cho phép có bất kì tiếp xúc gì. Ai ngờ, anh bá đạo cướp đi nụ hôn đầu của cô, mỗi tình đầu, còn có đêm đầu tiên.

Ba qua đời, anh giúp cô đoạt Thích thị, mưu tài mưu quyền. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

(1VS1, nam nữ chủ sạch sẽ, nam cường, nữ cường, cường cường liên thủ, đánh tiểu tam, mặc dù có hiểu lầm, ngọt ngào càng nhiều)

Cổ Nghi Quân, chủ tịch trẻ tuổi nhất tập đoàn 'Thanh Vinh' Á châu, người đàn ông độc thân hoàng kim anh tuấn nhất thành phố B.

Thích Hiểu, thiên kim đại tiểu thư tôn quý nhất nhà họ Thích, trên có em gái đó kị, dưới có mẹ kế tính kế.

Vì cái gọi là đám hỏi gia tộc, cô và anh ký hiệp nghị, kỳ hạn hôn nhân một năm, lại không cho phép có bất kì tiếp xúc gì.

Ai ngờ, anh bá đạo cướp đi nụ hôn đầu của cô, mỗi tình đầu, còn có đêm đầu tiên.

Ba qua đời, anh giúp cô đoạt Thích thị, mưu tài mưu quyền.

Chị em gạt bỏ, anh tiêu sái xuất hiện, ôm cô vào lòng, bá đạo tuyên bố, “Cô gái này là người phụ nữ của tôi, đối nghịch với cô cũng chính là đối nghịch với tôi!”

Khi anh sủng ái, cô từng bước rung động, lại không dám vượt qua phân nửa.

Cho đến, một năm trôi qua, bạn gái cũ của anh trở về.

Thích Hiểu mới hiểu được, cảm tình lúc trước người đàn ông này nguyện ý cưới cô, là vì cầu hôn nhưng bị bạn gái trước cự tuyệt? Thẹn quá hóa giận tùy ý làm bậy?

Thích Hiểu cô lại thua người đàn bà dám đăng sao! Không có cửa đâu!

Không phải là thiếu người đàn ông sao? Chân trời nơi nào không có cỏ thơm, buông tha cho một người đàn ông chất lượng tốt, phía trước nói không chừng chính là một cánh rừng!

Thu thập hành lý, tiêu sái rời đi - -

Đoạn ngắn một:

“Không cho phép đi!” Sau lưng, là thanh âm lạnh như băng.

Cô hít một hơi thật sâu, “Cổ Nghi Quân, trên thư hiệp nghị kỳ hạn kết hôn là một năm, đây chỉ là một cuộc hôn nhân không có kết quả, cần gì phải trói buộc tự do của nhau?”

Anh lại ngăn cản đường của cô, cô dùng hết toàn lực đẩy anh ra, lạnh giọng muốn hỏi “Cổ Nghi Quân, anh làm cái gì vậy?”

“Kết hôn giả, yêu thật, chưa từng nghe sao?”

Đoạn ngắn hai:

Kết hôn giả, yêu thật? Thích Hiểu cũng không ngu như vậy, càng không phải là một người cho phép có hạt cát trong mắt!

“Được a, thu thập xong cục diện rồi rầm của anh, ngoài ra, bỏ tẩn xấu uống rượu hút thuốc!”

Cô giáo hoạt cười một tiếng, cố làm ra vẻ thân nhiên đi về phía cửa.

“Em muốn đi đâu?” Người đàn ông giữ cô lại, thất quyết không tha.

“Giải sầu!”

Lần này tán ra, những gần năm năm.

Lại gặp nhau, anh giam cầm cô vào ngực, nói nhỏ, “nhớ anh sao?”

Cô không chút do dự đập một cước, ở giữa bụng anh, nụ cười tuyệt mỹ, “Ngra tốt không ăn đã xong, chồng trước có cái gì tốt để nhớ?”

Ai ngờ, một giây sau, bị anh nhổ tận gốc, vác lên vai, “Giấy thỏa thuận li hôn anh còn chưa kí, anh lại muốn nhìn một chút, anh xem như cái gì chồng trước!”

Đoạn ngắn ba:

Năm năm sau, Cố Tiểu Tiểu nện bước, dương dương đắc ý, “Mẹ, tối hôm qua mẹ phạm lỗi sao?”

Nói, Cố Tiểu Tiểu còn giáo hoạt nheo mắt lại, “Con nghe thấy người bị cha đánh vào mông!”

Thích Hiểu cau mày lại, nhìn thoáng qua người đàn ông đang nghiêm túc duyệt văn kiện trên ghế sa lon.

“A? Có chuyện này?”

Cố Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu, “Đúng vậy, con nghe thấy tiếng 'ba ba ba!'”

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Lãnh giấy hôn thú?

Chương 2: Lãnh giấy hôn thú?

Gặp Cố Nghị Quân không lên tiếng, Thích Hiểu chậm chạp một tý, lúc này mới xoay người, chuẩn bị mở cửa rồi đi, sau lưng lại truyền đến giọng nói có chút tò mò của Âu Dương Thần Đông.

“Đại Boss, cậu đổi phụ tá?”

Nếu không phải Cố Nghị Quân kêu người phụ nữ này ra ngoài, hẳn còn thật không có chú ý tới, lúc này mới đi đến trước mặt Thích Hiểu, ánh mắt đánh giá cô.

Một thân thon dài, mềm mại đáng yêu nhưng không mất đi sự thanh thuần, lông mi tỉ mỉ như được người miêu tả, giờ khắc này khuôn mặt trắng nõn của cô còn có chút đỏ ửng.

Quả nhiên là một vật hiếm có! Âu Dương Thần Đông không nhìn được thâm cảm thán trong lòng, tên tiểu tử thú vị Cố Nghị Quân này thật đúng là có thể lẫn qua lẫn lại, mà ngay trợ lý bên cạnh, cũng có thể so với người ấy quốc tế.

Thích Hiểu hơi xấu hổ, nhất là cảm giác thấy ánh mắt lạnh lùng sau lưng, lưu, hai chân suýt nữa xụi lơ.

“Âu Dương tiên sinh, tôi không phải là trợ lý giám đốc, tôi chỉ là chuyên viên kế toán trong công ty....” Nở một nụ cười mê người, Thích Hiểu nhìn về phía hắn vuốt cằm.

Lần này, Âu Dương Thần Đông lại càng buồn bực, khoa trương vuốt lông mày, nhìn chằm chằm Thích Hiểu, “Cô biết tôi?”

Hai tay Cố Nghị Quân đã thành thói quen khoanh lại trước ngực, thân thể hơi nghiêng về phía trước, môi đỏ dày mỏng vừa phải nhếch lên, giống như đang chờ câu trả lời của cô.

“Tự nhiên biết.” Rất tùy tiện gật đầu xác nhận, Thích Hiểu vuốt vuốt huyết thái dương của mình, đáy mắt xẹt qua một tia hoảng loạn, “Đại danh của Âu Dương Thần Đông, từ mấy năm trước tôi đã được nghe nói, trên báo chí bốn phía đều có tên của anh, không muốn biết cũng khó....Ngài nói, phải hay không? Âu Dương tiên sinh?”

Con người trong suốt toát ra vẻ dí dỏm, Thích Hiểu nhếch miệng cười một tiếng.

Mặc dù Âu Dương Thần Đông đã có gia đình, nhưng cũng không thể chống lại một mỹ nữ thuần khiết như vậy, dứt khoát chủ động đưa tay ra, tự giới thiệu, “Xin chào, tôi là Âu Dương Thần Đông, còn cô, cô tên gì?”

“Thích Hiểu.” Cô đưa tay ra, cùng bắt tay với Âu Dương Thần Đông, sau đó chỉ về phía cửa, “Nếu như không có chuyện gì khác, tôi xin ra ngoài trước, cả phê lập tức đến.”

“Tốt, tôi chờ!”

Mới từ phòng làm việc đi ra, Thích Hiểu liên tục hít sâu vài cái, bởi vì không khí đè nén, khuôn mặt nhỏ nhắn sờ giống như bị phỏng.

Móng vuốt dùng sức chà xát lên mặt, đột nhiên trên vai bị vỗ một cái.

“A! Ai a!” Ban ngày cũng không sợ hù chết người!

Thích Hiểu quay đầu, đã thấy Tô Du Du mở to mắt kính nhìn cô, “Thích Hiểu, sai cô lại chạy đến phòng làm việc của giám đốc?”

“Cái kia, người ta nói, tôi làm sao báo biểu, con số trên đó nhiều hơn một con số không, tôi tới vì....”

Di, không đúng, Tô Du Du không phải là thư ký của anh sao? Hỏi thăm cô ấy một chút chắc không sao?

Thích Hiểu cười giảo hoạt, đột nhiên kéo tay Tô Du Du lại, kéo cô ấy đến chỗ khác, làm cho Tô Du Du mờ mịt, này, lại làm việc gì trái lương tâm sao?

“Du Du, hội nghị sáng nay chắc cô cũng tham gia chứ? Vậy đại boss và công ty đối tác, kí hợp đồng rồi sao? Số liệu tôi thống kê....”

“Tổng giám đốc ngốc như vậy sao? Anh ấy đã sớm phát hiện số liệu bị sai? Đã sửa rồi, chỉ là chúng tôi còn chưa thông báo cho các bộ phận, cô yên tâm đi, chuyện này đối với công ty, không tạo thành tổn thất gì....”

“Gi?” Lần này, Thích Hiểu thật sự bối rối.

“Làm sao vậy? Tổng giám đốc mắng cô rồi?” Tô Du Du dò xét nhiệt độ trên trán cô, “Cô không sao chứ?”

Thích Hiểu lắc đầu giống như bị điện giật, “Không có, không có... Du Du, tôi không nói chuyện với cô nữa, tôi đi pha một ly cà phê cho đại boss trước, để còn đi xuống lầu làm việc.”

Pha cà phê? Tô Du Du mờ mịt nhìn chằm chằm bóng dáng Thích Hiểu chạy như bay, trăm mối như tơ vò.

Loại chuyện như vậy, không phải nên giao cho thư ký đi làm sao? Khi nào thì đến phiên bộ tài vụ đến tiếp?

Trong phòng làm việc, Âu Dương Thần Đông thích ý nằm trên bàn gỗ, vừa xoay bút trong tay vừa lắc chân dài.

“Cậu cô gái gọi là Thích Hiểu kia, lớn lên thật không tệ, chỉ bằng cậu sớm làm thủ tục ly hôn, sau đó cùng với cô ấy.... Dù sao cái cô Tổng Gia Nghi kia, cũng sẽ ngây ngốc ở nước ngoài một thời gian.... Nếu cứ tiếp tục như thế này, không sớm thì muộn cậu cũng sẽ mắc chứng chướng ngại chức năng.....”

Cố Nghị Quân cười nhẹ, “Chứng chướng ngại chức năng? Cậu thật đúng là cho rằng tôi là cậu sao? Loại chuyện như vậy, vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện trên người tôi!”

Không chút để ý lời nói của Âu Dương Thần Đông, sau đó dập tắt đèn thuốc trong cái gạt tàn thuốc.

Động tác liên tiếp ưu nhã, làm cho Âu Dương Thần Đông không vui nhủ mày, vô lại nói, “Dù sao lão tử không tiếp tục tán gẫu, cũng sẽ không giống như cậu, cưới một người bản thân không thích làm vợ, cậu ngày ngày đối mặt với gương mặt đó, cũng không biết khó chịu?”

“Cậu biết, cô gái vừa rồi... Là ai không?”

Cố Nghị Quân hiển nhiên đã mất kiên nhẫn, dứt khoát hỏi.

“Ừ? Cô gái vừa rồi? Chính là một người của bộ phận tài vụ?” Âu Dương Thần Đông liếc anh một cái, nhếch miệng, “Thích Hiểu a, cô ấy không phải là đã giới thiệu qua chính mình sao...”

Thích Hiểu... Thích Hiểu...

Cái tên này, như thế nào nghe quen thuộc như vậy a!

Lại xem xét về mặt Cố Nghị Quân âm hiểm quỷ quyệt, Âu Dương Thần Đông chỉ cảm thấy sau lưng có một cơn gió lạnh tập kích, tóc gáy cũng dựng đứng lên.

Trời ạ, cô gái kia, tên Thích Hiểu a!

“Cô ấy... Cô ấy chính là người...”

Chính là người lãnh giấy kết hôn với Cố Nghị Quân ---- thiên kim nhà họ Thích?

Cố Nghị Quân ưu nhã vuốt cằm, khỏe môi vui vẻ, mãn thành một độ cong không sâu.

NND! Âu Dương Thần Đông cuối cùng cũng thấy được người đàn ông âm hiểm, làm hại anh không lựa lời nói ra một loạt lời nói không hay, lại bị tuôn ra một tin tức động trời như vậy!

Quả thực so với người phụ nữ còn muốn ác độc hơn!

Còn nữa, ai có thể nghĩ tới, thiên kim tiểu thư nhf họ Thích cao quý như vậy, lại cam tâm tình nguyện chạy đến tập đoàn Thanh Vinh làm một kế toán nhỏ!

Cố Nghị Quân nhìn anh một cái, cũng đã tính toán đến tâm tư của anh, thuận miệng bổ sung một câu, “Đây là ý của lão gia tử.”

An bài cô đến tập đoàn đi làm, thuận tiện để hai người bồi dưỡng tình cảm, mà kế hoạch ban đầu của lão gia tử là để cô làm trợ lý của anh, không nghĩ tới Thích Hiểu chủ động yêu cầu làm một kế toán nhỏ, Cố Nghị Quân tự nhiên sẽ không cự tuyệt yêu cầu như thế.

Hơn nữa, hai người bọn họ trong lúc đó, cũng chỉ là quan hệ lợi ích.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Một năm sau sẽ ly hôn?

“Không được, tôi phải đi nói rõ ràng với đại mỹ nữ kia.”

Âu Dương Thần Đông vừa nghĩ tới mấy câu nói vừa rồi của mình có khả năng làm tổn thương người khác sâu sắc, trên người giống như là bị con mèo gãi ngứa, không quan tâm ngó ngang xoay người rời đi.

“Chớ đi.”

Cố Nghị Quân lên tiếng, nước chảy mây trôi ngăn cản anh lại, chính mình lại cầm văn kiện trên bàn lên, sau khi lướt qua, kí tên mình xuống cuối văn kiện.

“Hôn nhân của tớ và cô ấy, thời gian gắn liền là một năm, một năm sau, chúng tớ sẽ ly hôn.”

Đôi mắt sáng ngời giống như bảo thạch, lộ vẻ hờ hững lạnh nhạt.

Thích Hiểu mới từ phòng uống nước bùng cả phê ra, dừng ở cửa văn phòng, vừa lúc nghe được những lời này, hai vai không nhịn được run rẩy một chút, tiếp theo da thịt trên mặt cũng không nhịn được mà run rẩy.

Lòng bàn tay lạnh buốt, rịn ra một tầng mồ hôi.

Âu Dương Thần Đông bất khả tư nghị nhìn Cố Nghị Quân, mà ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu biến thành phức tạp.

“Này, Cố đại Boss, nói giỡn coi như xong, đại mỹ nữ xinh đẹp như vậy làm bà xã của cậu, cậu cũng nguyện ý cự tuyệt?” Âu Dương Thần Đông kinh ngạc hỏi, không khỏi hoài nghi.

“Cậu cảm thấy, tớ là một người thích nói giỡn?Ừ hử?”

Cố Nghị Quân hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng dậy, thu thập một ít văn kiện trên bàn, cầm lấy chìa khóa xe, trên mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng làm người khác không hiểu.

“Quyết định của tớ, không ai có thể thay đổi.”

Còn nữa, vô gái này, cũng nhất định sẽ không phản đối.

Anh hứa hẹn sẽ cho cô tất cả vật chất, chỉ cần ở công ty bọn họ là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Mà cô cũng hứa sẽ không đem chuyện hai người kết hôn ra nói ở trong công ty, sẽ an phận đối với cuộc hôn nhân này.

Mắt nhìn Cố Nghị Quân sẽ đi ra cửa, thân hình Âu Dương Thần Đông chợt lóe, chặn trước đường của anh.

“VẬY CẬU CƯỜI CÔ ẤY, LÀM NHƯ VẬY LÀ VÌ CÁI GÌ?” Âu Dương Thần Đông không nhịn được muốn bắt bình thay cô.

Cố Nghị Quân dừng lại, một thân tây trang màu đen không thể nghi ngờ biểu lộ ra vóc dáng của anh, con ngươi thẳng tắp nhìn Âu Dương Thần Đông ở đối diện, đáy mắt xoẹt qua một tia đùa cợt không dễ nắm bắt.

“Đằng sau vài cái case, nhất định phải cần Thích gia đến trợ giúp, từ điểm này mà nói, có lợi cho sự phát triển của tập đoàn, từ một góc độ khác mà nói, cũng hợp tâm ý của ông nội.”

“CẬU ĐIÊN RỒI!” Âu Dương Thần Đông không nhịn được thảm máng một tiếng, “ĐỪNG CHO LÀ TỚ KHÔNG BIẾT, CẬU RÕ RÀNG LÀ GHEN GHÉT TỔNG GIA NGHIÊN, CHO NÊN CÔ Ý CƯỜI CÔ GÁI KHÁC!”

Âu Dương Thần Đông cơ hồ là gằm nhẹ lên tiếng, từ trước đến nay anh thương hương tiếc ngọc, tự nhiên không thể đứng nhìn một cô gái vô tội cứ như vậy bị hại.

Còn nữa, anh đối với chuyện lúc trước giữa Cố Nghị Quân và Tống Gia Nghiên có thể nói là rõ như lòng bàn tay.

Tống Gia Nghiên vì hoàn thành sự nghiệp vũ đạo, dứt khoát cự tuyệt lời cầu hôn của Cố Nghị Quân, lựa chọn xuất ngoại đào tạo sâu buông tha hôn ước của hai người.

Mà một năm sau, không phải vừa vặn thời gian Tống Gia Nghiên về nước sao?

Gặp Cố Nghị Quân cũng không phản bác, khéo môi đơn bạc quẹt một cái đùa vui vẻ, Âu Dương Thần Đông chỉ cảm thấy một dòng nước lạnh từ lòng bàn tay sinh ra, vọt lên da, hai tay nắm chặt vang lên tiếng răng rắc.

Người đàn ông này, thật đúng là còn ác độc hơn phụ nữ!

“ĐƯỢC RỒI, TỚ KHÔNG NÓI VỚI CẬU NỮA, NẾU CÒN TIẾP TỤC NÓI, PHÒNG ĐOÁN PHẬT TỔ CŨNG CÓ Ý KIẾN, TỚ CẢM THẤY TỚ CÓ NGHĨA VỤ KHUYÊN THÍCH HIỂU, SỚM RỜI KHỎI NANH VUỐT CỦA CON HỒ LY CẬU, NẾU KHÔNG ĐẾN XƯƠNG CỐT CŨNG KHÔNG CÒN!”

Âu Dương Thần Đông phát phát tay, xoay người liền chuẩn bị rời đi..

Cố Nghị Quân tự nhiên không có ngăn cản, ước gì cái bà tám này nhanh chóng rời khỏi, buổi chiều anh còn phải đi sân Golf nói chuyện làm ăn, làm gì có nhiều thời gian tiêu hao vào những chuyện này?

Chẳng qua là trong chớp mắt khi cửa mở ra t, trông thấy cô gái vẻ mặt mờ mịt đứng ở ngoài, Âu Dương Thần Đông vẻ mặt hóa đá.

Thích Hiểu tựa hồ không nghĩ tới cục diện sẽ lúng túng như thế, kinh ngạc nhìn Âu Dương Thần Đông cũng đang kinh ngạc giống cô, trên mặt xuất hiện tái nhợt không bình thường.

Chờ lấy lại tinh thần, lại là bình thần ung dung, đúng là trong lòng có nhiều bàng hoàng lại cũng chỉ có tự mình biết.

“ÂU DƯƠNG TIỀN SINH, CÀ PHÊ.” Thích Hiểu đưa tay đem cái ly đưa cho Âu Dương Thần Đông, ánh mắt không tự chủ được quét về phía sau lưng Âu Dương Thần Đông.

Đương tầm mắt vừa vặn đối diện với đôi đồng tử đen nhánh, Thích Hiểu sững sốt một chút, môi đỏ mọng khẽ nhếch, vuốt cằm, nhưng sau đó xoay người, bước chân thoải mái đi ra ngoài.

Trái tim, điên cuồng nhảy lên, giống như liên lụy đến thần kinh, nhẹ nhẹ đau.

Khi đó, cha đề xuất muốn cô đám hỏi với nhà họ Cố, cô hết sức kinh ngạc, đối với cô mà nói, Cố Nghị Quân hoàn toàn là một người đàn ông xa lạ.

Trong đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, anh đề xuất phân phòng, cô không hề nghĩ ngợi liền vui vẻ đáp ứng, chỉ vì cô cũng không coi trọng cuộc hôn nhân vì lợi ích như vậy.

Đúng là chung đụng trong khoảng thời gian này, cô cũng không ghét người đàn ông này, thậm chí có thể nói, là có chút hảo cảm.

Anh có thể nói là một người đàn ông chất lượng tốt, anh sẽ không đêm không về ngủ, sẽ không đi dạo quán ăn đêm, anh không chơi đùa phụ nữ, chỉ là ngẫu nhiên sẽ hút thuốc uống rượu.

Có nhiều lúc, anh sẽ ở trong thư phòng, yên tĩnh phen duyệt văn kiện công ty.

Buổi sáng, anh sẽ đón cùng nhau đi làm, sau đó đến một ngã tư đường sẽ để cô một mình xuống xe đi bộ vào công ty, tránh cho người trong công ty nhìn rồi buồn chuyện.

Buổi tối, anh sẽ lái Maybach đến địa điểm cố định đợi cô, sau đó cùng nhau về nhà.

Đây là cuộc sống Thích Hiểu liên tục hướng tới, chân thật và bình thản, đúng là cô chưa bao giờ từng nghĩ tới, người đang ông này đã định ra kết cục của hai người bọn họ.

Hôn kỳ một năm...

A, từ lúc bọn họ lĩnh giấy kết hôn đến bây giờ, cũng chưa đến nửa tháng a!

Ngẫm nghĩ một tý, thật đúng là vận mệnh trời người.

Buổi chiều sáu giờ, là giờ tan sở.

Thích Hiểu đơn giản thu thập tài liệu trên bàn, cầm lấy túi LV vừa mới mua, chân đạp giày cao gót 12 cm, chậm chạp theo hướng dòng người, đi về phía cửa chính công ty.

Di động trong túi áo, đột nhiên vang lên tiếng tích tích.

Cô nhìn bốn phía một chút, rồi cuộc móc điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua màn hình, mở ra...

Một cái tin nhắn.

“Nha đầu, sáu giờ ở sân bay, cần phải tới đón ta? Người gửi----- Khang Viêm”

Khang Viêm.. Cái tên này, rốt cuộc đã bao lâu chưa được nghe?

Sau khi tốt nghiệp đại học hắn liền lựa chọn xuất ngoại đào tạo sâu, tính đến hôm nay cũng đã bốn năm đi.

Phong cảnh bên ngoài xe taxi, thoáng hiện qua trước mắt, nhìn bốn phía nhà cao tầng, trong lòng nổi lên một cỗ chua xót không biết tên.

Xe dừng ở cửa ra bìa phía nam sân bay, Thích Hiểu vội vã trả tiền sau đó xuống xe, một đường chạy như bay, cô còn ngại khăn quàng cổ vướng cửi, dứt khoát lấy xuống, thuận tiện lấy di động từ trong túi ra, nhấn một mã số quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Giả vờ ngây ngốc!

“Là tôi.” Trong loa, rất nhanh liền truyền ra âm thanh hồ hững.

Dọc theo tòa nhà cao vút trong mây về phía trước hai trăm mét chỗ khúc cua, một chiếc Maybach màu đen đang đỗ, trời chiều sáng chói, ánh một mảnh vàng óng ánh.

Cố Nghị Quân một tay vịn tay lái, tay kia cầm di động gần sát bên tai, môi mòng khê khẽ nhấp nhấp dẫn đến cực điểm, chớp mắt lúc nhận được điện thoại, lông mày liên tục nhíu chặt không tự chủ được giãn ra.

Lúc trước khi hai người bọn họ định ra hợp đồng, tất cả cùng đi làm cho nên khi mới vừa tan tầm, anh liền lái xe đến vị trí cũ này, mà cô gái nhỏ từ trước đến nay không đến trễ này, thế nhưng hôm nay đã trễ mười phút!

Gọi điện thoại đến nói xin lỗi với anh? Người sao còn chưa tới?

Trong lòng nghĩ như vậy, mắt Cố Nghị Quân nhìn ra hướng cửa lớn tập đoàn, bên kia chỉ có vài bóng dáng rất thưa thớt, đều đi đến hướng phía trạm xe buýt.

“Hiện tôi có một chút việc bận, anh có thể không cần chờ tôi, trong nhà còn thức ăn tối hôm qua dư lại, tôi đã để ở trong lò vi sóng, hâm lại một tý có thể ăn.”

Thích Hiểu dồn dập nói ra, thờ hờn hờn, một đường chạy đi, mà Cố Nghị Quân tự nhiên cũng có thể nghe được âm thanh huyền ảo chung quanh cô.

Cô vừa nói xong, anh đã nhanh chóng khởi động xe, “Cô đang ở đâu?”

Trong đám người tiểu cô gái rõ ràng sững sốt một chút, tri độn đem micro cách bên tai cầm lên xem, nhìn lại tên người liên lạc trên màn hình - - Cố đại Boss... Đúng vậy a, là Cố Nghị Quân a.

Đúng là, anh thế nhưng sẽ hỏi cô hiện tại ở nơi nào? Là lỗi tại cô xảy ra vấn đề, hay là anh đang nóng giận?

Thích Hiểu ngược lại hít một hơi, càng cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

“Anh không cần phải để ý đến tôi... Đúng rồi, lời tôi mới vừa nói anh nghe thấy được sao? Buổi tối nhớ rõ ăn cơm, nếu như anh quá lười ngay cả chột mớ lò vi sóng cũng lười mở ra, vậy gọi đồ ăn ngoài đi, có thể tôi sẽ về tương đối muộn.”

Nếu nói là bản lĩnh nói sang chuyện khác, Thích Hiểu đúng là thập phần lành nghề!

Chân dài liên tục di chuyển rồi cục ngừng lại, cô ngẩng đầu, nhìn về phía đại sảnh sân bay trên màn hình hiện ra mấy chữ.

“Máy bay MH1870 sẽ đến vào khoảng 18:03...”

Lại giờ cổ tay lên nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, đại khái còn có chừng mười phút...

Thích Hiểu thở ra một hơi, vuốt ve trái tim nhỏ của mình.

Nhưng cô một câu râu ông nọ cắm cằm bà kia như vậy, tự nhiên lừa không được Cố Nghị Quân, bàn tay thô ráp rất nhanh đánh tay lái, con người tinh nghịch nhìn thẳng tập phía trước, đáy mắt toát ra ánh lửa giết người.

“Thích hiểu, rốt cuộc bây giờ cô đang ở nơi nào!”

Từng chữ từng câu, như người gây sự.

Giọng nói khản trương phảng phất một giây sau sẽ đem cô rút gân tróc cốt, từng chữ đều giống như là từ trong hàm răng phát ra, làm cho Thích Hiểu đối diện micro như lâm đại địch.

Anh làm cái gì giận dữ như vậy? Anh không phải nói, anh sẽ không xen vào chuyện riêng của cô sao? Thậm chí anh đã chuẩn bị tốt kết cục hôn nhân của bọn họ.

Như vậy cô hiện tại cùng ai, ở nơi nào, làm cái gì, có phải đều không có quan hệ gì với anh hay không?

Nhưng Thích Hiểu hiển nhiên không biết, Cố đại Boss tức giận như thế, cũng không phải là vì cô đi không nói tiếng nào, mà là bởi vì anh ở chỗ này, đợi cô ước chừng mười phút a!

Mười phút! Cố Nghị Quân hai mươi bảy năm qua, chưa từng có một người nào để anh phải chờ!

Mà bây giờ, cô gái này còn mây trời nước chảy nói cho anh biết, cô không tới, một mình anh trở về là được!

Nếu như cô gái này hiện tại đứng ở trước mặt của anh, anh nhất định sẽ đem cô bóp chết ở lòng bàn tay!

“Tôi...” Cố Nghị Quân đang tâm trạng không tốt như vậy, Thích Hiểu cũng chỉ có thể kiên trì nói dối tiếp, “Tôi hiện tại ở nhà bạn của tôi!”

Lại nhìn không được yên lặng bổ sung một câu, “Cái kia... Cô ấy là bạn học thời đại học của tôi, Anh không nên biết... Cô ấy sinh một đứa nhỏ mập mạp, tôi đang trêu chọc đứa nhỏ!”

Lòng bàn tay, không ngừng đổ mồ hôi.

Thích Hiểu lấy một tờ giấy lau mặt trái xoan, ảo não không thôi.

Bình thường mình không phải là nói dối đều không nháy mắt sao? Như thế nào lúc này thế nhưng lại khản trương như vậy? Giống như tâm tư có thể dễ dàng bị người đàn ông này làm cho nhiễu loạn...

Chẳng lẽ là bởi vì Cố Nghị Quân khí thế quá mức cường đại, tâm trí quá mức cao minh, làm cho cô cảm thấy, bị anh nắm được sơ hở, là một việc rất dễ dàng?

“Bạn đại học của cô? Tên là gì? Tôi tại sao không có nghe thấy tiếng trẻ con khóc...” Lần đầu tiên, người đàn ông đánh vỡ nồi cát* hỏi đến cùng.

*(câu này theo mình hiểu có thể là phá vỡ nguyên tắc).

Lúc trước khi định ra hôn sự của hai người, anh cũng đã sai người điều tra hết thấy tài liệu có liên quan đến cô, thăm dò toàn bộ tài sản của cô, thậm chí những mối quan hệ của cô, những mối quan hệ tương đối gần, lúc này đột nhiên hiện ra tên một người bạn anh không biết, anh ngược lại hiểu kỳ cô gái này đang đùa giỡn cái gì!

“...” Thích Hiểu nhìn không được hướng mắt nhìn lên trời, cô là lần đầu tiên biết Cố Nghị Quân cũng sẽ có lúc làm cho người ta chán ghét như vậy.

Thích Hiểu không khỏi tính toán trong lòng, Cố Nghị Quân có bản lĩnh một tay che trời nếu cô thật sự nói lung tung một cái tên, anh có thể phải người

điều tra ra lai lịch của người đó, xem bạn học của cô có thật sự đã mang thai hay không, mà mình có thật là buổi tối đi tới nhà của người khác không.

Cần thận suy nghĩ một chút vấn đề này, Thích Hiểu quýnh lên...

Nhìn thủ đoạn cùng tài lực của Cố Nghị Quân, chỉ sợ rằng muốn điều tra cái gì cũng có thể điều tra rõ ràng rành mạch?

Thích Hiểu quyết định dứt khoát cầm điện thoại di động đưa lên cách bên tai, hướng về phía micro, kịch liệt ho khan một tiếng, quanh co hỏi, “Gi? Anh đang nói cái gì? A a a, là như vậy, tín hiệu nhà bạn tôi cũng không tốt lắm, tối nay lúc tôi gọi điện cho anh...”

Xẹt - - âm thanh bén nhọn vang lên trên đường phố.

Lốp xe cùng mặt đất phát ra tiếng va chạm không lồ, xe Maybach tại khúc quanh tạo nên một đường cong hoàn mỹ, sau đó nhanh chóng thay đổi phương hướng khác.

“Thích - - Hiểu!” Bên kia micro, là một tiếng đàn ông gầm nhẹ.

Thích Hiểu khoa trương đem miệng mở to, “Gi? Anh đang nói cái gì? Tôi nghe không rõ ai... Buổi tối nói sau a...”

Mắt chợt lóe, như sương mù, ngón tay út mảnh khảnh tắt điện thoại một cách dễ dàng.

“Tút TUT TUT - - “

Dư âm trong loa truyền đến, Cố Nghị Quân mới bắt đầu có động tác, cái cô gái đáng chết này!

Lông mày nhíu chặt phảng phất chứa đựng tâm sự, hai mắt bén nhọn nhìn chằm chằm phía trước giống như trường kiếm, chợt nhìn hung ác đáng sợ!

Thích Hiểu... Cái cô gái không biết trời cao đất rộng, thế nhưng dùng trò nhảm chán như vậy đùa giỡn với anh, dám treo điện thoại của anh!

Trên cánh tay nổi gân xanh, lực đạo lòng bàn tay đủ lớn để bóp nát điện thoại di động, nhưng là ghen đến cuối cùng, lại hóa thành một vòng nặng nề, dùng sức đập vào trên tay lái, sau đó vứt điện thoại di động xuống vị trí tay lái phụ.

Trong không gian nhỏ hẹp trong xe hơi thờ ơ ngọt ngào quý dị..

Thích Hiểu... Nghiến răng nghiến lợi phát ra hai chữ!

Thích Hiểu cúp điện thoại, tâm tình vô cùng trong sáng, cất điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó bước nhanh đến cửa kiểm an phía bắc, vừa đúng lúc du khách xuống sân bay, mọi người đẩy rương hành lý đi ngược hướng với cô, Thích Hiểu nặng nề đẩy đám người ra đi về trước.

Bởi vì vóc người cao gầy, trên chân còn mang một đôi giày cao gót hiện đại, hơn nữa mặt trái xoan thanh tú, dẫn tới không ít ánh nhìn chăm chú của đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nhớ em

Người thế nào còn chưa có đến?

Cô không khỏi nhìn bóng người ảo là chung quanh một chút.

“Nha đầu!”

Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng khàn khàn gọi khẽ, ấm áp từ phía sau lưng từng chút từng chút vây quanh, cô phảng phất người được mùi cà phê tràn ngập lượn lờ trong không khí, chất lỏng ấm áp đang theo trong miệng vào cổ họng, cả người đều ấm áp lên.

Thích Hiểu xoay người, rất xa nhìn thấy Khang Viêm đang đẩy rương hành lý đi về phía cô, anh để một đầu tóc ngắn, mặc trên người một bộ tây trang vàng nhạt, bên trong tây trang áo sơ mi trắng cổ áo khê mở rộng lộ ra làn da cổ màu đồng, sống mũi cao thẳng phối hợp đôi môi khêu gợi, giống như một tác phẩm xảo thuật thiên công.

Trời ạ - - đã cách nhiều năm, Thích Hiểu cũng đã từng ở trong lòng len lén ảo tưởng tượng qua N lần hình ảnh hai người gặp lại nhau lần nữa, hai người bọn họ sẽ là ôm, hôn môi? Hay là lệ nóng quanh tròng? Anh có thể lớn tiếng nói với cô một câu, “Thích Hiểu, vì em, anh đã trở về!”

Sững sờ nhìn khuôn mặt trước mặt, nhìn nụ cười trên khóe miệng của Khang Viêm, Thích Hiểu nhất thời không có phản ứng kịp, chờ Khang Viêm đến

gần, cô mới chột giật mình thoải mái gọi, “Chào học trưởng!”

Khang Viêm đứng ở trước mặt của cô, cao 1m85, Thích Hiểu cũng chỉ cao đến cằm của anh, nghe tiếng chào anh hơi ngẩn ra, sau đó cúi đầu, nghiêm túc nhìn khuôn mặt nhiều năm không thấy.

Cô cũng không có thay đổi bao nhiêu, vẫn giống như lúc học đại học, xinh đẹp quyến rũ, chỉ là hiện tại, tựa hồ còn ra dáng phụ nữ thành đạt.

“Chờ lâu chưa? Vừa rồi sau khi xuống máy bay anh đi toilet.” Khang Viêm sáng lạng nói ra.

Thích Hiểu lập tức lắc đầu, “Không có, không có, kỳ thật... Em cũng chỉ là vừa tới mà thôi.”

“Ha ha...” Khang Viêm cười khan vài tiếng, âm thanh mỉa mai.

Một hồi cảm giác mát phất qua trên mặt Thích Hiểu, gò má lập tức nhẹ run lên một cái, mà tay Khang Viêm xẹt nhẹ qua sống mũi cô, ngón tay thon dài khẽ chạm vào đôi môi khô khốc của cô, Thích Hiểu lập tức nhạy cảm lui về sau mấy bước, đôi mắt sáng rỡ giật mình kinh ngạc nhìn Khang Viêm chăm chăm, luống cuống là không biết nên nói gì.

“Học, học trưởng, lần này anh trở lại là...” Suy nghĩ hồi lâu, cũng chỉ có câu này.

Khang Viêm nhìn cô hồi lâu, thu tay lại, ánh mắt Khang Viêm làm cho Thích Hiểu có chút khó có thể lý giải, nhưng là cho đến khi thân thể của mình bị nhét vào trong ngực ấm áp kia, cô mới đột nhiên bừng tỉnh.

Đây không phải là mộng! Tuyệt đối không phải!

Thích Hiểu hai tay rũ xuống, cũng không có chủ động ôm vòng eo của Khang Viêm, nhưng là lực đạo của anh lớn, đã tước đoạt hô hấp của cô, có chút không thở nổi.

Cái ôm này, đại biểu là cái gì?

“Nha đầu, Anh nhớ em.” Bên tai, truyền qua một lời nói nhỏ nhẹ như vậy.

Bởi vì nhớ cô, cho nên muốn rút ngắn thời gian học tập, vốn thời gian đào tạo chuyên sâu mất năm năm, anh đem toàn bộ việc học hoàn thành trong ba năm, vội vàng quay trở về trước ngày sinh nhật của cô gái này.

Anh đã từng nhận lời của cô, mỗi năm sẽ cùng cô trải qua sinh nhật, anh đã nuốt lời ba năm, làm sao có thể lại nuốt lời năm thứ tư?

A? Đại nãi Thích Hiểu chột run lên, sắc mặt một hồi tái nhợt.

Cô mới vừa mới nghe nhầm sao? Anh nói cái gì? Nhớ cô?

Thân thể Thích Hiểu cứng ngắc hồi lâu, Khang Viêm cứ ôm cô như vậy không thay đổi, mặc cho ánh mắt khác thường của mọi người chung quanh.

Qua thật lâu, đầu cô gái nhỏ rốt cục giật giật, nói quanh co, “Học, học trưởng, em giống như... Bụng, có chút đói bụng, có thể hay không...”

Yên lặng nuốt ngụm nước miếng, Thích Hiểu tiếp tục, “Nếu không, chúng ta đi ăn cơm trước?”

Cô chột lên tiếng làm cắt đứt suy nghĩ của Khang Viêm, khẽ kinh ngạc, đem cô buông ra, ánh mắt tràn đầy sùng ái nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, lòng bàn tay ấm áp sờ lên khuôn mặt nhỏ của cô.

“Thiếu chút nữa quên mất... Đi, anh dẫn em đi ăn cơm - - “

Anh thuận thế, kéo đầu vai của cô qua động tác vô cùng quen thuộc, giống như cái đêm mưa lúc hồi đại học, Thích Hiểu muốn né tránh, cuối cùng lại không thể di chuyển bước chân, hai tay để trước bụng, không tự chủ được dùng ngón tay cái vuốt ve nhẹ nhàng dấu vết chiếc nhẫn lưu lại trên ngón vô danh.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Anh biết cô?

Khang Viêm hỏi cô muốn ăn cơm ở nơi nào, Thích Hiểu không chút nghĩ ngợi, lựa chọn một quán ăn kiểu phương tây, nhà hàng Italy gần đây, phong cách trang trí khá giống với Đại Lôi nước Pháp, ở giữa còn lắp đặt một cái suối phun nước lớn, âm thanh nước suối ồ ồ xen lẫn trong tiếng nước chảy xuôi vui tai, thanh thúy.

Hai người ngồi ở vị trí gần cửa sổ, Thích Hiểu hai tay chống cằm, mắt sáng như lưu ly, nhìn hết thầy nơi này.

Trong đại não, suy nghĩ sôi trào, bắt đầu khởi động cuộn cuộn từng ly từng tý đều là cô cùng Khang Viêm đã từng có.

Nếu nói là chuyện giữa hai người, phải ngược dòng thời gian về năm năm trước.

Khang Viêm so với cô lớn hơn hai lớp, ở trong trường học đảm nhiệm chức vụ chủ tịch hội học sinh, bởi vì lớn lên đẹp trai, tài nghệ lại tốt, thành tích ưu tú, chiếm được sự hâm mộ của không ít nữ sinh, mà cô cùng Khang Viêm, quen biết là tại buổi tập luyện cho cuộc tranh tài ca múa lần thứ nhất.

“Thích hiểu, đi mau...” Người bên cạnh dùng lực cầm lấy tay của cô, chạy như bay giống như xuyên qua giữa lễ đường lớn, hai chân cô lao đảo chạy, tay trái để trống thì liều mạng sửa sang lại áo khoác chính mình còn chưa kịp mặc, trong miệng không vui lâu bầu, “Ai nha, chạy nhanh như vậy làm cái gì?”

“Nghe nói chủ tịch hội học sinh đến đoàn ca múa, vội vàng qua đi gặp a...”

“Này, a!” Lại là bị kéo mạnh khế, Thích Hiểu sững sốt bị lôi túm kéo ra khỏi lễ đường, mà trước mắt chứng kiến đến cảnh tượng, lại làm cho cô giật xem lú lười.

“Khang Viêm! Khang Viêm!”

Đội nữ sinh khổng lồ đang hoan hô, reo hò, đang hoành hành tranh hoặc chữ viết trên đỉnh đầu Thích Hiểu, mà bên ngoài lễ đường, cơ hồ là bị chặn chặt như nêm cối, cô mất thật lớn khí lực mới từ phía sau một hàng hướng phía trước đi vài bước.

Nam sinh bị mọi người vây ở chính giữa, mặc một chiếc áo lông cùng một cái quần jean thon dài, vóc người nhìn cao to lại cao lớn, có lẽ bởi vì nguyên nhân khoảng cách quá xa, Thích Hiểu chỉ có thể mơ hồ trông thấy hình dáng gương mặt đó.

“Khang Viêm... Chủ tịch hội học sinh?”

Cô trừng trừng mắt, xem xét bạn cùng phòng bên cạnh.

“Hắc nha, Thích Hiểu, tôi thực hoài nghi cô có phải là học sinh trường học của chúng ta hay không, Khang Viêm! Đây chính là hiệu cô trong trường học, không biết bao nhiêu nữ sinh thích anh ấy, nghe nói chỉ là thư tình liền chất một chồng lớn...”

Đang lúc bạn cùng phòng mặt mày hớn hờ nói, Thích Hiểu nhưng lại quay đầu đi, chủ tịch hội học sinh? Hiệu cô? Cùng cô có quan hệ sao?

Bất quá đám người đằng sau giống như sóng triều căn bản là chưa cho cô khe hở, cô bị vài người nữ sinh cấp cao xô đẩy lại lui về phía sau mấy bước.

“Khang Viêm, chúng tôi yêu anh!” Có nữ sinh bắt chước hình tượng đất cuồng hống hô to.

“A!”

Không biết là ai trên vai của cô đẩy một chút, Thích Hiểu chỉ cảm thấy mình bị một lực đạo rất lớn đẩy đi ra, còn có giày cao gót dẫm trên chân cô, một hồi toàn tâm đau đớn, cả người đều ngã hướng về sau.

Người chung quanh đều tứ tán ra, Thích Hiểu không hề đề phòng đặt mộng ngã ở trên mặt đất, trên cánh tay bị cục đá trên mặt đất ma sát chảy máu.

“Em không sao chứ?”

Giữa âm thanh thổn thức, có một đạo âm thanh ôn hòa giống như tuyết mùa đông truyền lọt vào trong tai, cô che giấu hoảng sợ ngẩng đầu, trông thấy gương mặt trước mắt, lông mày của anh rất nồng, lông mi thon dài, từ mặt bên nhìn qua còn có một chút cuốn vĩnh lên, sống mũi cao thẳng phối hợp đôi môi duyên dáng hé ra, tuấn mỹ vô song còn giống là bảo vật thế gian khó tìm.

Trong chớp mắt trông thấy cô, cặp mắt đẹp kia như có một chút kinh ngạc, “Thích Hiểu?”

Anh biết cô? Đây là chuyện làm cho Thích Hiểu vô cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Lần thứ hai gặp mặt

Lần thứ hai gặp mặt, ngược lại là có chút quần bách, khi đó, trong trường học đang lưu hành trò chơi thật lòng hay mạo hiểm.

Đúng lúc người phụ trách đoàn ca múa tụ hội, Thích Hiểu và bạn cùng phòng cũng đi tham dự, mà Khang Viêm lại được mọi người nhất trí mời đến.

Cơm nước no say, có người đề nghị chơi trò thân lòng hay mạo hiểm, vốn cô không thích tham gia trò chơi như vậy, muốn mượn cớ từ chối.

“Mọi người khó khăn lắm mới tụ hội một chỗ, không bằng cùng nhau chơi đi.” Khang Viêm an vị tại bên cạnh cô, liếc nhìn cô cảm giác bất an, chậm rãi nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, Thích Hiểu, đừng làm mọi người mất hứng, cùng nhau chơi đi?”

Cô nhìn thoáng qua nam sinh đối diện, nheechms miệng, mới dần xuống suy nghĩ bực bội trong lòng.

Khi đó, Thích Thị đang gặp nguy cơ, tài chính trừ bị không đủ, cha ngày ngày âu sầu, cô cũng không có nhiều khẩu vị, một về nhà sớm một chút nhĩ cách.

Một câu nói của Khang Viêm, làm cô ở lại.

Mọi người ngồi thành một vòng tròn, cứ một nam một nữ ngồi sen kề nhau, cây tăm cắm trên quả nho, mỗi người dùng miệng ngậm cay tăm truyền cho đối phương, nếu quả nho rơi xuống, hai người kia nhất định phải lựa chọn nói lời thật lòng hay mạo hiểm.

Hoạt động ngậm tăm bắt đầu, dường như mỗi lượt đều có người làm rơi cây tăm, sau đó lại ồn ào mè nheo.

Bên cạnh, hơi thở áp áp của người đàn ông phả vào bên tai, cô không khỏi rối loạn tâm trí, động tác cũng chậm nửa nhịp.

“Đừng nóng vội... Từ từ sẽ đến...” Miệng của anh từng chút từng chút nhích gần lại phía cô, từ trong hàm răng chậm rãi phun ra mấy chữ, lúc cánh môi hai người cách khoảng hai cm, thậm chí cô có thể cảm nhận được cảm giác mẫn mát kia, thân thể không khỏi nhẹ run lên một cái, đôi môi run lên, quả nho rơi xuống.

“Oa a! Khang Viêm! Thích hiểu! Lời thật lòng hay là mạo hiểm?”

Chung quanh tiếng thốn thức nổi lên bốn phía, thậm chí còn có lời ồn ào huyết sáo.

Cô như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, trong lòng biết chọn như thế nào, cũng khó khăn thoát bị đùa bỡn một lần, dứt khoát nói thẳng, “Lời thật lòng.”

“Oa a, Thích Hiểu lựa chọn lời thật lòng!” Lập tức liền có người đứng lên, “Thích hiểu, để Khang Viêm làm bạn trai cậu, cậu có đồng ý hay không?”

“...”

Nếu như nói đồng ý, chẳng phải là công khai thừa nhận cô thích Khang Viêm? Nếu như nói không đồng ý, đây chẳng phải là ngay trước mặt mọi người, đánh cho anh một bạt tai sao?

Mọi ánh mắt đều nhìn Thích Hiểu, mấy nữ sinh cùng viện cũng nhìn chăm chăm cô, Thích Hiểu không khỏi nhìn về phía Khang Viêm bên cạnh, anh cũng đang nhìn cô, vui vẻ trong con mắt màu hổ phách làm cô khó hiểu.

“Tôi...” Thích Hiểu về mặt ảo não, suy nghĩ thật lâu, dùng giọng nói như con muỗi hỏi, “Nếu như không trả lời thì thế nào?”

“Uống rượu!” Có người lớn tiếng đáp lại cô.

Bất quá trong mọi người, khó tránh khỏi có một ít nữ sinh bất mãn, “Hừ, không trả lời? Cho dù có xin Khang Viêm làm bạn trai, Khang Viêm cũng chưa chắc đáp ứng? Thật đúng là ra vẻ, thật sự coi bản thân là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương.”

“Đúng vậy, thật là mất hứng!”

Thích Hiểu nhìn chăm chăm bình rượu đầy, bên tai tràn đầy lời nói châm chọc, cho đến khi những lời nói kia làm cô không cách nào chịu nổi, nghĩ muốn lên tiếng phản bác, trầm mặc hồi lâu Khang Viêm đột nhiên đứng lên, không nói hai lời, cầm lấy chai bia trên bàn, liền ngửa cổ uống.

Mười mấy giây, bình rượu còn đầy thoáng chốc đã hết sạch, mọi người giật mình thờ thẩn, Thích Hiểu lại không nhúc nhích nhìn anh lau chùi vết rượu trên khóe môi.

Rượu kia nhất định rất cay, lông mày của anh nhíu lại, sắc mặt đỏ lên.

“Chai này rượu, tôi uống thay cô ấy!”

Một câu nói, truyền đến trong tai mỗi người, bởi vì uống rượu, giọng nói của anh có chút khàn khàn mị hoặc, thấm vào lòng.

Trái tim nhỏ của cô giống như con nai bất an nhúc nhích, thậm chí cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Khang Viêm.. Cái tên này, bắt đầu từ giờ khắc này, từng chút từng chút thấm vào trái tim, nam sinh ưu tú như vậy, có cô gái nào có thể xứng đôi đây?

Chương 8: Thích ăn gan ngỗng

Lần thứ ba...

Đó là một đêm mưa, cô đi luyện múa, không chú ý sắc trời đã tối.

Một mình cô đứng bên lề đường, dùng bàn tay che trên trán, nhưng là toàn thân ướt nhẹp.

Có khả năng trên đường bị kẹt xe, lái xe trong nhà phải tới đón cô còn chập chạp chưa tới, hạt mưa càng lúc càng lớn, tâm trạng Thích Hiểu cũng lo lắng dị thường.

Mà ngay tại lúc này, một chiếc xe màu đen chạy qua, ào một tiếng, bọt nước vẩy lên khắp người cô, mà chẳng được bao lâu, chiếc xe kia liền dừng lại ở cửa phòng tập múa của bọn họ, sớm đã có một cô gái tóc dài, mang giày cao gót chờ ở đó, xuyên qua tầm mắt mỏng lung, Thích Hiểu chỉ nhớ rõ cô bé kia lớn lên rất có khí chất, không phấn son tục phấn như những cô gái khác.

Cô nhìn thấy tận mắt cô gái kia được một người đàn ông mặc tây trang ôm lên xe, khuôn mặt mỉm cười hạnh phúc.

Sau đó, dưới cái nhìn của cô chiếc xe kia nghênh ngang rời đi.

Chính là vào lúc nào, Khang Viêm chợt xuất hiện trong tầm mắt của cô, dùng một tư thái cao quý như thần.

Anh mặc một bộ quần áo thoải mái màu vàng, tron tay cầm một cái ô, còn cố gắng hạ thấp cái ô xuống một chút, vừa vịn che lại có thể của cô.

Cảm xúc lạnh lạnh trên người khôn còn, tế bào toàn thân cô đều bị điều động, chỉ lo nhìn anh.

“Thích Hiểu, người nhà em không đến đón em sao? Sao lại một mình đứng ở đây?” Giọng nói của Khang Viêm rất dễ nghe, giống như một loại nhạc cụ nhiếp hồn người, nghe cũng rất thư tâm.

Cô mấp máy môi, lắc đầu, “Có lẽ bị kẹt xe, chắc chốc lát nữa là đến rồi, em chờ một chút là được.”

Cô cho rằng Khang Viêm sẽ cất bước rời đi, lại chưa từng ngờ tới anh thế nhưng sẽ yên lặng đứng ở bên cạnh cô, chỉ cần cô ngẩng đầu, sẽ trông thấy tay anh gơ cái ô, các ngón tay thon dài nõn nà, mà cô ngửa khuôn mặt lên, liền đối diện trực tiếp với một đôi mắt ôn nhuận như ngọc, mặt Thích Hiểu liền đỏ lên, lập tức giữ khoảng cách sợ hãi cúi đầu, một hồi ngưng ngững.

Khang Viêm và cô đợi một hồi lâu, cũng không trông thấy có xe đến, mới đề nghị, “Không bằng em mặc áo của anh, anh đưa em về nhà. Vừa rồi lúc anh đến, con đường phía trước kẹt xe gay gắt, lái xe một lát cũng không đến được.”

Anh nói, cởi áo trên người ra, sau đó choàng lên vai cô.

Thích Hiểu chỉ cảm thấy hai vai lập tức ấm áp, sau đó, cánh tay dài của Khang Viêm kéo cô qua, nhét vào trong ngực ấm áp của anh.

Nhiệt độ kia, làm cô đến nay vẫn còn nhớ rõ, là loại ấm áp tan chảy trái tim, truyền tới mỗi tứ chi, lỗ chân lông như giãn ra, tùy ý co rút lại, hấp thu sự ấm áp này.

Thích Hiểu rất may mắn đây là trận mưa đêm, tiếng mưa rơi tí tách, vừa vịn che lấp tiếng trái tim đang nhảy lên điên cuồng của cô, không để anh nhìn ra cái gì khác thường.

Lúc anh rời đi, cô một mình đứng trước cửa biệt thự nhà mình, hai tay vòng quanh ngực, lẳng lặng nhìn bóng dáng cao to biến mất trong màn mưa, tâm tình trầm trọng giống như có một tảng đá lớn ép vào người, không thở nổi.

Lại sau đó...

Thích Hiểu đã nhớ không rõ giữa bọn họ, đến tận cùng còn có bao nhiêu chuyện để nhớ lại, bọn họ giống như hai khúc gãy của đường cong, thỉnh thoảng sẽ giao nhau ở một chỗ, sau đó lại tách ra, cuối cùng lại gặp nhau ở đầu đường.

Cho đến sau khi tốt nghiệp, anh đột nhiên xuất ngoại, tan vỡ toàn bộ ảo tưởng của cô.

“Cô ơi? Cô ơi?” Trong nhà ăn, nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi đến trước mặt, đã gọi liên tục hai lần không ngừng, chờ nhân viên phục vụ gọi lần thứ ba, Thích Hiểu mới như người trong mộng mới tỉnh, giật mình một cái, trợn tròn hai mắt to nhìn đối phương, “Ách, a?”

Nhân viên phục vụ mỉm cười chuyên nghiệp, lại hỏi thăm lần nữa, “Tiểu thư, xin hỏi cô đang nghĩ gì vậy?”

“Tôi...” Thích Hiểu bởi vì vừa rồi bản thân thất thần mà cảm thấy có chút xấu hổ, lúng túng liếc Khang Viêm ở phía đối diện, Khang Viêm cũng không thèm để ý, nhẹ giọng thay cô trả lời, “Một phần gan ngỗng, một phần thịt bò.”

“Tốt, xin chờ một chút.” Nhân viên phục vụ lui ra.

Thích Hiểu ngượng ngùng cười cười, nghênh đón cặp mắt đen nhánh như bảo thạch, lại hoảng sợ cúi đầu, gãi gãi mái tóc.

Chẳng được bao lâu, nhân viên phục vụ cũng đã bùng thức ăn lên, thuận tiện còn tặng hai chén nước chanh, Thích Hiểu nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó cầm ống hút vào chén nước trước mặt Khang Viêm.

Cô thì bùng cốc của mình lên, nhấp một ngụm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Điện thoại Cổ Nghị Quân!

“Học trưởng, lần này anh trở về, có tính đi nữa hay không?” Thích Hiểu chần chờ giương mắt, lên tiếng hỏi một câu.

Nhìn bộ dáng thấp thòm của cô làm Khang Viêm buồn cười, “Trước mắt mà nói, không định đi nữa, anh ở nước ngoài học thạc sĩ luật pháp, vừa vặn có thể về giúp đỡ xí nghiệp trong nhà, chờ lý lịch đủ rồi, anh sẽ tự mình mở văn phòng luật sư.”

Nhà họ Khang cũng xem như là gia tộc nổi danh, ông nội Khang Viêm lúc còn trẻ đã tạo ra đế quốc buôn bán, liên tục kéo dài đến nay.

Đúng là ngay cả như vậy, Khang Viêm vẫn không muốn dựa vào thế lực của gia tộc, ngược lại cố gắng phấn đấu, làm cho mình trở nên nổi bật.

Hoặc là cũng bởi vì phẩm chất đặc biệt này, làm Thích Hiểu lưu luyến, không khỏi sinh ra chút hâm mộ.

Cô chăm chú khuấy nước chanh, thỉnh thoảng liếc nhìn Khang Viêm phía đối diện, anh có ngũ quan anh tuấn, lông mày đen dày, lông mi thon dài như con gái, khóa môi cười vui vẻ làm người ta có một loại cảm giác ấm áp.

Thích Hiểu cúi đầu, cầm lấy cái muỗng múc một ngụm nước chanh, nhấp nhẹ.

Trong đầu, hé ra tuần nhan lạnh như băng, không tự chủ được hiện ra.

Đối với Thích Hiểu mà nói, ở trong cuộc sống của cô, cô từng cảm thấy Khang Viêm là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng gặp, cho đến về sau, cô tốt nghiệp, trong nhà gả cô cho Cổ Nghị Quân, ý nghĩ của cô mới hoàn toàn bị phá vỡ.

Người đàn ông giống như Cổ Nghị Quân, trên người luôn có hơi thở lạnh lùng, cường thế như đế vương, mà Khang Viêm lại cho người ta cảm giác như ánh nắng mùa xuân, ở trước mặt anh, cô căn bản không cần làm bộ làm tịch.

“Nha đầu, cười ngốc gì vậy?” Khang Viêm nhìn cô cười không khép miệng, hàm răng trắng nõn khép chặt, sắc mặt không tốt hỏi cô.

Thích Hiểu sững sờ ngơ ngác một chút, sau đó liền vội vàng lắc đầu, có chút ảo não nhún nhún mày.

Thật là đáng chết, cô như thế nào lúc này lại nghĩ đến người đàn ông này?

“Học trưởng, ăn a, ăn mau đi... em sắp chết đói rồi.” Cô cười ngây ngô vài tiếng, cầm lấy dao nĩa, không nói lời gì cắt đứt một khối gan ngỗng.

“Đói bụng là ăn nhiều một chút, đừng nghĩ những thứ khác, anh nhớ lúc đại học em còn là một nữ sinh mập mạp, ngược lại bây giờ cảm thấy gầy.”

Khang Viêm không có so đo cái gì, ngược lại là cắt một khối thịt bò, khê đặt vào chén của cô, đốc thúc cô ăn nhiều một chút.

Động tác chột tởm, làm trong lòng Thích Hiểu ấm áp, thuận thế dứt thịt bò vào miệng, sau đó có ý nghiền ngẫm rất lớn tiếng.

“Ăn ngon?”

“Ừ, đương nhiên ăn ngon, gan ngỗng và thịt bò... Đều là món em thích ăn?”

Thích Hiểu mơ hồ không rõ nói, môi đỏ mọng hoạt động, ăn nồng nhiệt.

“Lúc đại học, em nói em thích ăn gan ngỗng nhất, em vẫn muốn dẫn em đi ăn, chỉ là khi đó, chuyện trong hội học sinh thực sự quá nhiều, không có thời gian, chờ những lúc anh rảnh rỗi, em lại không có ở trường....”

Nhớ lại chuyện mấy năm trước, giọng nói của Khang Viêm càng dịu dàng.

Một lần anh cảm thấy, anh và Thích Hiểu chỉ là tình anh em bình thường, cô chỉ là học muội đáng yêu của anh, cho nên cần anh chiều cố, hơn nữa, từ nhỏ đến lớn, anh toàn bị nữ sinh theo đuổi, cho tới bây giờ chưa từng chủ động theo đuổi nữ sinh, cho nên anh bảo trì thái độ ngấm nhìn, một mực chờ, đợi cô mở miệng.

Chỉ là chưa từng nghĩ tới, cuối cùng đợi được lại là hai người cách xa nhau.

Thích Hiểu vuốt ve cái trán có chút nóng lên, khuôn mặt giống như bị đốt cháy, cái không khí này, như thế nào cảm giác không đúng lắm?

Giống như... người đang ông đang thổ lộ với người phụ nữ.

“Những thứ kia đều đã là chuyện cũ, học trường, không phải em vẫn thật tốt ngồi trước mặt anh sao?” Thích Hiểu nheo mắt, tự nhiên nhét một miếng gan ngỗng vào miệng, lòng mày cũng nảy lên.

Tĩnh tĩnh còi mở rồi lại thẳng thắn, giống nhau y năm xưa, chọc cho Khang Viêm bật cười.

Thích Hiểu thẳng thắn như vậy, làm sao có thể không khiến người ta yêu thương?

“Ha ha... Đúng rồi, nha đầu...”

“Học trường...”

Thích Hiểu và Khang Viêm đồng thời lên tiếng, ăn ý rõ ràng như vậy làm Thích Hiểu sững sốt một chút, lập tức gượng cười vài tiếng giảm bớt không khí.

“Em nói trước đi.” Khang Viêm nhìn thoáng qua khóe miệng cô còn lưu lại nước tương, rút khăn giấy ở một bên đưa tới trước mặt cô.

“A...” Thích Hiểu gian nan nuốt miếng thịt bò xuống, cầm lấy cái ly, rót nước chanh vào bụng, sau đó thuận tay cầm khăn giấy lên, xoa xoa khóe miệng dính đầy mỡ.

Hỏi những lời kia, sao lại cảm thấy khăn trương như vậy....

Nội âm Thích Hiểu lo sợ bất an, “Học trường, anh ngây ngốc ở nước ngoài lâu như vậy, cần phải... Đã yêu đi? Bạn gái của anh đâu? Như thế nào không có mạng về cho em xem một chút?”

Giọng nói Thích Hiểu có chút run run, hơn phân nửa là thử hỏi, thậm chí cô có thể cảm giác được tay mình thấm ra mồ hôi, có chút dính dính, ướt nhẹp.

Mà thời gian, dừng lại ở một giây nay, trong con người tối đen của Khang Viêm thoáng hiện lên một tia cảm xúc không biết tên, làm cho cô khó có thể lý giải.

Chẳng lẽ anh còn chưa có bạn gái? Trong lòng Thích Hiểu thật là có chút không quá tin tưởng.

“Nha đầu, nếu như anh nói với em....”

“Kia nam gió thổi tới mát lạnh, kia Dạ Oanh gáy thanh mảnh hát, dưới ánh trăng Hoa nhi đều đi vào giấc mộng, chỉ có kia Dạ Lai Hương...” (đây là tiếng chuông điện thoại nên mình không dịch nữa nhé!)

Tiếng hát lượn lờ vang lên, di động trong túi xách của Thích Hiểu điên cuồng chấn động, cô có chút xin lỗi nhìn thoáng qua Khang Viêm, “Học trường... Cái kia, em nhận điện thoại một chút.”

Hai tay Khang Viêm để trên bàn, vuốt cầm đáp ứng, đôi mắt thăm tháy giống như u đàn ngó chừng khuôn mặt của cô, phảng phất giống như thế nào cũng xem không đủ.

Nhưng mà thấy rõ tên trên màn hình điện thoại di động, tay Thích Hiểu chấn động xuyt chút nữa làm rớt điện thoại.

“Cố Nghị Quân...” Ba chữ to chói mắt giống như đen flash, làm mắt cô như muốn rớt ra!

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đúng là ác nam âm hồn không tan!

Người đàn ông này thật đúng là âm hồn không tan, không ngừng gọi điện thoại đến quấy rầy, không biết mệt sao?

Anh cũng đã lên kế hoạch kỹ ngày bọn họ kết thúc, cần gì phải dây dưa? Thật sự là phiền toái!

Thích Hiểu trong lòng không khỏi oán thâm, hai chân không ngừng vuốt ve, lòng bàn tay nắm đi động mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đang suy nghĩ mình có nên nhận cú điện thoại này hay không.

Khang Viêm thấy sự khác thường của cô, “Làm sao vậy nha đầu, sao không nghe điện thoại?”

“Ách?” Thích Hiểu lúng túng, sau đó nở nụ cười, đầu ngón tay mảnh khảnh nhấn nhẹ xuống nút trả lời, sau đó lo lắng cực độ đem micro gần sát bên tai, “Mẹ...”

Lỗi tai dựng thẳng lên, nhưng trong loa lại một hồi im lặng.

Trong thư phòng của biệt thự cổ kính, Cố Nghị Quân mới từ trong phòng tắm đi ra, bọt nước chảy từ trên cổ xuống trên ngực màu đồng, ở trong không khí lóe sáng lộ ra mị hoặc, anh mặc áo ngủ màu ố vàng, chân thon dài ngồi ở trên ghế da, một tay cầm điện thoại di động áp vào bên tai, khi nghe thấy giọng nói cực nhỏ của Thích Hiểu, mày lạnh cau lại.

Khi trong điện thoại không có truyền ra bất kỳ thanh âm nào, lá gan Thích Hiểu cũng lớn hơn, “Mẹ, con... Con đang ăn cơm cùng bạn, buổi tối sẽ trở về, mẹ cùng cha nghỉ ngơi trước, không cần lo lắng cho con.”

Thích Hiểu xoay tròn thật nhanh trong đầu, cô không nghĩ cũng biết về mặt người đàn ông kia sẽ là dạng gì.

Nhất định là đang nghiên rã nghiên lợi, phần hận muốn giết chết cô!

Ánh mắt Cô sáng rỡ xoay tròn, lúng ta lúng túng le lưỡi một cái, cười thâm, “Mẹ, con cúp điện thoại trước...”

Một cuộc điện thoại, trước sau không đủ mười giây, tất cả đều là một mình cô tự biên tự diễn, Thích Hiểu về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, sau khi cúp điện thoại, lập tức vuốt ve ngực của chính mình, cổ làm ra vẻ nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Thích Hiểu nhìn không được ngửa mặt lên trời thở dài, cùng Cố đại Boss nói nửa câu cũng đủ làm giảm bớt hơn mười năm tuổi thọ?

Trong thư phòng không khí quý dị.

Lần thứ hai, đây đã là lần thứ hai trong hôm nay cô gái này treo điện thoại của anh!

Trong lòng sinh ra cảm giác thất bại, giống như chiếc trống đánh vào trong lòng Cố Nghị Quân, không thể diễn tả được sự tức giận từ ngực bắn ra bay thẳng lên đầu, gân xanh nổi lên cánh tay, Cố Nghị Quân gần như phát tiết nắm chặt nắm tay như muốn bóp nát.

Ba giây sau, con ngươi đen Cố Nghị Quân nheo lại, đốt ngón tay gõ nhẹ màn hình, sau một lúc ngẫm nghĩ, đánh ra một hàng chữ.

Sau đó hít sâu một hơi, ngón tay nhẹ một chút, gửi đi - -

Thích Hiểu để điện thoại di động lên bàn, ngẩng đầu, đựng phải ánh mắt triền miên ý cười của Khang Viêm, cô thở ra một hơi, “Học trưởng, vừa rồi, nói tới chỗ nào rồi?”

Bộ dáng mắt hờn mắt vía, sao giấu được con mắt của Khang Viêm?

Những lời muốn nói lại giấu trở về trong lòng, anh đem miếng thịt bò mình đã cắt đầy tới trước mặt của cô, “Không nói gì, ăn đi... Không phải là đói bụng sao?”

Thích Hiểu cúi đầu, cầm lấy đĩa ăn, gật đầu, “Ừ.”

Một cỗ xúc động dâng lên trong lòng, Thích Hiểu chần chờ cầm đĩa ăn cầm xuống tảng thịt bò - -

“Đồ - - đồ “

Di động trên bàn đột nhiên vang lên, báo có tin nhắn.

“Shit!”

Thích Hiểu muốn mắng to một tiếng, không cần hỏi cũng biết là ai gửi tới!

Dè dặt liếc nhìn khuôn mặt anh tuấn của Khang Viêm một cái, tay Thích Hiểu từ từ cầm điện thoại di động, đột nhiên trước mắt một tin nhắn đến.

Cố Nghị Quân: Mười giờ tối, đúng giờ đóng cửa.

“...” Thích Hiểu cơ hồ khóc không ra nước mắt.

Tám chữ, đủ để thể hiện bản lĩnh tích chữ như vàng của người đàn ông này...

Bất quá, cô sao lại cảm thấy có chút không thích hợp, đúng giờ đóng cửa...

Thật coi Thích Hiểu cô là ngu ngốc sao? Cho rằng cô không mang chìa khóa sao...

Thích Hiểu thuận tiện đem túi xách của mình kéo khóa kéo ra, bàn tay nhỏ bé lục lọi bốn phía trong túi xách...

Bất quá sau một hồi lục lọi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm trước kia đã biến thành trắng bệch.

Rút tay ra, mắt to chớp liên tục, lại cẩn thận suy nghĩ - -

Móa!

Cô sao lại quên mất, lúc trước thống nhất cùng Cố Nghị Quân về nhà sau tan tầm, cô cũng rất “Ôn thuận” đem cái chìa khóa đặt ở trên tủ giày trong nhà, khó trách giọng điệu của anh ta mạnh mẽ cứng rắn như vậy!

Thích Hiểu giờ cô tay lên, nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, khuôn mặt lập tức quần bách.

Thời gian sao qua nhanh như vậy? Vừa rồi rõ ràng mới bây giờ, lúc này đã chín giờ? Trêu chọc cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Làm bạn gái của anh đi?

“Nha đầu?”

“Nha đầu?”

“Nha đầu?”

Lúc Khang Viêm gọi cô lần thứ ba, Thích Hiểu mới như ở trong mộng tỉnh lại, toàn thân run một cái, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng giống như mới vừa chạy Marathon xong, “Ách? A? Làm sao vậy?”

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Khang Viêm đưa tay, xem xét trán của cô, cảm giác ẩm ướt đột nhiên tới làm cho Thích Hiểu rụt về sau, có chút khó có thể thích ứng.

“Không có, không có việc gì, chính là... Học trường, hắc hắc, em ăn no rồi, chúng ta về đi?” Mối lo mong khê mở, Thích Hiểu hết sức thành thật nói.

Trong lòng lại lo sợ bất an, nếu là hiện tại không về, xem chừng cô không vào nhà được?

Bất quá... Có đại Boss, khi nào thì bắt đầu cuộc sống riêng tư của cô rồi?

“Ăn no?” Khang Viêm nhìn đĩa gan ngỗng còn không ít trên bàn, vuốt ve khuôn mặt của cô.

Thích Hiểu quỳnh một chút, cô còn có lựa chọn khác sao? Trong lòng sớm đã đem người nào đó nguyên rủa trăm ngàn lần, sau đó cái đầu nhỏ gật một cái vụn phẫn kháng định với Khang Viêm.

Từ nhà hàng Tây đi ra, Thích Hiểu vốn định tùy ý bắt một chiếc tắc xi về nhà, nhưng Khang Viêm lại chủ động muốn đưa cô về, Thích Hiểu không tiện từ chối, chỉ có thể giống như là ốc sên, kéo dài theo ở phía sau, dưới đèn đường mờ mờ, hai người một trước một sau, bóng lưng thon dài in trên mặt đất.

Vì Thích Hiểu mang giày cao gót, lúc chân vấp vào cục đá suýt nữa té, Khang Viêm chợt quay đầu lại, ôm đầu cô vào lòng.

Cô cả kinh, còn chưa kịp mở miệng đã rơi vào lòng bàn tay ấm áp, Khang Viêm sáng lẫm cười nhẹ, “Đã qua lâu như vậy, sao vẫn qua loa giống như thời đại học?”

Miệng Thích Hiểu lầu bầu, không nói gì, cảm giác thấy động tác của hai người có chút lạ quái, cô như vậy có phải là đang ngoại tình hay không?

Thích Hiểu âm thầm ảo não, muốn rút tay của mình ra, Khang Viêm giống như hoàn toàn không có phát hiện ra, lòng bàn tay ấm áp hoàn toàn đem cô bao vây, sau đó dắt cô từng bước từng bước đi về phía trước.

“Chờ một chút, học trưởng.”

Thích Hiểu bước đi chậm, nếu đi thêm đoạn nữa chính là nhà của cha mẹ cô, “Trang viên Lam tước” hiện đang là biệt thự lớn số một ở thành phố A, Khang Viêm đã từng rất nhiều lần đưa cô về nhà, chỉ là lần này, rất không trùng hợp chính là, phòng cưới của cô cùng Cố Nghị Quân là “Thanh Viên” vừa vặn cách không xa “Trang viên Lam tước”. Thích Hiểu thừa nhận, cho đến tận lúc này cô vẫn không có dũng khí nói cho Khang Viêm biết cô đã không còn là em gái đồng học đơn thuần như trước kia, cô đã kết hôn!

“Học trưởng, đưa em đến đây thôi, anh mau đi trở về đi.”

Ánh mắt Thích Hiểu né tránh, làm cho Khang Viêm nhận ra một tia khác thường, ánh mắt của Thích Hiểu trước kia luôn tươi cười trong suốt và sáng rỡ, mà hôm nay lại luôn luôn kỳ lạ làm cho anh không đoán biết được.

“Nha đầu, em có việc gạt anh sao?”

Thích Hiểu chỉ lo dùng ánh mắt u oán nhìn thoáng qua ánh đèn còn sáng trong biệt thự xa hoa cách đó không xa, lúc lấy lại tinh thần mới nhớ đến chính mình vẫn không trả lời câu hỏi của Khang Viêm, khẽ cười đẩy anh ra, “Đừng nghĩ nhiều a, học trưởng, anh vừa mới từ nước ngoài trở về, nhất định còn có rất nhiều chuyện cần phải làm, em cũng không thể liên tục làm phiền anh?”

Thích Hiểu hướng mắt nhìn lên trời, ung dung nói, “Hon nữa, anh nhất định còn chưa có về nhà gặp bác trai bác gái, không sợ bọn họ lo lắng cho anh sao?”

Đẩy Khang Viêm cách chính mình một khoảng, Thích Hiểu hơi nhẹ ngắc đầu nhìn Khang Viêm, sau đó xê dịch bước chân, hướng anh phát tay, “Học trưởng, lần sau gặp!”

Lúc nói ra những lời này, trái tim nhỏ lại như trút được gánh nặng.

Thích Hiểu hướng về sau đi vài bước, nhưng sau đó xoay người, đưa tay bắt một chiếc taxi ở ven đường, đúng lúc có một chiếc vừa đi qua đèn đỏ sau đó dừng ở trước mặt của cô.

“Học trưởng, nhanh lên xe đi.” Cô lần đầu tiên như vậy khẩn cấp hi vọng anh có thể mau chóng rời đi, cũng là lần đầu tiên chủ động đưa tay đẩy anh ra.

Lúc Khang Viêm đi tới trước xe, anh lại ngừng lại, Thích Hiểu không biết phát sinh chuyện gì, quay đầu đi đến, bất ngờ Khang Viêm đột nhiên xoay người, sau đó cánh tay dài đem cô hung hăng kéo vào trong ngực của anh.

“A!”

Bộ ngực mềm mại vừa vặn đụng vào một khối cơ ngực cứng rắn, Thích Hiểu đau nhe răng nhếch miệng, nhưng là so với kinh ngạc càng giật mình hơn, miệng khoa trương mở to thành hình chữ O, hai tay không có vòng lên ôm eo Khang Viêm, ngược lại là luống cuống gờ trên không trung.

Khang Viêm lực đạo rất lớn, ôm rất chặt không có một khe hở, mà Thích Hiểu nghĩ thầm, anh nhất định mệt chết đi, Khang Viêm thuận thế tựa đầu trên vai của cô, mà mặt của anh thì dán chặt mái tóc của cô, ngửi mùi thơm thanh nhã trong mái tóc của cô.

Đây là hương vị anh liên tục khát vọng trong hơn một ngàn ngày đêm.

Lúc Khang Viêm duỗi ngón tay thon dài vuốt sọc tóc mềm nhẵn của cô, tim Thích Hiểu giống như đánh trống, chỉ là vừa ngắc đầu bắt gặp tài xế xe taxi đang đứng về mặt thương cảm nhìn hai người, cô vội vàng đưa tay đẩy anh.

“Học trưởng, đi nhanh đi!”

“Nha đầu, làm bạn gái của anh đi!” Đinh đầu, xác thực trầm thấp và khàn khàn thờ dốt.

Lần này, Thích Hiểu bối rối, “Gi?”

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đại Boss đáng giận!

Đứng ở cửa biệt thự lớn, Thích Hiểu lên liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Trời à... Thích Hiểu phần hận cần rằng, còn kém mười phút, cô sẽ không phải thật sự ngủ ở bên ngoài một đêm đi? Tệ hơn chính là, thế căn cước cùng tiền của cô, đều để ở nhà a a a!

Thích Hiểu hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế đáy lòng nóng rang, sau một lúc chần chờ thật lâu, mới chuẩn bị đưa tay gõ cửa, kết quả tay vừa chạm vào mặt cửa, cửa đã mở ra hơn phân nửa.

Cửa không khóa? Đây là phản ứng đầu tiên của cô.

Lập tức, Thích Hiểu cười trộm, cô lách người bước vào trong bóng tối, cô sờ tay chạm được chốt mở đèn trên mặt tường, trong chớp mắt đèn mở ra, ánh sáng màu xanh ngọc tán mát ra sáng chói, chiếu sáng cả gian phòng khách, Thích Hiểu đứng trước cửa bắt đầu nhìn hết thấy chung quanh.

Trên bàn sạch trơn, cũng không có canh thừa com cần để lại, thậm chí bàn ghế đều thật chỉnh tề, anh ta đêm nay chưa ăn com?

Thích Hiểu cau mày lại trầm tư suy nghĩ, chẳng lẽ anh ta cũng ăn ở bên ngoài rồi trở về?

Cô nhấc chân, tháo nhẹ giày cao gót trên chân xuống, sau đó chân ngọc trần trụi rón ra rón rén đi lên lầu, đi mỗi một bước đều phải ngừng nghỉ hồi lâu.

Thích Hiểu không phải không thừa nhận, mình là có năng lực đi làm trộm!

Biệt thự lầu ba tổng cộng có năm phòng ngủ, mà thư phòng của Cố Nghị Quân là ở phía nam, Thích Hiểu nhìn thoáng qua bóng đèn hiện ra từ trong khe cửa, lại chuyển mắt về phía cửa phòng đóng chặt bên kia hành lang, hoang mang, anh ta đã ngủ?

Dưới tình huống bình thường, Cố Nghị Quân sau khi dùng bữa xong cũng sẽ ở trong thư phòng xử lý công vụ đến rạng sáng, mà bọn họ từ ngày bắt đầu nhận giấy hôn thú, liền hết sức ăn ý đều tự ở trong phòng riêng.

Chỉ là hôm nay, trong thư phòng không có người, vậy có phải anh ta đã ngủ hay không?

Nghĩ tới đây, nội tâm liên tục lo lắng của Thích Hiểu rốt cục cũng được thả lỏng.

Cô không chút khách khí đem cửa phòng của mình đẩy ra, sau đó đem ví da tinh xảo trên vai vứt xuống trên giường của mình, xoay tròn bước chân đi đến đầu giường mở đèn bàn, ngọn đèn mờ nhạt tạo ra một tia mập mờ, tăng thêm một phần ấm áp cho cả cái gian phòng.

Đầu Thích Hiểu sáng ngời, lúc cô chuẩn bị cởi quần áo ra đi tắm, trên eo nhiều hơn một bàn tay ấm áp, sinh ra một cô dự cảm bất thường!

Một giây sau, “A - - “

Tiếng kêu thanh thúy vang vọng thật lâu trong phòng ngủ, Thích Hiểu chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, cô giống như là quay cuồng trên không trung, cả người hung hăng bị ném xuống tấm đệm mềm trên giường, cô vừa định dùng cánh tay cố hết sức chống mình ngồi dậy, một bóng người cao lớn màu đen liền đem cô hoàn toàn bao trùm, hơi thở xông vào mũi cô chính là một mùi nước hoa nam.

“Cô còn biết trở về?”

Đỉnh đầu, là giọng nam khàn khàn đè nén đến mức tận cùng.

Thanh âm trong nháy mắt ngưng tụ thành một cỗ cường thế áp bức, không khí trở nên khàn trương, Thích Hiểu không khỏi nheo con mắt lại, có thể là mơ hồ xuyên qua một đường nhỏ, cô kinh sợ hai cánh tay người đàn ông này đang chống đỡ hai bên đầu cô, bọt nước trên ngực màu đồng hiện ra trong suốt, lộ ra sáng bóng mê người.

Trong một khắc bốn mắt nhìn nhau, Thích Hiểu miễn cảm giác phát giác được cơ bụng khít khao kia giật giật, cô trong nháy mắt ngưng hô hấp, đôi mắt đẹp chỉ sợ hải tròn tròn.

“Cái kia... Tôi biết rõ, tôi trở về muộn là tôi không đúng... Đúng là, Cố Nghị Quân... Anh.... Cái kia.... Có thể trước đứng lên hay không?”

Cô luống cuống nói, mặc dù hai tay cứng ngắc là không dám nhúc nhích, cô cũng có thể phát giác được khuôn mặt của mình nóng hổi còn giống như là bị thiêu cháy, cô cảm thấy rất may mắn vì ngọn đèn quá mờ, nhìn không ra điều gì khác thường.

Nghe cô nói lấp bắp, con mắt Cố Nghị Quân trầm xuống vài phần, “Cô còn biết trở về?”

Cố Nghị Quân nhìn chằm chằm vào cô, trong con mắt nổi lên ngọn lửa.

“Tôi...” Thích Hiểu nghẹn lại không nói gì, nói thầm, “Tôi không phải nói rồi sao, tôi ở nhà bạn ăn com sau đó chơi cùng đứa nhỏ, quên nhìn đồng hồ... Anh... Trước đứng lên được không? Tôi muốn đi...”

Thích Hiểu cơ hồ muốn khóc ra thành tiếng, cô muốn đi tắm rửa a!

Đúng vào hai chữ cuối cùng kia, lại sững sờ không cách nào nói ra từ trong miệng, sắc mặt cô nghẹn đỏ bừng, cuối cùng hóa thành một tiếng hờn dỗi yếu ớt.

Trời ạ - - người đàn ông này cũng không phải là muốn ăn cô đi?

Trong đại não tự nhiên nhớ tới cảnh tượng hoạt sắc sinh hương * trong tiểu thuyết thường xuyên miêu tả, Thích Hiểu thấp cúi đầu, nhìn lướt qua phía dưới áo choàng tắm, mơ hồ có thể thấy được cơ bụng sáu múi, nuốt một ngụm nước miếng.

Chỗ đầu ngón tay một mảnh nóng bỏng vô cùng lo lắng, cô nhìn không được siết chặt ga giường dưới người.

“Cùng bạn? Ừ hử?” Cố Nghị Quân cười lạnh một tiếng, hơi thở nguy hiểm tràn ngập bốn phía Thích Hiểu, cô thậm chí không cách nào làm ra vẻ mặt khóc, chưa phát giác ra chỉ lo hồn nhiên nhìn xem anh.

Cố Nghị Quân nắm cầm cửa cô, con mắt sắc sâu hơn, “Thích hiểu, định đem tôi đùa giỡn giống như con khi sao?”

Một tiếng gầm nhẹ phát ra từ cổ họng, Thích Hiểu chỉ cảm thấy hai lỗ tai tê dại, cô ngay lập tức lắc lắc đầu.

Nhưng bên tai vang lên tiếng của các đốt ngón tay, tay Cố Nghị Quân tạo thành quả đấm.

Trông thấy vẻ mặt vô tội ngu ngốc của cô giống như đại bạch thỏ, trong lòng Cố Nghị Quân cũng nuốt không trôi một hơi.

Thích Hiểu liếc nhìn quả đấm anh giơ lên cao, máu toàn thân trong nháy mắt sôi trào, vừa nghĩ tới chính mình rất có thể bị người đàn ông này bóp chết, Thích Hiểu khẩn trương nghiêng người mạnh, hai tay thuận thế ôm cổ Cố Nghị Quân, quả đấm kia vừa mới chuẩn bị đánh tới trên giường, không hề đề phòng che lên phía sau lưng của cô.

Khoảng cách hai người trong nháy mắt kéo vào, Thích Hiểu chỉ cảm thấy bộ ngực sữa mềm mại bị chà đạp một cái, cô thiếu chút nữa đem gan ngỗng mới vừa ăn vào buổi tối nôn ra.

“Đừng như vậy!... Cố Nghị Quân, có chuyện gì từ từ nói.”

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tuột rút!

Thích Hiểu thở hổn hển, nói năng lộn xộn.

“Từ từ nói? Ừ hử? Em cảm thấy giữa chúng ta..... còn có thể có chuyện gì để nói sao?”

Tiếng nói khàn khàn chứa một tia nghiền ngẫm, Thích Hiểu phản ứng kịp thời, đúng lúc bắt gặp con ngươi đen đục hòa đốm người kia, trong nháy mắt cô tâm hoảng ý loạn, dùng sức đẩy anh, “Tôi, tôi đi tắm rửa!”

Chỉ tiếc, lại không có cách nào đẩy “con vật khổng lồ” trên người ra, đừng nói là thoát ra từ dưới người anh.....

Hai cánh tay Thích Hiểu giống như bị rút đi khí lực, chỉ có thể buông tha cho việc giãy dụa, dùng ánh mắt kì quái tức giận trừng Cố Nghị Quân gằn trong gang tấc.

Thấy trong con ngươi tối đen lóe lên sắc thái quỷ quyệt, cô chỉ cảm thấy lòng bàn chân có một luồng khí lạnh đánh tới, cảm giác thắm tháu tứ chi-----

Cảm nhận được cơ thể Cố Nghị Quân giống như nhúc nhích một chút, Thích Hiểu theo bản năng cảm thấy người đàn ông này có thể làm ra hành vi gì đó với cô, cô theo bản năng kêu ra tiếng, “Chờ một chút!”

Móng tay thon dài nắm chặt cánh tay Cố Nghị Quân, tiếng nói khàn khàn la hét, “Cố Nghị Quân, lúc chúng ta kí hiệp nghị kết hôn có nói qua, sau khi cưới không có bất kì hành vi tiếp xúc nào, anh không thể không tuân theo hiệp nghị!”

“Cho nên?” Thân thể Cố Nghị Quân giảm thấp xuống một chút, con ngươi sâu kín khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của người phụ nữ, thanh âm đè thấp đến mức khàn khàn.

“Cho nên... Cho nên...”

Thích Hiểu vắt hết óc suy nghĩ, lông mi giống như một cánh quạt vút sáng, “Cho nên..... Chính anh cũng đã nói, dù sao sớm muộn chúng ta cũng ly hôn đúng không..... Đã như vậy... Vậy thì...”

“Ừ hử?” Cố Nghị Quân thần nhiên khiêu mi, tuy tràn ngập vui vẻ, nhưng đáy mắt giống như có một khối băng ngàn năm ngưng tụ, làm toàn thân cô lạnh run.

“Giữa chúng ta, không nên phát sinh loại quan hệ đó thì tốt hơn!”

Thích Hiểu động động đôi môi, vụn phần khẳng định phun ra một câu nói sai cùng, mang theo tảng đá nặng trĩu rơi xuống nội tâm yên bình.

Nhưng mà Thích Hiểu vừa nói xong, chỉ cảm thấy sức nặng trên người chợt nhẹ đi, đợi cô hồi thần, Cố Nghị Quân đã ngồi ở bên giường.

Nhìn thoáng qua một bên mặt âm u của anh, Thích Hiểu vội vàng từ trên giường bò dậy, thậm chí không dám đưa mắt tiếp tục lưu luyến trên người của anh, luống cuống tay chân chạy về phía phòng tắm.

Ai da má ơi, nếu còn tiếp tục cùng người đàn ông này tán gẫu, đoán chừng cô có thể bị mất mạng.

Ai ngờ chân Thích Hiểu còn chưa bước được ba bước, đã bị một lực lớn lôi trở lại, đầu đụng vào một lồng ngực cứng rắn.

“A - - “

Mất nhìn thấy mặt Cố Nghị Quân liên tục đến gần, Thích Hiểu lắc đầu liên tục, “Đừng đừng đừng - - “

Tay kia theo bản năng che miệng của mình,, nghĩ lui về phía sau vài bước, bàn tay Cố Nghị Quân áp phía sau cô, dùng sức xoay tròn...

Khoảng cách của hai người rút ngắn từng chút một...

Nhìn khuôn mặt người phụ nữ thấp thòm rồi khuôn mặt lại hơi ngượng ngùng, Cố Nghị Quân hồ hững bật cười, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Thích Hiểu, môi mím chỉ cách cô chút xíu, từ từ ngừng lại.

Thích Hiểu căn bản cũng không dám động, chỉ có thể cố hết sức ngửa đầu về phía sau, sau đó mới bắt đầu duy trì động tác toàn thân cứng nhắc.

Trời ạ - - người đàn ông này, còn có thể chơi đùa như vậy?

“Cố Nghị Quân... Cái kia - - “

“Thích Hiểu, cô thật đúng là người phụ nữ tự luyện....”

Cố Nghị Quân cười lạnh, khẽ nhấp môi tiếp tục nói, “Cho dù hôn nhân của chúng ta chỉ là một tờ giấy hiệp nghị...Cho dù, một năm sau chúng ta sẽ ly hôn... Nhưng mà....”

“Thích Hiểu, có phải cô cũng nên trung trinh với đoạn hôn nhân này một chút hay không?”

“A?” Thích Hiểu bối rối.

Trung trinh một chút? Thích Hiểu cô đối với cuộc hôn nhân này, không hề trung trinh chỗ nào sao?

Cố Nghị Quân thu lại nụ cười toan tính, ý vị sâu xa nhìn về phía cô, trong con ngươi lạnh lùng tràn đầy cảnh cáo, “Cô còn không biết, từ cửa sổ căn phòng này nhìn ra ngoài, có thể thấy rõ hết tất cả!”

“...”

Cho đến cửa phòng vang lên tiếng đóng cửa, Thích Hiểu vẫn giống như kẻ ngu đứng tại chỗ, trong đại não không ngừng nghĩ về câu nói kia, ánh mắt không tự chủ liếc về phía cửa sổ.

Ý tứ của anh là... Mới vừa rồi anh đã nhìn thấy Khanh Viêm ôm cô sao?

Mẹ nó - - nói thẳng không được sao, còn quanh co lòng vòng đặt cô ở trên giường?

Thích Hiểu bị đau vặn vẹo cổ tay của mình, bước chân gian nan nhúc nhích, kết quả một giây sau, chỉ nghe một tiếng hét chói tai “A.....”, cô liền đặt mông ngã trên mặt đất.

A - - đau chết!

Thích Hiểu dè dặt sờ sờ cái mông bị đau, giãy giụa từ trên đất đứng lên, chỉ là cái mông còn chưa kịp nâng cao, bước một bước, cả người lại xụi lơ trên mặt đất.

Về mặt phần uất!

Nhất định là mới vừa rồi bị người đàn ông kia ức hiếp quá lâu, làm cho chân của cô đều... tuột rút!

**

Hôm sau, ánh mặt trời sáng rõ từ cửa sổ xuyên qua, Thích Hiểu rửa mặt xong, mặc một áo khoác màu đen đơn giản ở ngoài, sau đó nhảy cò cò đi xuống lầu.

Tối hôm qua tuyệt rút một buổi tối, làm chân cô hôm nay đều tê dại không có khả năng nhúc nhích, cô chỉ có thể nhảy cò cò!

Trong nhà ăn, Cố Nghị Quân vừa dùng cơm xong, điềm nhiên như không xoa xoa khoe môi, Thích Hiểu cố ý liếc bàn ăn một cái, hơn phân nửa cái mâm đều trống tuếch, chỉ còn lại một ít hamburger và xà lách.....

Lần này, Thích Hiểu phần uất.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Không khí không đúng lắm!

“Tôi.... Bữa sáng của tôi đâu?” Cô gái nhỏ lo lắng gào thét ra tiếng.

Một đôi mắt to tròn giống như trên châu, cố gắng muốn từ trên mặt Cố Nghị Quân nhìn ra cái gì đó, đối phương không thèm nhìn phản ứng của cô, đứng dậy, lạnh lùng quăng xuống một câu, “Thu dọn đồ đạc, đi làm.”

Tay phải thì thuận thực cầm tây trang trên ghế dựa.

“Gì?” Thích Hiểu kinh hô ra tiếng, ngón tay mảnh khảnh run rẩy chỉ hướng Cố Nghị Quân, sau đó có chút không cam lòng vuốt ve bụng nhỏ trống trơn của mình một chút, lầu bầu, “Đúng là... tôi còn chưa ăn cơm a!”

“Tôi cho rằng... Tối hôm qua cô đã ăn đầy đủ.”

Ngụ ý là, điểm tâm sáng nay hoàn toàn có thể tiết kiệm!

Nghe bên tai truyền đến giọng nói lạnh như băng không có một tia tình cảm, Thích Hiểu chỉ lo ngây ngốc đứng trong phòng khách.

Mà Cố Nghị Quân thì dùng ánh mắt lạnh nhạt quét cô một cái, đi về phía cửa, thay giày da.

“Bây giờ là bây giờ năm mươi phút.”

Trước khi ra cửa, vẫn không quên lưu lại một câu ý vị thâm trường, sau đó bịch một tiếng, tiêu sái đóng cửa!

Trong biệt thự trống trải, quanh quẩn tiếng đóng cửa, tầm mắt Thích Hiểu nhìn bóng dáng cao to biến mất trước mặt mình, hai vai thon gầy hung hăng run rẩy một chút, đôi môi đi thăm gần như bị hàm răng cắn nát.

Ba giây sau, cô như ở trong mộng mới tỉnh.

Bây giờ năm mươi...

A a a! Tám giờ chính là thời gian làm việc!

“Cố Nghị Quân - - chờ tôi một chút - -” trong biệt thự to như vậy, vang vọng một tiếng gào khóc thảm thiết, phá vỡ không khí.....

Thích Hiểu quy củ ngồi ở ghế cạnh tài xế, bị gió lạnh thổi, cô chán nản nhìn chằm chằm chân mình..... trong lòng một hồi ảo não.

Vừa rồi chạy quá nhanh, cô căn bản liền quên mất chuyện đổi giày..... Hôm nay nhìn bản thân cao thấp chẳng ra gì cả, chỉ có thể yên lặng ngồi thẳng người.

Vừa vặn phía trước chính là đèn xanh đèn đỏ, xe từ từ ngừng lại, Thích Hiểu từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, vừa rồi điện thoại di động chấn động một chút, là một tin nhắn.

Cô suy nghĩ một chút, ngón tay ở trên màn hình nhấn một cái, trong hộp thư, một tin nhắn.

“Nha đầu, có muốn cùng ăn sáng hay không? Anh đi đón em?” Phần cuối tin nhắn, rõ ràng rành mạch viết hai chữ--- Khang Viêm.

Ăn sáng... Xác thực là cô chưa ăn a!

Thích Hiểu không nhận được sờ sờ bụng nhỏ vắng vẻ của chính mình, khoe mắt dư quang liếc nhìn người đàn ông chuyên chú lái xe bên cạnh, Cố Nghị

Quần một tay vịn tay lái, cẩn thận tỉ mỉ nhìn bóng dáng lạnh lùng. Thích Hiểu thừa nhận cô từ trước đến nay không có năng lực kháng cự mỹ nam, chỉ có thể lén lút nuốt ngậm nước miếng.

Thân thể lười biếng giật giật, Thích Hiểu khẽ nhắm mắt lại trầm tư, ngón tay thon dài gõ nhẹ màn hình, chờ hai tròng mắt mở ra lần nữa, hiển nhiên trong lòng đã có quyết định.

“Học trưởng, em đã ăn rồi --- “

Hồ... Đánh ra hàng chữ này, không biết phải hao tốn của cô bao nhiêu dung khí a!

Bụng nhỏ đáng thương a.....

Cố thị cao vút rất nhanh đã hiện ra trước mắt, Cố Nghị Quân giống như thường ngày, dừng xe ở khúc quanh, Thích Hiểu đẩy cửa xuống xe, chỉ là lần này, chân trước cô vừa bước ra khỏi xe, chân sau, người đàn ông đã lái chiếc Maybach giống như cung tên rời đi, xoay một vòng, chạy về phía công ty, sau xe, cất bụi mù mịt.

Thích Hiểu xem như phản ứng nhanh nhẹn, lập tức nhảy về sau vài bước, bởi vì đuôi phải tê dại, suýt chút nữa thì đặt mông ngồi trên đất, cô phải hao tổn sức lực rất lớn mới ổn định được thân thể.

Hé ra khuôn mặt, sớm đã trở nên đáng sợ.

Chết tiệt - - người đàn ông xấu xa này!

Từ lúc Thích Hiểu tiến vào tòa nhà, liền trở thành tiêu điểm của công ty, cô khắp khiêng đi về phía thang máy, cố gắng mỉm cười, vào thang máy nhấn tầng 17, cũng chính là bộ phận tài vụ.

Vài ánh mắt quan sát, đồng loạt quét về phía cô.

“Cô gái kia..... Cô gái kia đến đây!”

“Hừ, tất cả mọi người tản ra, ngàn vạn đừng để bị phát hiện!”

Cách đó không xa, một đám người mồm bầy miệng tám, nghị luận rối rít.

Vừa nhìn thấy Thích Hiểu từ trong thang máy đi ra, liền lập tức xô đẩy rồi rít trở về chỗ của mình, giống như chim sợ cành cong, mặc dù làm bộ điềm nhiên như đang xử lý công vụ trên tay, ánh mắt lại len lén liếc về phía Thích Hiểu.

Pằng một tiếng, Thích Hiểu bực bội vút túi sách trong tay xuống bàn, đặt mông ngồi xuống, tay vừa định dùng sức vỗ đầu chợt dừng lại, nhìn bốn phía một chút, cảm giác đánh hơi được hơi thở kì quái.

Không khí này... Giống như có chút không đúng lắm a?

Nhìn phía bên trái, Hàn Dao Tuyết mới vừa liếc miệng nuốt xuống sùi cào trong miệng, phát giác được ánh mắt của cô, lập tức lúng ta lúng túng hướng về phía cô cười khan một tiếng, sau đó phát phát tay, nâng trán chuyển hướng một bên kia, giả bộ thần nhiên.

Lại nhìn bên phải..... Một chuyên viên kế toán đang một tay chống cằm, vừa thấy cô nhìn qua, lập tức vẫy tay chào hỏi, cười nịnh nọt.

Này, phát sinh chuyện gì? Thật sự là không giải thích được a!

Thích Hiểu nhũn mảy, suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra chuyện gì, chỉ có thể thuận tay cầm ly trà rồng tuếch trên bàn lên, đi về phía phòng uống nước.

“Ha ha, cô gái như vậy, tôi cũng thấy nhiều rồi..... Tôi còn đàn suy nghĩ, Cố đại Boss là người luôn nghiêm khắc như vậy, làm sao chỉ một câu nói liền tha thứ cho cô ta.... Nếu đổi lại là người bình thường, phỏng đoán sớm đã bị cuốn gói! Không nghĩ tới a... Tặc tặc...”

Trong phòng nước, truyền đến một giọng nữ cao vút, Thích Hiểu bước nhẹ đến cạnh cửa thì dừng lại, xuyên thấu qua cửa kính, liền trông thấy hai nhân viên mặc đồng phục công ty đang nói gì đó.

Trong ấn tượng của Thích Hiểu, nữ đồng nghiệp đang nói chuyện tên là Phương Bình, vóc người tương mạo đều bình thường, một đầu tóc quăn màu đỏ, còn phối hợp với quần áo lòe loẹt, chẳng ra cái gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chật vật!

Trước đó không lâu, nghe nói bộ phận hành chính có người thổ lộ với cô ta, Phương Bình quăng một câu nói cho đối phương: Tình nguyện ngồi bảo mẫu khóc thút thít cũng không muốn ngồi xe đạp cưỡi.

Cô gái như vậy, từ trước đến nay Thích Hiểu luôn khịt mũi coi thường, hôm nay ngó ngó đối phương bộ dáng đặc sắc, không biết lại đang nói ai.

“Bình thường tôi thấy cô gái kia có vẻ đáng hoàng, không ngờ lại cũng bán đứng ** mình, nhưng mà cô nói xem, tin tức này có đúng hay không? Cô ta vào tập đoàn thật sự là đi bằng cửa sau sao?” Nữ đồng nghiệp ở bên cạnh có chút hoang mang.

“Đều bị người tận mắt nhìn thấy, còn có thể không phải sao? Nhiều người như vậy đều nhìn thấy cô ta đứng ở khúc quanh, bước từ trên xe giám đốc xuống, lén lút lút lút, chắc là sợ bị người nhìn thấy? Hơn nữa, với bộ dáng của cô ta, nếu không phải là tình nhân, chẳng lẽ là bạn gái chính quy sao? Ai tin?”

Thích Hiểu càng nghe càng là cảm thấy có chút không thích hợp, cô ta đang thảo luận về cô? Cô thành hồ ly tinh đi cửa sau sao?

“Tặc tặc, thật không nghĩ tới cô gái này còn là tình nhân, chuyên thông đồng với người đàn ông độc thân như Cố tổng!”

Phương Bình tỏ vẻ khinh bỉ, thấp giọng giễu cợt.

Mà giờ khắc này, sắc mặt Thích Hiểu đã hoàn toàn thay đổi! Mẹ nó----bọn họ thế nhưng ví cô thành người bán linh hồn!

Trong lòng khó chịu, cô nhất định phải dây dỗi hai người phụ nữ không biết trời cao đất rộng này một chút!

Thích Hiểu phần hận cắn cắn đôi môi, cất bước đi về phía trước, vẫn chưa ra khỏi phòng nước được vài bước, Phương Bình và nữ đồng nghiệp xa lạ kia đã thân nhiên đi ra từ phòng nước.

Ba người vừa vặn đụng nhau ở cửa phòng nước.

Phương Bình và nữ đồng nghiệp bên cạnh tự nhiên không nghĩ tới sẽ trùng hợp như vậy, nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

Thích Hiểu ngược lại bình tĩnh hơn, đôi mắt lóe lên, “Sao vậy, người của bộ tài vụ thích buôn chuyện như vậy?”

“Bản thân làm ra chuyện xấu hổ, còn không biết thẹn----”

“Cô nói ai không biết xấu hổ đây!” Thích Hiểu cũng không cố kị cái gì phong độ, lớn tiếng ồn ào.

“Nói cô!”

“Cô lặp lại lần nữa!” Cái ly trong tay pằng một tiếng đặt ở trên bàn, Thích Hiểu không chút suy nghĩ tiến lên trước, ba bước cũng thành hai bước, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhìn có chút vằn vẹo.

Động tác đột ngột làm Phương Bình và cô gái bên cạnh hoảng sợ, cô gái bên cạnh vội vàng hòa giải.

“Được rồi, được rồi, Thích Hiểu, bớt giận bớt giận đi.....”

Tiếng ồn ào rớt cuộc kinh động đến trưởng phòng bộ tài vụ, lập tức phân phó người đi tới trấn an, ai ngờ tình thế càng nghiêm trọng, mắt nhìn thấy hai người sắp đánh nhau, một hồi tiếng bước chân vang lên, giày da màu đen giẫm ở trên sàn nhà, trầm ổn hữu lực.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng nơi gây ra chuyện, hai chân thon dài vững vàng mở ra, căn bản không thấy mọi người chung quanh.

Nhưng là, có người ngốc rồi.

“Cố..... Cố tổng!”

“Chào Cố tổng!”

“Chào Cố tổng! Rất đẹp trai a!”

Có nữ công nhân viên thoải mái chào hỏi cùng BOSS, có đồng nghiệp lại thấp giọng nghị luận.

Các loại ánh mắt ái mộ nhìn bóng lưng tiêu sái của người đàn ông.

Đại sảnh vừa rồi còn tiếng động thoáng cái yên tĩnh không ít, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau.

Thích Hiểu cũng không chú ý tới một màn này, vừa mới dùng sức đẩy bả vai Phương Bình một cái, Phương Bình tức giận giơ tay lên muốn tát cô.

Mà cô cần bản không nghĩ muốn trốn đi, tức giận công tâm, hai tay kéo cổ áo đối phương, chờ cái tát rơi xuống trên mặt mình, cũng chỉ là chuyện đau đốn nhảy mắt!

Chỉ là đến cuối cùng cái tát kia cũng không rơi xuống trên mặt cô, mà là nửa đường bị chặn lại.

Trên cổ tay truyền đến một hồi đau đốn kịch liệt, kích thích cơ thể, Phuong Bình đau đến hô ra tiếng, khuôn mặt bình thản trở nên vặn vẹo, ánh mắt lại theo ống tay áo màu xanh ngọc nhìn lên, không biết ai không có mắt lại vẫn ra tay giúp tiện nhân Thích Hiểu!

Chống lại đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, Thích Hiểu nháy mắt sững sờ, “Giám đốc!”

Thân thể cao ngất đứng bên cạnh Thích Hiểu, một tay xiết chặt cổ tay Phuong Bình, lực đạo không lớn, nhưng từ vẻ mặt Phuong Bình cũng biết, lực đạo nhất định không nhỏ!

Lần này, tài vụ bộ hoàn toàn sôi trào!

Sáng nay mới lưu truyền nữ công nhân viên chức mượn thân thể đoạt chức vụ, hôm nay giám đốc lại diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân, nếu như bọn họ biết, hai người đang được đồn đãi này là vợ chồng, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào!

Ngắm lại vẻ mặt kia, đã cảm thấy đặc sắc!

“Cố.... Cố...” Thích Hiểu nghĩ muốn gọi tên anh, lúc nhìn thấy khuôn mặt anh không vui, Thích Hiểu nhanh chóng đổi giọng, “Chào Cố tổng.”

Lúc ở nhà, dù đi cũng nói với nhau vài câu như bạn bè, ở trong công ty, so với người xa lạ còn muốn xa lạ hơn.

Loại cảm giác này, thật đúng là không dễ chịu.

“Cố tổng, chuyện lần này toàn bộ là do Thích Hiểu....”

Thích Hiểu còn chưa mở miệng, Phuong Bình đã phần uất kêu bất bình, đầu tóc quần gọn gàng sớm đã bị kéo rối, tóc tán loạn ra hai bên, cổ áo sơ mi trắng cũng bị kéo rách rộng thùng thình, cả người nhìn rất chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đói đến chóng mặt !

Cố Nghị Quân nhếch khóe môi, mặc dù trên mặt đang cười, lại làm cho người khác cảm thấy rét run.

“Cô nói, là Thích Hiểu gây sự?”

Phuong Bình tóc tai bù xù nhìn tổng giám đốc anh tuần trước mắt, trong mắt hiện lên sợ hãi, nếu như chuyện hôm nay truy cứu tới cùng, xác thực là lỗi của bản thân trước.....

Nhưng vô luận như thế nào cô ta cũng muốn đổ trách nhiệm lên đầu Thích Hiểu.

“Đúng vậy, là cô ấy i thể hiếp người, sáng sớm đã gây sự.”

Thích Hiểu trong lòng tức giận, nhịn không được giận dữ mắng: “Tôi gây sự? Nếu không phải cô ở sau lưng tôi nói lời bịa đặt, tôi.....”

Thích Hiểu còn chưa nói xong, Cố Nghị Quân đã giơ tay ngăn cản, ánh mắt sắc lạnh giống như mũi dao kè cổ Phuong Bình, làm cô ta không thờ nổi.

“Cô mới vừa nói, là ai?”

Sắc mặt Phuong Bình tái đi, muốn giải thích nhưng dưới ánh mắt của Cố Nghị Quân chỉ có thể nuốt trở về trong bụng, vừa rồi còn cao giọng lập tức cúi đầu: “Giám đốc, thực xin lỗi, là lỗi của tôi.”

Ánh sáng chiếu lên thân hình cao lớn của Cố Nghị Quân, gò mà tuần mỹ mớ hồ mang theo khinh thường: “Không cần phải nói với tôi.”

Phuong Bình cắn răng, trong lòng càng khẳng định Thích Hiểu và Cố Nghị Quân có quan hệ mờ ám, cũng chỉ có thể nhìn về phía cô gái, cúi đầu: “Thích tiểu thư, thực xin lỗi.”

Sau khi Cố Nghị Quân mở miệng Thích Hiểu cũng có chút sững sờ, người đàn ông này, là đàn bảo vệ cô?

Rõ ràng lúc trước còn dữ dội như vậy, thậm chí cắt xén điểm tâm của cô, giờ phút này tại sao lại lãnh phí thời gian quý giá của anh, xuất hiện ở đây giúp cô giải vây?

Thích Hiểu ngẩng người một lúc, Phương Bình toàn thân phát run, cô ta đã cúi đầu, nhưng Thích Hiểu còn không mở miệng nói chuyện, là muốn trêu chọc cô ta?

“Thích tiểu thư...”

Nghe Phương Bình nghiêng răng nghiêng lợi nhấn nhò lần nữa, Thích Hiểu hừ lạnh: “Người không phạm ta, ta không phạm người, hi vọng về sau Phương tiểu thư có thể tập trung tinh lực nhiều hơn vào công việc.”

Phương Bình im lặng không lên tiếng, lại gần như muốn bẻ gãy móng tay mới làm xong hai ngày trước.

Cố Nghị Quân ngẩng nhìn bốn phía, mặt không đổi sắc, quần áo tây trang cắt may vừa vặn làm nổi bật lên thân hình cao lớn, lại làm mọi người cảm như hén, cả trai lẫn gái lúc trước xì xào bàn tán lập tức ngậm miệng, đều tự trở lại vị trí làm việc của mình, không dám lại nói nhiều một câu.

Trong nội tâm đều run lên, giám đốc ngày thường khi nào thì quản những chuyện nhỏ nhặt như vậy, xem ra thật đúng là rất coi trọng Thích Hiểu, xem ra sau này các cô làm việc nói chuyện cần phải suy nghĩ kỹ, miễn cho vô duyên vô cớ bị đuổi việc.

Trò khôi hài này cứ như vậy kết thúc, mặc dù Thích Hiểu vẫn có thể cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của đồng nghiệp chung quanh, nhưng dĩ nhiên so với trước thì tốt hơn nhiều.

Đúng lúc này, Cố Nghị Quân còn chưa rời đi đột nhiên xoay người nhìn về phía Thích Hiểu, giọng nói mặc dù không lớn, nhưng đồng nghiệp vẫn có thể nghe thấy: “Thích tiểu thư, sáng nay nhìn thấy chân cô bị thương, đưa cô đi một đoạn đường, bây giờ cảm thấy thế nào rồi?”

Ánh mắt ghen ghét xung quanh từ từ phai nhạt đi, thì ra là vì vết thương ở chân, ánh mắt đồng tình nhìn Phương Bình, ngược lại có chút hà hê.

Ngay cả chân tướng của chuyện này còn chưa biết đã ở sau lưng nói lung tung, xin lỗi cũng đáng!

Thích Hiểu trừng mắt nhìn, chậm nửa nhịp mới gật đầu: “Àch, a, cảm ơn tổng giám đốc.”

Cho đến Cố Nghị Quân rời đi, Thích Hiểu mới phản ứng, đối phương đây là... Giúp mình giải vây?

Cái người đàn ông hung dữ này nhìn thế nào cũng thấy không phải là người biết làm những chuyện như vậy, nhưng mà vô luận như thế nào, nếu không phải Cố Nghị Quân xuất hiện kịp thời, chỉ sợ hôm nay cô đã thành trò cười cho cả công ty.

Lắc đầu, Thích Hiểu lập tức ném ý nghĩ này ra sau đầu, Cố Nghị Quân làm sao sẽ giúp cô đây, nhất định là không muốn xem công ty quá loạn, nhất định là vậy.

Một hồi trầm tĩnh lại, mới vừa rồi còn không cảm thấy đói bây giờ lại tới, thậm chí bởi vì lúc trước “vận động kịch liệt” lại càng khó chịu, Thích Hiểu thậm chí có thể nghe được bụng mình phát ra tiếng cô lỗ.

Thật sự là mất mặt...

Nhưng như thế nào cảm giác đầu càng ngày càng nặng đây?

Ngồi ở một bên Tô Hà thăm dò nhìn lại, vốn chuẩn bị cùng Thích Hiểu thảo luận chuyện vừa rồi, lại ngoài ý muốn nhìn thấy bộ dạng cô bây giờ.

“Thích hiểu, cô làm sao vậy, sắc mặt nhìn không tốt lắm”

Thích Hiểu khoát tay áo: “Không có gì, một lát thì tốt rồi.”

Cô không muốn lại gây ra chuyện gì, hôm nay ở trong công ty đã đủ ảm ỉ.

Tô Hà ồ một tiếng, tựa đầu rút trở về, Thích Hiểu cố gắng làm cho tâm tư của mình tập trung vào hồ sơ trong tay, nhưng cảm giác đầu vầng mắt hoa ngày càng nghiêm trọng.

Chỉ còn hơn hai tiếng là đến giờ cơm trưa, chịu đựng!

Nhưng là thật thật đói...

Như thế nào cảm giác Mark trên bàn biến thành hai cái rồi?

Một tiếng trống vang lên, đồng nghiệp nhìn chung quanh, Tô Hà trợn mắt há hốc mồm vội vàng chạy tới ôm lấy Thích Hiểu sắc mặt trắng bệch.

“Trưởng phòng! Thích Hiểu té xỉu.”

Tin tức này một truyền mười truyền một trăm, rất nhanh cơ hồ truyền khắp cả công ty, Phương Bình khoái trí, cho tiểu tiện nhân cô đặc ý. Chỉ là

khỏe môi còn chưa tới kịp nhếch lên, chỉ cảm thấy trước mặt một cơn gió lạnh thổi qua, Chẳng biết Cố Nghị Quân xoay người lúc nào, bước chân thon dài giống như gió, ba bước làm thành hai đi về phía cô gái té xỉu, một tay ôm lấy Thích Hiểu, không nói hai lời đi về phía thang máy.

“Thích hiểu?”

“...” Không người nào đáp lại.

“Thích hiểu?” Giọng nói tới tấp đủ để thấy người đàn ông này khẩn trương như thế nào.

Cô gái mềm nhũn tựa vào trong ngực của anh, cả người giống như một miếng bông, sắc mặt tái nhợt khiến anh theo bản năng gào nhẹ, “Xe cứu thương, nhanh gọi xe cứu thương!”

Vừa rống giận, vừa ôm ngang Thích Hiểu lên, để cô nằm trong ngực anh, sau đó bước nhanh về phía thang máy.

Mọi người trong công ty hai mặt nhìn nhau, lần này không ít người hoài nghi, chuyện buổi sáng, thật sự chỉ là bọn họ hiểu lầm sao?

Mặc dù bước chân giám đốc không loạn, nhưng chuyện tự mình ôm cấp dưới này.....

Lại càng có không ít nữ đồng nghiệp thâm hận trong lòng vì sao người té xỉu không phải là mình, chết vì mỹ nam, thành quỷ cũng phong lưu.

**

Đương Thích Hiểu từ trong hôn mê tỉnh lại, lông mi hơi động, trước mắt từ từ xuất hiện một cái bóng mờ mờ, từ từ trở nên rõ ràng.

Bóng dáng cao lớn, ngũ quan đẹp mắt, lại cứ có cảm giác giống như khối băng.

“Cố Nghị Quân?”

Mắt thấy chung quanh không có người, Thích Hiểu dứt khoát gọi thẳng tên anh, xung quanh một mảnh trắng xóa, dĩ nhiên là bệnh viện, trên mu bàn tay phải của cô còn đang truyền nước.

Nghe được Thích Hiểu la to tên của mình, con mắt thâm thúy của Cố Nghị Quân quang thoáng hiện lên một tia không vui: “Cô có bệnh bao từ?”

Thích Hiểu xoa đầu lông mày, giờ mới hiểu vì sao mình vào bệnh viện, bệnh bảo từ có từ lâu rồi, nhưng do làm việc và nghỉ ngơi theo qui luật, cũng chưa từng phát bệnh, không nghĩ tới thể nhưng không ăn một bữa sáng thể nhưng lại tái phát.

Không, không chỉ là bữa sáng, tối hôm qua nếu không phải cái tin nhắn của Cố Nghị Quân, cô và học trưởng cũng không chỉ ăn có một nửa, thậm chí còn chưa ăn no.

Lần này tính ra, chính mình phát bệnh đầu sỏ gây nên còn không phải người đàn ông trước mắt này sao, còn khpong biết xấu hổ hỏi cô.

Thấy Thích Hiểu không có mở miệng, Cố Nghị Quân không khỏi nâng cao âm lượng, chăm chú nhìn vào mắt cô, trầm giọng chất vấn: “Vì cái gì không nói cho tôi?”

Thích Hiểu không khách khí trừng lại người đàn ông một cái.

“Tại sao phải nói cho anh biết, căn bản không có cần thiết, anh cũng không phải là chồng thật sự của tôi, tôi càng không phải là vợ của anh.”

“Em!”

Cố Nghị Quân tròn mắt nhìn, muốn trách cứ, lại nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Thích Hiểu mà xui quẻ khiến mở miệng: “Bây giờ em muốn ăn cái gì, tôi mua cho em.”

Thích Hiểu cho là mình nghe lầm, Cố Nghị Quân, cố tổng, muốn mua cơm cho mình?

“Cô đây là ánh mắt gì, rốt cuộc ăn cái gì?”

Đôi mắt tinh mịch của Cố Nghị Quân khẽ chớp động, trước mắt Thích Hiểu mặc dù sắc mặt tái nhợt, lại có vài phần giống đứa bé bị bệnh cần chịu đựng làm người ta chịu mến, chỉ là ánh mắt chất vấn giờ phút này thật làm chướng mắt.

“Cháo đi...” Thích Hiểu nhếch miệng: “Cháo trứng muối thịt nạc tốt nhất.”

Cố Nghị Quân gật đầu nhẹ, bóng dáng cao lớn bỗng nhiên đứng lên, cơ hồ che lấp ánh sáng trong phòng bệnh, đôi mày khẽ nhăn lại: “Tôi sẽ mau chóng trở lại, có gì thì rung chuông tìm y tá.”

Thích Hiểu gật đầu, đưa mắt nhìn bóng lưng Cố Nghị Quân rời đi.

Cảm giác này là an toàn có thể tin cậy sao.

Nghĩ như vậy, Thích Hiểu không tự chủ được hiện lên nụ cười, đúng vào lúc này, từ bên đầu giường ơng ơng chấn động, một chiếc điện thoại màu vàng đen nằm ở nơi đó.

Hình như là Cố Nghị Quân đã quên lấy đi, Thích Hiểu mím môi, không có đi trông nom.

Ai ngờ người bên kia vẫn gọi tới nhất quyết không tha, tiếng ơng ơng thật sự hành hạ lỗ tai bệnh nhân.

Thích Hiểu nhủ mảy, nghĩ đến thân phận của Cố Nghị Quân, nếu như là điện thoại quan trọng của công ty, có lẽ mình nghe một tí vẫn tốt hơn.

Nghĩ như vậy, Thích Hiểu liền duỗi tay trái đặt điện thoại ở bên tai, nhấn nút trả lời, một giọng nữ truyền tới.

“Nghị Quân, em rất nhớ anh...”

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tiệc trong nhà (1)

“Nghị Quân, em rất nhớ anh...”

Thanh âm mềm mại như một bàn tay bóp chặt cổ Thích Hiểu, thanh âm làm cho tất cả buồn bực đều cường chế tại ngực.

Mặc dù biết rõ hai người chỉ là kết hôn giả, nhưng cũng coi như là vợ, khi nghe thấy thanh âm mập mờ như thế, từ trong nội tâm của cô dâng lên cảm giác đau đớn.

Cũng may, chỉ có một năm.

“Nghị Quân?”

Bên kia lại tiếng gọi, Thích Hiểu hít một hơi thật sâu, này mới khiến thanh âm gần như vừng vàng: “Thật xin lỗi, Cố tổng không có ở đây.”

Nghe được tiếng Thích Hiểu trả lời, bên kia thanh âm bỗng nhiên trầm xuống, sau đó lộ ra vẻ cao cao tại thượng: “Anh ấy không có ở đây... cô là ai?”

“Ách, tôi là nhân viên của Cố tổng, Cố tổng hiện tại đi ra ngoài có chút việc.”

Lòng bàn tay cầm điện thoại của Thích Hiểu run lên nhẹ nhẹ.

“Chờ anh ấy trở lại, báo cho anh ấy trả lời điện thoại của tôi.”

Không chờ Thích Hiểu trả lời, điện thoại bị cắt đứt, thanh âm cao ngạo từ bên tai biến mất, Thích Hiểu nhìn lịch sử cuộc gọi, trên điện thoại của anh hiện lên chỉ có một chữ: Em.

Rất khó tưởng tượng Cố Nghị Quân lạnh lùng cao ngạo, sẽ có một chữ tình thơ ý họa như vậy, chữ nữ bên cạnh cô, một cổ hơi thở sâu sắc cùng đặc biệt đập vào mặt, Thích Hiểu dè dặt kiểm tra số của mình, người liên lạc rõ ràng rành mạch chỉ có hai chữ Thích Hiểu.

Thứ nhất là phân biệt rõ ràng họ tên, một người khác còn lại là lịch sự tao nhã em, một cái liền biết cái gì nhẹ cái gì nặng, nhớ lại lúc đang làm việc Âu Dương Thần Đông thường nhắc tới, Thích Hiểu cười khổ một tiếng, ở đâu sao vẫn không rõ thân phận người này.

Cố Nghị Quân xách theo chao từ cửa đi vào, liền thấy Thích Hiểu đang cầm lấy điện thoại di động của mình ngồi ngẩn người, lông mày cau lại buồn đau, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía ngoài cửa sổ, suy nghĩ lại không biết đã sớm bay tới nơi nào.

Ánh mắt nhìn di động trong lòng bàn tay của Thích Hiểu, trong phòng bệnh yên tĩnh bỗng nhiên thanh âm vang lên.

“Thích Hiểu, cô đang làm gì?”

Thích Hiểu bỗng nhiên sợ hết hồn, thân thể phảng phất run lên nhẹ nhẹ như bị sét đánh, lòng bàn tay cầm điện thoại di động buông xuống.

Không xong!

Thích Hiểu vội vàng đi lao, tay phải đang treo nước xé mạnh ra, kim tiêm đều rời đi đang khi chường lưng hung hăng có lấy một cái túi.

Hơi thở nam tính đập vào mặt, bóng dáng cao lớn, hơi thở ấm áp thổi vào trên hai gò má, Cố Nghị Quân cùng Thích Hiểu bốn mắt nhìn nhau, chớp mũi

hai người cơ hồ muốn đụng vào cùng nhau, cái tay kia lẳng lẳng nằm ở trong lòng bàn tay Cố Nghị Quân.

“Tôi, tôi không phải cố ý...”

Nuốt ngụm nước miếng, thân thể Thích Hiểu ngửa ra sau kéo khoảng cách cùng Cố Nghị Quân, hai gò má sẫm đã ửng đỏ một mảnh.

Hai tròng mắt hẹp dài Cố Nghị Quân khẽ nheo lại, ánh mắt xẹt qua thân thể mềm mại nhìn về phía mu bàn tay.

“Thích Hiểu, cô luôn có thể đem mình làm cho chặt vật như vậy.”

Thanh âm lạnh lùng vang vọng trong phòng bệnh, Cố Nghị Quân thẳng lên thân, dưới cao nhìn xuống nhìn về phía Thích Hiểu.

Không khí nhu mì vừa mới tiêu tán, Thích Hiểu lúc này mới cảm giác tay phải truyền đến một trận đau nhức, kim tiêm kia vốn là đâm tại mạch máu sớm đã nằm ở một bên, mu bàn tay trắng nõn như ngọc sưng một mảnh đau nhức, mà đầu sỏ gây nên lại dùng ánh mắt cười nhạo chính mình như vậy.

Cẩn rằng, Thích Hiểu đưa tay rung chuông, chờ đợi y tá đến.

Hương vị cháo trứng muối thịt nạc từ từ tỏa ra, lại không làm cho Thích Hiểu muốn ăn chút nào.

“Câm?” Cố Nghị Quân ưu nhã ngồi xuống, hai tay vén đặt ở đầu gối, không chớp mắt nhìn về phía cô: “Làm cái gì việc trái với lương tâm, thấy tôi phản ứng lớn như vậy?”

Về mặt Cố Nghị Quân lạnh nhạt, bệnh bao từ tái phát lần nữa cùng với vừa mới một ít thông tin điện thoại vừa rồi không giải thích được ngưng tụ thành mũi khoan úy khuất đâm vào tâm Thích Hiểu.

Nếu như hôm nay nằm ở trên giường chính là Tổng gia nghiên, Cố Nghị Quân chẳng lẽ sẽ còn dùng giọng điệu đạ mạc, thờ ơ thái độ này?

Chớ nói chi là đây hết thảy rốt cuộc là ai làm hại!

Càng nghĩ càng giận, nước mắt không tự chủ được tràn mi ra, theo má rớt xuống, y tá vừa tiến vào giật nảy mình, lúc ghim kim một lần nữa liên tục khuyên Thích Hiểu, cho rằng đối phương là bởi vì mu bàn tay sưng đau nhức mà khóc thút thít.

Cho đến khi y tá rời đi, Cố Nghị Quân kiểm tra lịch sử cuộc gọi, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh như băng.

“Ai cho phép cô tự tiện nhận điện thoại của tôi?”

Thích Hiểu cắn răng hung hăng trừng về phía anh: “Cố Nghị Quân, lần sau làm phiền anh cầm điện thoại di động đi, đừng quấy rầy tôi nghỉ ngơi, a - - “

Lời còn chưa dứt, bàn tay ấm áp mãnh liệt nâng cằm của mình lên, trước mắt là phóng đại gương mặt đàn ông tuấn tú, Cố Nghị Quân lạnh lùng cùng Thích Hiểu đối mặt, hai người mặc dù là tư thế mập mờ, ở giữa tâm hai bên lại cách xa nhau chân trời.

“Cô nếu đã biết rõ hôn nhân hai người chúng ta chỉ có một năm, liền phải nhớ kỹ tôn trọng hai bên*, chuyện như vậy, không được có lần sau nữa.”

Con mắt sắc dần dần sâu, Cố Nghị Quân bình tĩnh nhìn về phía Thích Hiểu, hốc mắt còn sót lại nước mắt, giờ phút này thoát nhìn phảng phất như một con thỏ bị chấn kinh, lửa giận vừa mới rồi từ từ tan, mang theo lý do ngay cả mình đều nói không rõ.

“Cút, anh nghĩ rằng tôi là loại người biến thái như anh, đêm khuya đứng ở cửa sổ theo dõi người khác?”

Thích Hiểu cười lạnh, thực coi tôi là quả hồng mềm vuốt ve.

“Cố Nghị Quân, tôi và anh đều hiểu, cuộc hôn nhân này bất quá là vì tâm nguyện bố mẹ hai bên, tốt nhất hai bên không can thiệp chuyện của nhau, anh cần gì đối với tôi phát hỏa, chờ người trong lòng của anh từ nước ngoài trở về, tôi tự nhiên sẽ rút lui cho cô ấy, anh yên tâm đi.”

Nghe được lời Thích Hiểu nói, Cố Nghị Quân nâng cằm cô lên, môi mỏng phun ra cay nghiệt lời nói.

“Như vậy tốt nhất, nhớ kỹ thân phận cô.”

Thân ảnh cao lớn xoay người rời đi, cửa phòng bị khép lại.

Thích Hiểu nhịn không được thất thanh khóc rống, đem cháo một bên hung hăng ném vào thùng rác.

- -

Từ ngày đó về sau, Thích Hiểu cùng Cố Nghị Quân quan hệ chuyển biến càng thêm xấu, mặc dù cùng ở trong biệt thự, hai người phân phòng mà ngủ, ngẫu nhiên chạm mặt cũng không nói một lời, so với khách thuê càng thêm xa lạ.

Khang Viêm nhiều lần gửi tin nhắn, thường xuyên hẹn Thích Hiểu đi ăn cơm, xem phim, tâm tình Thích Hiểu không tốt không muốn ra cửa, anh cũng vô cùng sốt sắng không có cường bách, thường xuyên gọi điện thoại nói chuyện cùng Thích Hiểu.

Khang Viêm từ thời đại liền nói năng bất phàm, là người hài hước, khôi hài rất nhiều cô gái thích, Thích Hiểu cũng thường xuyên bị anh chọc cho vui vẻ cười to, chỉ là ngẫu nhiên đang gọi điện thoại đụng vào Cố Nghị Quân, trên thân đàn ông phát ra không khí lạnh cơ hồ đem Thích Hiểu đông thành băng khối.

Chỉ cho phép Hứa châu quan phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn!

Một ngày kia Thích Hiểu đang gọi điện thoại, thuận tiện đi phòng bếp lầu dưới cầm lon sữa lên lầu, lại ở nửa đường gặp được Cố Nghị Quân.

Hai người ánh mắt giao tiếp, Thích Hiểu tránh ra chuẩn bị rời đi, lại bị cánh tay dài của Cố Nghị Quân cản lại.

“Cố Nghị Quân!” Thích Hiểu dùng khẩu hình miệng không phát âm ra tiếng, trong điện thoại truyền đến thanh âm ôn nhuận của Khang Viêm.

Cố Nghị Quân lạnh lùng nhìn cô gái trước mắt, Thích Hiểu vốn là đường cong là lướt, giờ phút này lại mặc đồ ngủ đơn bạc, từ góc độ đàn ông nhìn lại, cơ hồ có thể thấy khe rãnh ngực cùng một mảnh tuyết trắng chói mắt.

Đưa tay qua cầm điện thoại, cũng không thèm nhìn tới trực tiếp tắt máy, Cố Nghị Quân đứng trước người Thích Hiểu, giống như pho tượng điêu khắc.

“Anh dựa vào cái gì tắt điện thoại của tôi, trả lại cho tôi!”

Thích Hiểu kiễng chân chuẩn bị đoạt lại điện thoại, Cố Nghị Quân khẽ lui về phía sau, cô nhất thời ngã nhào vào trong ngực Cố Nghị Quân, thân thể tuyết trắng non mềm đụng vào ngực Cố Nghị Quân, Cố Nghị Quân trong lòng vừa động, không tự chủ được đưa tay ôm lấy cô.

“Cố Nghị Quân anh buông tay cho tôi, không biết xấu hổ!”

Thích Hiểu tức giận đến run rẩy, đang lúc ngực phập phồng lại làm cho tinh thần Cố Nghị Quân ăn đậu hủ sáng khoái, vừa mới là không mau cũng từ từ biến mất.

Thanh âm từ tính vang lên bên tai: “Là cô yêu thương nhưng nhớ trước, tại sao có thể nói tôi không biết xấu hổ?”

Cô cắn răng hung hăng đẩy xù đàn ông đối diện ra, Cố Nghị Quân buông tay, đem điện thoại đưa cho Thích Hiểu, thần sắc trên mặt một lần nữa trở nên lạnh như băng.

“Cuối tuần này, nhà tôi tổ chức tiệc.”

“Liên quan gì tôi.”

Thích Hiểu nổi giận đùng đùng muốn rời khỏi, lại bị anh nhẹ nhàng kéo, một lần nữa ngã vào trong ngực, ngẩng đầu lên có thể nhìn rõ ràng hình dáng cằm, Thích Hiểu ngây người một lát.

“Cô bây giờ là vợ của tôi, tiệc của nhà tôi tại sao cô có thể mặc kệ?”

Cố Nghị Quân cúi người, môi mông cơ hồ dán trên môi Thích Hiểu, không khí mập mờ tại hai người đang lúc lưu chuyển, hơi thở nam tính đem thân thể cô bao vây, hơi thở ấm áp trên hai gò má, da thịt nổi lên màu hồng nhạt.

Thích Hiểu trừng mắt nhìn, chân có chút mềm.

Đúng lúc này, Cố Nghị Quân lại buông mạnh tay, Thích Hiểu đặt mông ngồi dưới đất, tức giận đến giương nanh múa vuốt.

“Cố Nghị Quân, anh khôn kiếp không biết xấu hổ!”

Cố Nghị Quân chẳng nói đúng sai, đưa điện thoại di động ném tới trong ngực cô, xoay bước rời đi.

Dưới thân cảm giác khác thường đang nhắc nhở anh, nếu như không nhanh chóng rời đi, chỉ sợ...

Thích Hiểu hồn nhiên không biết tâm tình giờ phút này của anh, trong nội tâm đối với Cố Nghị Quân phần hận lại càng luy kế đến độ cao mới, lúc này Khang Viêm gọi điện thoại tới lại lần nữa, đại khái là hỏi thăm nguyên nhân vừa rồi tắt điện thoại.

Vỗ vỗ cái mông té đau, Thích Hiểu vội vàng đứng lên nghe điện thoại, bước nhanh lên lầu.

**

Tiệc trong nhà của Cố gia mặc dù được gọi là tiệc trong nhà, nhưng bởi vì Cố lão còn sống nên nói tiệc quốc yến cũng không quá đáng.

Mặc dù đã về hưu, do trước đây cất nhắc những người kia, Cố lão cũng không như người bình thường bên ngoài, ngược lại cơ hồ còn làm người ta kính trọng hơn.

Như Cố Nghị Quân kiêu ngạo với mọi người như vậy đối với tổ phụ hết sức kính trọng, không nói đến người khác.

Mặc dù trong nội tâm con tức đối với Cố Nghị Quân không nhỏ, nhưng Thích Hiểu vẫn chuẩn bị thật tốt cách ăn mặc cùng trang điểm.

Váy ngắn trắng nổi bật, cô phảng phất như tiên tử, cổ tuyết trắng mang theo dây chuyền hình dáng vô sò, hai chân thon dài mà thẳng tắp mê người.

Thích Hiểu vốn là tướng mạo không tầm thường, mà ngay cả bạn bè Cố Nghị Quân, nhà thiết kế cao cấp nhất quốc tế Âu Dương Thần Đông lần đầu gặp mặt đều có chút tuyệt đẹp.

Cố Nghị Quân tại trước khi kết hôn đã biết tương lai lớn lên vợ mình rất đẹp, nhưng bởi vì không thương, loại đẹp xấu này ở trong mắt anh cũng không có ý nghĩa gì.

Chỉ là giờ phút này nhìn Thích Hiểu thẹn thùng động lòng người, Cố Nghị Quân tựa hồ cảm giác được tần suất tim đập so với trước kia nhanh hơn rất nhiều...

“Ngay ngốc cái gì, đi nhanh lên a.”

Thích Hiểu tức giận mở miệng, Cố Nghị Quân nheo mắt lại: “Cô nói cái gì?”

Hô hấp hơi chậm lại, bản năng e ngại, Cố Nghị Quân hơi thở quá mức lạnh lùng, tuyệt đối không phải là người thường có thể gánh vác được.

“Ách, ý của tôi là đến muộn sẽ không tốt.”

Thích Hiểu mang giày cao gót thủy tinh, cả người lại càng phiêu phiêu như tiên, vừa muốn đi ra cửa, lại bị Cố Nghị Quân cầm cánh tay.

“Sau này, nắm tay tôi.”

Thích Hiểu nhếch miệng, lại chỉ có thể khuất phục thế lực hung ác.

“Biết rồi, sẽ không để cho anh phải mất mặt, dù sao trong mắt người ngoài hai chúng ta đang rất ân ái.”

Đem ân ái hai chữ nói vô cùng nặng, Thích Hiểu kiều ngạo hừ một tiếng, ra cửa lên xe, ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

Đề xuất yêu cầu như thế, chỉ là vì trước mặt người khác không có trở ngại sao? Cố Nghị Quân lông mày nhíu chặt, nhìn cô gái nhỏ không có tim không có phổi, ánh mắt dần tối.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tiệc trong nhà (2)

Khu đại viện trong biệt thự nhà họ Cố.

Hơi thở nghiêm nghị đập vào mặt, đi qua ít nhất ba trạm gác bảo vệ, chiếc xe cuối cùng mới dừng ở cửa biệt thự nhà họ Cố, tâm tình Thích Hiểu bỗng nhiên trở nên khẩn trương.

Mặc dù đã sớm biết ở trong mắt người ngoài nhà họ Cố là không thể chạm vào, nhưng chỉ có tự bản thân trải qua mới có thể chân chính cảm nhận được loại quý khí không giống người thường này.

Cố Nghị Quân lớn lên tại nơi nghiêm ngặt như vậy, không trách được tính tình luôn luôn là một bộ mặt lạnh lùng.

Vốn tưởng rằng tình thế nhà mình đã đủ phức tạp rồi, nhưng so với nhà họ Cố lại như gặp sự phụ, mà cô hiển nhiên còn chưa chuẩn bị xong đã đối mặt với nhà họ Cố, nhất là Cố lão gia từ truyền thuyết.

Trong đầu Thích Hiểu lập tức hiện lên một lão già sắc mặt lạnh lùng uy nghiêm, quả thực là phiên bản Cố Nghị Quân khi về già.

Thích Hiểu siết chặt bàn tay, lòng bàn tay thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tay trái bị một bàn tay ấm áp nắm lấy, Thích Hiểu cả kinh, vừa ngẩng đầu lên liền nghe thấy thanh âm trầm thấp của Cố Nghị Quân.

“Đi theo tôi, không phải sợ, đừng làm cho tôi mất mặt.”

“Tôi mới sẽ không sợ!”

Thích Hiểu hừ lạnh, Cổ Nghị Quân nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ, được rồi, cô thừa nhận đúng là có sợ một chút...

Mặc dù biết trong lòng của chủ nhân bàn tay này đang có một cô gái khác, nhưng tại nơi xa lạ và sợ hãi như vậy, nhiệt độ cơ thể nhả ra từ lòng bàn tay đối phương truyền ra, khăn trương trong lòng cô cũng từ từ biến mất.

Chỉ là loại cảm giác ám áp này còn chưa truyền tới đáy lòng, một giọng thanh âm bén nhọn truyền đến.

“Các con như thế nào giờ mới đến, cả nhà chúng ta chờ đến cơm đều nguội lạnh.”

Thích Hiểu ngẩng đầu lên, đối diện là một người phụ nữ trung niên chanh chua, con mắt nheo lại nhìn cô từ trên xuống dưới, dừng một chút nơi bàn tay cô cùng Cổ Nghị Quân đang nắm, đi tới làm bộ thân mật khoác ở cánh tay của cô, trên mặt lộ ra sự vui vẻ giả dối.

Thích Hiểu nổi da gà, lại không có cách nào phản kháng, chỉ có thể mặc cho đối phương đem cô kéo đi từ bên cạnh Cổ Nghị Quân.

Dù sao người tên là Chúc Xuân Phương trước mặt này, trên danh nghĩa cũng là mẹ của Cổ Nghị Quân, mặc dù chẳng qua chỉ là người thứ ba, một vị tu hú chiếm tổ chim khách, nhưng dù sao trên danh nghĩa luôn là trưởng bối của Cổ Nghị Quân.

Móng tay Chúc Xuân Phương làm như vô tình đâm vào đầu vai Thích Hiểu, mặc dù không sâu, nhưng cũng lại lưu lại một đường vết đỏ.

Cổ Nghị Quân mắt lạnh nhìn, đột nhiên đưa tay giữ chặt cánh tay Thích Hiểu, ánh mắt thâm trầm.

“Không cần làm phiền, tôi sẽ dẫn Hiểu nhi vào.”

Lông mày Chúc Xuân Phương chau lên, trong mắt hiện sự khác thường khó đoán.

Lúc trước cô thúc đẩy hôn sự này, chính là nghĩ sau khi Tống Gia Nghiên rời đi Cổ Nghị Quân không có khả năng sẽ yêu một cô gái khác, hôm nay cô dùng động tác vừa rồi để kiểm tra thử, thế nhưng không nghĩ tới làm cho cô phát hiện ra một chút thú vị?

Nhưng giờ phút này đối mặt với Cổ Nghị Quân, Chúc Xuân Phương dù như thế nào cũng không có lá gan trêu chọc, chỉ có thể buông bàn tay đang cầm đầu vai Thích Hiểu ra, cười nói: “Khi nào thì Nghị Quân của chúng ta lại thương hương tiếc ngọc như vậy, thật sự là khó có được, bất quá lúc Tống Gia Nghiên ở đây con cũng là...”

Nói được phân nửa, Chúc Xuân Phương lúc này mới phảng phất ý thức được mình nói sai, lấy tay che miệng, nhìn về phía Thích Hiểu: “Hiểu nhi, mẹ không phải cố ý nhắc tới bạn gái trước của Nghị Quân, bất quá con là người rộng lượng như vậy, chắc chắn sẽ không tức giận.”

Lông mày Thích Hiểu cau lại, nhìn người bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười trước mắt, cảm giác đối phương giống như vị mẹ kế của mình, khóe môi cô không khỏi quẩy rừ ra, thuận thế nắm qua cánh tay Cổ Nghị Quân, cười đến thông dong: “Không quan hệ, con không cần là cô gái đầu tiên của Nghị Quân, chỉ cần có thể trở thành người cuối cùng của anh là đủ.”

Lúc cô nói xong nhìn xinh đẹp đến cực điểm, Chúc Xuân Phương gương cười hai tiếng, bất kỳ một cô gái nào ở vấn đề đối đãi bạn gái trước tất nhiên sẽ ồn ào không ngừng, không nghĩ tới Thích Hiểu lại tỉnh táo như vậy, cộng thêm cô cuối cùng không dám quá phận, cũng chỉ có thể nói tiếp: “Nếu đã như vậy là tốt nhất, Nghị Quân có thể tìm được người vợ động lòng như vậy cũng là có phúc khí.”

Vốn tưởng rằng Cổ Nghị Quân sẽ lạnh mặt mà chống đỡ, Anh lại đưa mắt xẹt qua đầu vai mượt mà của Thích Hiểu, dừng ở chỗ vết đỏ hiện rõ ràng: “Đương nhiên, cho nên tôi tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương cô ấy.”

Ý tứ ở trong lời nói làm cho Chúc Xuân Phương chỉ trong phút chốc đứng ngồi không yên, cắn răng xoay người đi vào cửa không nói một lời.

Thích Hiểu mím môi, trên mặt mang theo màu hồng nhạt, lại càng xinh đẹp không gì sánh được.

Mặc dù biết rõ lời của Cổ Nghị Quân chỉ là gặp dịp thì chơi, nhưng đại khái mỗi một cô gái lúc đối mặt với lời nói tình ý như vậy, trái tim cũng sẽ tung tăng như chim sẽ không thể ngăn chặn.

Thích Hiểu muốn rút bàn tay ở trên cánh tay anh ra, lại bị đối phương vững vàng giữ lấy.

“Còn có ông nội bên trong.”

Ý là kịch vui này chưa có kết thúc, Thích Hiểu cúi đầu xuống, chỉ có thể giả bộ giống như xấu hổ theo Cổ Nghị Quân vào cửa.

Vừa mới nhìn Chúc Xuân Phương như ra đón, nói gần nói xa nhưng đều là trách cứ hai người đến chậm, thanh âm lại thoáng nâng lên, hai người đi tới cửa lớn vừa vặn có thể nghe thấy.

Ở trong phòng ăn ương mặt cả trai lẫn gái xa lạ đang ngồi ngay ngắn, chủ vị là một lão giả đầu đầy tóc bạc, sắc mặt đỏ thắm, không giống bộ dáng nghiêm túc trong tưởng tượng, Cổ lão cười đến thập phần hòa ái, đặc biệt là giờ phút này thấy tư thái hai người thân mật, lại càng cười lớn.

“Tiểu tử thú, sau khi cháu cưới vợ cũng không trở về gặp một chút, mau cút tới đây cho ông.”

Mặc dù lời nói tràn đầy không khách khí, lại càng hiện ra một phần thân mật đặc thù, cầm bàn tay Thích Hiểu, dưới ánh mắt cực kỳ hâm mộ của mọi

người Cố Nghị Quân ngồi xuống bên cạnh Cố lão, trên mặt treo nụ cười ngày thường khó gặp.

“Ông nội, cháu đã trở về.”

“Ai quản tên tiểu tử thú nhà người có trở về hay không, ông chỉ muốn gặp cháu dâu của ông.” Ánh mắt Cố lão trực tiếp lướt qua Cố Nghị Quân, nhìn về phía Thích Hiểu cười híp mắt: “Không tệ không tệ, là một cô gái tốt, khi nào thì cho ông thêm đứa cháu nội mập mạp?”

Thích Hiểu á khẩu không trả lời được, hiện tại không nghĩ tới gương mặt ông lão nghiêm nghị đã từng thường xuyên xuất hiện ở trên tin tức lúc đang còn nắm quyền, thế nhưng có thể nói đùa như vậy, khiến cho cô không biết nên trả lời như thế nào.

“Ông nội, cháu đói bụng.”

Cũng may Cố Nghị Quân mở miệng nói chuyện, lão gia tử hung hăng trừng cháu nội một cái: “Thật sự là quý chết đói đầu thai, bảo tiểu Ngô mang thức ăn lên đi.”

Một câu nói nhưng lại hướng phía nhân viên cảnh vệ một bên phân phó, Thích Hiểu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng mặt lên đánh giá bốn phía, trong đầu nhớ lại hiểu biết trước đây về nhà họ Cố.

Cố lão gia tử có hai người con trai, một gái, con trai lớn là cha Cố Nghị Quân, Cố Nghị Lâm đang nhậm chức tại quân khu, ngồi bên cạnh là vợ ông người không có ý tốt lại vừa mới ra cửa nghênh đón Chúc Xuân Phụng, con trai nhỏ Cố Hải ngồi tại chính giữa giống như có chức vị quan trọng, vợ Cố Hải cùng con gái yên tĩnh ngồi bên cạnh, lúc đối mặt Cố lão gia tử luôn giữ nụ cười khiêm tốn thuộc về văn bối.

Con gái nhỏ nhất Cố Nghị Nhụy là một nhà vũ đạo xuất sắc, đã bước vào nghệ thuật từ sớm, tư thái ngồi ở bên cạnh bàn ăn cực kỳ có khí chất, lúc bắt gặp ánh mắt của Thích Hiểu ôn nhu cười cười, nghe nói Cố Nghị Nhụy dần dần đắm chìm vào sự nghiệp vũ đạo, mặc dù tuổi gần bốn mươi nhưng đến nay vẫn chưa lập gia đình.

Còn có một người con trai từ sau khi cô đi vào liền nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt tràn đầy hứng thú tìm tòi nghiên cứu, nếu như cô không có đoán sai, đó chính là con trai Chúc Xuân Phụng, cũng là em trai Cố Nghị Quân - - Cố Cảnh Đào.

Trong nội tâm đối với những người này đại khái đã có ấn tượng, ánh mắt Thích Hiểu buông xuống, bắt đầu ăn cơm.

Nhà họ Cố dùng cơm vô cùng có trật tự, mỗi một món ăn đều là trường bối, cũng chính là Cố lão gia tử động đũa trước, người ngoài mới có thể dùng cơm, bàn ăn một mảnh im lặng, hiển nhiên theo quy củ không nói chuyện khi ăn.

Yên tĩnh không tiếng động như vậy ngược lại làm cho trong nội tâm Thích Hiểu thoáng an ổn một chút.

Dù sao ngày thường ở trong nhà, bởi vì em gái ngang ngược kia, còn có mẹ kế, bữa ăn ở nhà trong ngày thường cũng là yên lặng không nói gì, không muốn nói nhiều một câu.

Chỉ là nhìn thức ăn đầy bàn, vì bảo trì hình tượng bụng Thích Hiểu sớm đã đói, cũng không dám động đũa lựa chọn thức ăn mình thích, dù sao đối mặt với cái nhìn như cười mà như không của Chúc Xuân Phụng, bên cạnh lại là Cố lão gia tử cách đó không xa, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, Thích Hiểu đành phải ừm ừm lựa chọn ăn cơm trắng trong chén.

Vừa rồi nhìn thấy nhiều lần thịt cá bị tùy ý ném vào trong chén - - ăn hết.

Chất mật bài cốt * đã thềm từ lâu từ trên trời rơi xuống - - ăn hết.

Mùi thịt kho tàu dính lấy tương óng ánh trong suốt xông vào mũi - - ăn hết.

(*mình cũng không biết “chất mật bài cốt” là món gì.)

Thích Hiểu vui đầu khỏ ăn, không ý thức, chỉ thấy vừa ngẩng đầu, cơ hồ mọi người trên bàn đang nhìn cô kinh ngạc.

Nguy rồi, rõ ràng hạ quyết tâm nhả nhận một chút, không nghĩ tới ăn được quá nhiều...

Thích Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Cố Nghị Quân vừa mới không ngừng gấp thức ăn cho cô.

Người đàn ông này nhất định là cố ý! Vì để cho cô xấu mặt trước người của nhà họ Cố!

Đối mặt với ánh mắt của Thích Hiểu, Cố Nghị Quân lại ném tới ánh mắt như không cần cảm ơn, lại càng làm cô tức giận đến không nhẹ, lại hồn nhiên không biết người chung quanh hoàn toàn kinh ngạc nhìn, Cố Nghị Quân thế nhưng sẽ chú ý đến người khác?!

Lão gia tử nhìn một màn bên cạnh này, trong mắt xẹt qua một nụ cười, trước còn cho là mình đã chia cắt đoạn tình cảm kia của người trưởng tôn này, bây giờ nhìn lại, người cháu dâu này có thể so với trong tưởng tượng của ông càng phải lòng Cố Nghị Quân.

Nhìn như vậy, ông rất nhanh có thể ôm cháu nội sao?

Để xuống bát đũa, chờ chị Ngô thu dọn hết đồ trên bàn, ánh mắt ý vị thâm trường của Cố lão gia tử chợt lộ ra vui vẻ.

“Nghị Quân, cháu cũng đã rất lâu không trở về, ông muốn cháu ở đây theo giúp ông mấy tháng.” Có ông giám sát, hai người nhất định sẽ rất nhanh tạo ra “Thành quả”.

Thích Hiểu ghen hờn nhìn trần trời, rất nhanh ý thức được ý của lão gia tử.

Ở lại trong biệt thự nhà họ Cố? Đây chẳng phải là sau này sẽ phải cùng Cố Nghị Quân ngủ chung một phòng?

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nghĩ Tốt Lắm

“Anh nằm dưới!” Thanh âm thờ gấp làm cho người ta suy nghĩ, lão gia tử đứng ở cửa đang chuẩn bị tìm cháu nội tâm sự bỗng nhiên ngừng bước, nhìn bốn phía không có người nào, liền lặng yên đứng ở góc tường bắt đầu nghe...

“Cô dưới.”

“Không được, đêm nay tôi muốn ở phía trên!”

“Tùy cô.”

Yên lặng thỏa hiệp tiết tấu?

Là người từng trải, trong nháy mắt trong đầu Cố lão lộ ra vẻ mặt ngạo kiều của cháu nội, bộ dáng không tình nguyện nằm ở trên giường mặc người ta chém giết, cười hắc hắc, xoay người rời đi.

Vốn định cùng Nghị Quân thảo luận sớm đem chất trai nâng lên chương trình hội nghị, miễn làm cho ông trước mặt chiến hữu không ngốc đầu lên được, không nghĩ tới tên này đã bắt tay vào làm kế hoạch, không hổ là cháu nội tốt của ông.

Mà giờ khắc này trong phòng, Thích Hiểu đem gối đầu ôm vào trong ngực, tận lực núp ở góc giường.

“Như là đã nói, hôm nay anh chỉ có thể ngủ dưới đất, anh nếu là dám đi lên, tôi liền...”

Trên thảm dưới đất Cố Nghị Quân lạnh lùng nhìn lại, sau khi tắm gội tóc hơi có vẻ tán loạn làm tăng thêm vài phần gợi cảm, gương mặt đỏ hết lần này tới lần khác lẫn khóc.

“Yên tâm, tôi còn không có bụng đói ăn quàng như vậy.”

Thích Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi giá giá quả đảm: “Vậy thì tốt!”

Nếu như không phải là ông nội bắt bọn họ ở nơi này, cô cần gì cùng người đàn ông này ở cùng một chỗ, còn có ánh mắt khi dễ kia là thế nào.

Trên đầu Thích Hiểu mơ hồ, trong đầu tràn đầy oán giận đối với người nào đó, phải nói lúc trước nếu như không phải là vì cứu vớt Thích gia, cô sao phải kết hôn với người đàn ông không nhân tính này.

“Đi tắm rửa trước đi.”

Nhìn Thích Hiểu dùng chăn mền đem chính mình cuốn thành quả cầu, Cố Nghị Quân đột nhiên vén chăn lên, ánh mắt tinh mịch nhìn chính là mặt đỏ ửng của Thích Hiểu.

“Tại sao.”

Giọt nước trên sợi tóc của anh lơ đãng rơi vào hai gò má, mang theo mùi thơm ngát nhàn nhạt, Thích Hiểu thẹn quá hoá giận lau khô hai gò má, khuôn mặt đỏ ửng lại từ từ sâu hơn.

Đáng chết, ngày thường cho dù bộ dáng thiên hạ vô liêm sỉ kia của Cố Nghị Quân cũng có thể đưa tới một đám ong bướm, bộ dáng hiện tại này quả thực như vương tử yếu tính trong đêm tối, mang theo lực hấp dẫn trí mạng.

“Tắm rửa, cô bây giờ đang nằm ở trên giường của tôi.”

Một cái tay chống đỡ bên gối Thích Hiểu, tay kia cầm sợi tóc bên tai cô, làm như tình nhân thân mật cúi đầu xuống nhẹ nhàng ngửi ngửi, trong miệng lại không khách khí chút nào ném dao nhỏ xuống.

”Đều bản.”

Pằng!

Gối đầu mềm mại hung hăng đập vào hai gò má anh, Thích Hiểu tức giận đến ngồi dậy.

”Bằng không phải sợ anh xâm phạm tôi, tôi đã sớm đi gội sạch.”

Cô rõ ràng ngày ngày có tắm rửa, ánh mắt ghét bỏ như vậy chính là nháo loại nào, thiết thời cho cô mới vừa rồi còn cảm thấy Cố Nghị Quân rất đẹp mắt, tuyệt đối là ảo giác, tên khốn kiếp này!

”Xâm phạm cô?” Cố Nghị Quân giễu cợt: “Nghĩ tốt lắm!”

Thích Hiểu: “...”

- -

Tiếng nước chảy vang lên trong phòng tắm, bóng dáng cô xuất hiện ở giữa kính mờ, mặc dù cách một tầng hơi nước, lại càng phát ra hấp dẫn.

Lúc trước tự mình đi tắm hồn nhiên chưa phát giác ra, Cố Nghị Quân neoh mắt lại, rốt cuộc biết sau khi mình đi ra mặt Thích Hiểu ửng đỏ kia là thế nào.

”Cố Nghị Quân, anh cái đồ biến thái, xoay người cho tôi!”

Trong phòng tắm truyền đến một tiếng thét chói tai, như đã phát giác được anh cử động, Cố Nghị Quân lạnh lùng hứ một tiếng, chuyển qua đầu.

Chỉ là trong đầu thủy chung hiện lên bóng dáng linh lung kia, cùng với vừa mới tiếp cận hương thơm nhàn nhạt bên người cô.

Một tiếng chuông duyên dáng cắt đứt suy nghĩ của Cố Nghị Quân, anh nhú mày quay đầu lại, điện thoại di động vô ngoài màu hồng phấn của Thích Hiểu nằm ở trên giường đôi diện.

Cố Nghị Quân tiện tay lấy ra nhìn, vốn chuẩn bị trực tiếp tắt, ghi chú của cô lại làm cho chân mày anh hơi nhíu lại.

”Học trưởng.”

Đằng sau còn dẫn theo một cái trái tim, ngôn ngữ tâm tư yêu thương của nữ sinh nhỏ, điểm này làm cho Cố Nghị Quân đột nhiên nhớ lại thời đại học của chính mình, thư tình chất thành chồng kia, cùng với mặt không ít nữ sinh đối với mình lúc nhẹ giọng ní non hai chữ học trưởng.

Tại nào đấy loại xúc động mình cũng nói không rõ, ánh mắt Cố Nghị Quân lóe lên, đề xuống nhận nghe.

”Hiểu nhi, ngày mai chúng ta đi xem phim đi, gần đây có một bộ phim tình cảm mới chiếu, có diễn viên em thích.”

Thanh âm Khang Viêm ôn nhuận từ điện thoại truyền vào trong tai Cố Nghị Quân.

Đại não anh nhanh chóng vận hành từ một câu nói ngắn ngủi nhanh chóng đoán được thân phận tình địch của đối phương.

Mời xem phim, giải thích rõ có ý theo đuổi, mà giữa hai người lại tương đối quen thuộc.

Xem phim tình cảm mặc dù bại lộ ý đồ, lại cũng nói rõ là còn chưa thành công.

Trọng yếu nhất, biết rõ diễn viên Thích Hiểu thích, xem ra thời gian quen biết đã lâu.

Khang Viêm hồn nhiên không biết chính mình nói một câu ngắn ngủi, thế nhưng thể hiện ra nhiều tình huống như vậy, nghe trong điện thoại không có tiếng trả lời, còn khéo hiểu lòng người bổ sung: “Ngày mai anh đến nhà đón em, dù sao đã lâu không gặp chú.”

Xem ra mối quan hệ của hai người thân mật hơn so với trong tưởng tượng của mình?

Nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, bờ môi Cố Nghị Quân hiện lên nụ cười lạnh.

Một cảnh hồng hạnh xuất tường?

Vậy anh sẽ phải đem tường xây cao thêm mười lớp.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tôi Là Chồng Của Cô!

“Thích Hiểu đang tắm, không có tiện nghe điện thoại.”

Một câu nói, KO.

MấtKhang Viêm trừng lớn, cơ hồ cho là mình đã nghe lầm.

Từ trước đến nay anh luôn hiểu Thích Hiểu là người như thế nào, cô không phải là cô gái có thể tùy tiện phát sinh quan hệ cùng người khác, chỉ là giờ phút này đối diện với thanh âm rất rõ ràng nhắc nhở anh, người đàn ông này cùng Thích Hiểu quan hệ không bình thường.

Tắm lúc muộn như vậy?

Khang Viêm cúp điện thoại không nói một lời, gương mặt tuấn tú trở nên phờ phạc.

Kết hợp với trong khoảng thời gian này Thích Hiểu không muốn ra cửa, chẳng lẽ trong khoảng thời gian này khi anh xuất ngoại, Thích Hiểu có bạn trai?

Cố Nghị Quân ánh mắt lạnh lùng, tay nhấn xóa bỏ lịch sử cuộc gọi, quay đầu nhìn về phía phòng tắm.

--

Thích Hiểu mặc quần áo chỉnh tề vừa lau tóc vừa bước ra khỏi phòng tắm, thân thể chợt nhẹ, rồi sau đó là trời đất choáng váng, thân thể đã bị đặt ở trên giường, mái tóc ướt nhẹp dán lên hai gò má, trước mắt là một gương mặt tuấn tú phóng đại.

“Cố Nghị Quân, anh phát cái thần kinh gì.”

Thích Hiểu trừng mắt, nút áo trước ngực bởi vì vận động kịch liệt quá mạnh bị bung ra, dưới tác dụng của lực hút trái đất rơi nằm trên mặt đất, xuân quang hiện ra!

Gò má hai người không hẹn mà cùng hồng lên quý dị, ánh mắt Cố Nghị Quân lại càng không khỏi hướng nhìn về phía ngực.

“Luu manh!”

Ngẩng đầu đụng mạnh tới, Thích Hiểu ngồi dậy, đôi mắt yêu kiều như làn nước cơ hồ sắp tràn sương mù, Cố Nghị Quân nuốt kết hàu, nghe thể chợt nheo mắt lại, tay cầm cổ tay cô, môi mòng hung hăng hôn lên đôi môi cô.

“Ngô...”

Rõ ràng trong nội tâm cảm giác khuất nhục, một cổ lửa nóng lại từ bụng nhỏ bắt đầu lan tràn, hơi thở nam tính đi vào miệng mũi, cánh tay hữu lực đè lại bả vai mảnh khảnh của cô.

Thích Hiểu bị buộc thừa nhận, lại ngoài ý muốn phản ứng lấy lòng Cố Nghị Quân, anh vốn định trừng phạt cô một chút, lại nhịn không được trầm mê trong đó.

Cô vừa tắm xong mùi hương thơm ngát, da thịt non mịn hiện ra màu phấn nhạt.

Hôn xong, hai người đều có chút sững sờ, làm như không biết cần phải tiếp tục hay là ngừng, Thích Hiểu oán hận cắn răng, nhịn không được nhắc chân đạp tới.

Anh lại phản ứng nhanh cảm lấy cổ chân như ngọc của Thích Hiểu, mảy rậm nhú chặt.

“Tôi là của chồng của cô.”

Ngụ ý những chuyện vừa rồi chỉ là bình thường?

Thích Hiểu càng cảm giác được nhục nhã, đem chân thu trở lại, ôm gối đầu tức giận đến rơi lệ.

“Đàn ông các người đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới? Rõ ràng không yêu, như thế nào còn có thể, còn có thể Bá Vương ngành thượng cung*?”

(*Bá Vương ngành thượng cung có nghĩa là cường gian nhưng nho nhã hơn)

Trên đầu mơ hồ sắp bị giết chết, nước mắt phủ đầy mặt, Thích Hiểu phát ra tiếng khóc sụt sùi nhỏ như mèo.

Cô không chỉ trách Cố Nghị Quân can rở, lại càng oán hận chính mình ý chí không kiên định.

Vừa rồi trong nháy mắt đó, lúc Cố Nghị Quân ôm lấy cô, cô thậm chí có ý nghĩ mong đó là thật, chỉ là trong đầu chợt nghĩ đến cái tên “Em” trong danh bạ điện thoại kia.

Rõ ràng đã có người yêu, vì cái gì còn muốn khi dễ cô!

Thích Hiểu khóc đến mệt, cộng thêm mới tắm xong buồn ngủ, thế nhưng không ý thức đã ngủ, tóc dài ướt ở trên ga giường tạo ra một mảnh nước đọng.

Cố Nghị Quân nhìn cô cuộn mình, từ lúc hai bờ vai cô run run đến khi yên tĩnh, trong nội tâm bỗng nhiên hối hận.

Rõ ràng chỉ là một cuộc hôn nhân hữu danh vô thật, chính mình vì sao còn muốn chọc ghẹo như vậy, lửa giận vừa rồi là vì cuộc điện thoại kia?

Có thể nếu không phải yêu, lại tại sao lại tức giận, cô gái trong lòng mình rõ ràng là người tên Tống gia nghiên đang ở nước ngoài kia.

Cảm xúc khác thường chợt lóe lên, mặc dù chỉ trong chớp mắt, nhưng giờ phút này Cố Nghị Quân cũng không ý thức được, một viên mầm mống một khi rơi trúng, từ đó sẽ gặp cảnh lá rậm rạp, kết thành mạng lưới, đem chính mình vây hãm vào trong đó.

Trong giấc mộng Thích Hiểu trên mặt tràn đầy nước mắt, chợt cảm giác được một trận ẩm áp, làm như gió xuân bao phủ toàn thân.

Thân thể cuộn mình không tự chủ được từ từ giãn ra.

Cố Nghị Quân cầm lấy mấy sậy đem tóc cô xấy khô, nhìn Thích Hiểu trong lúc ngủ say, bờ môi chợt quyến rũ ra.

**

Sáng sớm hôm sau, Thích Hiểu mơ mơ màng màng tỉnh lại, theo thói quen cọ xát chăn mền, lại cảm giác hôm nay chăn mền giống như có chút ngoài ý muốn ... Cứng rắn.

Xúc cảm bóng loáng, sờ căng phòng, còn tản ra nhiệt độ.

Đôi mắt cô nhanh chóng mở ra, nhìn vật thể vừa cứng lại mềm bên cạnh kia - - đúng là cơ ngực người nào đó.

”A! Đồ lưu manh không biết xấu hổ.”

Quả đấm nhỏ nhắn xinh xắn còn chưa đụng vào chóp mũi anh, cổ tay lại bị cầm mạnh.

Cố Nghị Quân mở con mắt ra, không nhúc nhích nhìn về phía Thích Hiểu.

”Cô nhìn rõ ràng cho tôi.”

Thích Hiểu vừa tức vừa vội, cắn răng nhìn về phía chung quanh.

Một chút, bên cạnh giống như mới là... Giường.

Mà giờ khắc này hai chân thon dài chính mình đang quấn ở eo bụng anh như bạch tuộc, thấy thế nào dường như người lưu manh đùa giỡn...

”Khụ, cái kia, buổi sáng tốt lành.”

Thích Hiểu phần nộ mở miệng, nhanh chóng cúi đầu quan sát, đồ ngủ coi như chính tề, ngược lại không giải thích được là trên ngực áo ngủ của anh có dính nước miếng, là của mình.

Cô lập tức cúi đầu, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Cái gì gọi là bất tặc thì la to, chính mình là đích thân làm mẫu sinh động a.

Cố Nghị Quân ngồi dậy mặt không chút thay đổi, ngón tay cời bỏ nút áo từ chỗ cổ áo, động tác cùng vẻ mặt thong thả ung dung, cùng với cơ ngực như ẩn như hiện cùng người dây câu tuyệt đối là thể nghiệm hai mắt chí cao.

Nuốt ngụm nước miếng, Thích Hiểu vội vàng lui về ngồi ở trên giường phía sau, hai tay ôm ngực.

”Anh, Anh chuẩn bị làm gì.”

Động tác đối phương cời quần áo đích xác là cảnh đẹp ý vui, mặc dù mỹ nam có thể quý, nhưng trình tiết giá cao hơn.

Cố Nghị Quân khinh miệt nhìn sang, tiện tay đem đồ ngủ vừa cời ra ném tới trong ngực Thích Hiểu.

”Thu hồi tư tưởng màu vàng đầy trong đầu của cô, bộ y phục này là cô làm dơ, cô phải đi giặt.”

Ánh mắt nhìn bờ vai rộng mặc lên một chiếc áo sơ mi trắng khác, trên thân thể màu đồng da thịt rõ ràng, Thích Hiểu không tự chủ được ôm chặt đồ ngủ của anh trong tay, nuốt nuốt nước miếng, trong nội tâm thể nhưng cảm thấy đáng tiếc.

Thật là sắc đẹp động lòng người a, thượng đế cho Cố Nghị Quân khuôn mặt hại nước hại dân, cho anh giá trị con người cấp bậc kim cương, lại vẫn cho anh một dáng người tốt như vậy.

Người khác là đóng một cánh cửa mở ra một cánh cửa sổ, nhưng Cố Nghị Quân tuyệt đối là con ngoài giá thú của thượng đế, trần nhà đều cho mở.

Vừa cảm khái, vừa dùng con mắt không ngừng sờ sảng, cho đến khi Cố Nghị Quân nheo mắt lại.

”Nhìn đủ rồi?”

Thích Hiểu ho khan hai tiếng, cúi đầu dùng chứng trong sạch, thân hình cao lớn của anh cúi xuống, lấy ngón tay để trên nút áo cao nhất, thanh âm mang theo hấp dẫn, âm cuối nâng lên.

”Muốn nhìn kỹ một chút?”

Mặc dù biết rõ là Cố Nghị Quân đang cười nhạo, nhưng phối hợp với thanh âm hơi khàn khàn, trong đầu Thích Hiểu không thể ngăn chặn hình ảnh hoạt sắc sinh hương hiện lên, mũi nóng lên, hai dòng máu mũi thiếu chút nữa chảy xuống.

(*)Bá vương ngành thượng cung: “Bá vương ngành thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang.

Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thẳng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.”

Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đầu trí chứ không đầu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỵ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ trường mất một cái, tên thiện xạ kỵ binh kia đã run như cây sậy, bụng cung téch thẳng về thành...

Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngành thượng cung” rất đơn giản, “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiáng jiàn”] hài âm hoàn toàn với “cường gian” [aka “rape”]; mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàng, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” để thay thế cho hai từ “cường gian”.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cái Gì Gọi Là Bỏ Phận Làm Vợ?

Thích Hiểu ho khan hai tiếng, cúi đầu để chứng minh mình trong sạch, thân hình cao lớn của anh cúi xuống, ngón tay để trên nút áo cao nhất, thanh âm mang theo hấp dẫn, âm cuối nâng lên.

”Muốn nhìn kỹ một chút?”

Mặc dù biết rõ là Cố Nghị Quân đang cười nhạo, nhưng phối hợp với thanh âm hơi khàn khàn, trong đầu Thích Hiểu không thể ngăn chặn hình ảnh hoạt sắc sinh hương hiện lên, mũi nóng lên, hai dòng máu mũi thiếu chút nữa chảy xuống.

”Gieo họa!”

Trong nội tâm thầm mắng một tiếng, Thích Hiểu vội vàng che mũi đứng lên, hung hăng trừng mắt với anh một cái.

Bờ môi Cố Nghị Quân quẹo rở ra, mỉm cười hài lòng, sau đó mới rời đi.

Rất tốt, xem ra sức quyến rũ của anh còn chưa có mất đi.

Đoán chừng cô bị sắc dụ, sẽ không còn nghĩ tới chuyện đêm qua cô từ trên giường bị ôm xuống đất như thế nào.

--

”Hiểu nhi, súp này là tiểu Ngô làm vì cháu, rất bỏ thân thể, cháu nếm thử có thích hay không.”

Cố lão mặt mũi hiền lành cười tủm tỉm nhìn mình, Thích Hiểu thật sự có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, đặc biệt là liên tưởng đến thân phận của đối phương.

Chỉ là trong mắt tha thiết mong đợi là thể nào, Thích Hiểu âm thầm uống súp, bên tai truyền đến giọng Cố lão.

”Nếu cháu thích ông sẽ bảo tiểu Ngô ngày mai cũng sẽ làm cho cháu, sau này nói một ít món ăn cháu thích đi, dù sao các cháu là vợ chồng son phải ở đây mấy tháng.”

”Phốc.”

Một ngụm súp bị phun mạnh ra ngoài, Thích Hiểu bị sặc đến ho khan liên tục, không ngừng vỗ ngực.

Cùng tên cầm thú này ở mấy tháng? Đây không phải là đang nói đùa đi.

Hôn nhân của các cô chỉ có một năm, đây là muốn nháo loại nào.

Nhưng loại hành vi này của Thích Hiểu trong mắt Cố lão hiển nhiên có giải thích khác.

Trên mặt ông nhanh chóng nổi lên một mảnh ngạc nhiên mừng rỡ, ánh mắt không ngừng nhìn về hướng bằng phẳng bụng của Thích Hiểu.

”Đã... Có?”

”Khụ khụ khụ.” Thích Hiểu thiếu chút nữa bị sặc chết, vội vàng giải thích: “Ông nội, cái kia, cháu không cẩn thận bị sặc.”

Cố lão lúc này mới thoải mái: “Đưa nhỏ ngốc từ từ uống, cẩn thận một chút.”

Thích Hiểu cơ hồ chôn đầu ở trong chén, trong nội tâm kêu rên.

Những ngày như thế này cũng không biết khi nào mới có thể kết thúc, cô cũng không phải lo lắng tên hỗn đản Cố Nghị Quân kia đối với cô hạ độc thủ như thế nào, ngược lại sợ chính mình nhìn không được hấp dẫn đem người nào đó ăn.

Nam sắc trước mặt, tự chủ đều là Phù Vân a.

Đứng ở lầu hai Chúc Xuân Phương nhìn xuống Thích Hiểu bên dưới, trong tay cầm điện thoại di động, môi tô son màu đỏ thắm lộ ra một nụ cười lạnh tàn nhẫn.

”Một trăm vạn, giúp cô giải quyết đứa con gái đáng thương này.”

Nghe được thanh âm bên kia đồng ý, nụ cười của Chúc Xuân Phương từ từ lan ra cả hai gò má, nếp nhăn ở trên gương mặt tuổi gần năm mươi giãn đầy như mây đen, vòng quanh trông dữ tợn.

Đúng vào lúc này, Cố Cảnh Đào trong phòng đi ra, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt của mẹ mình.

Mây anh nhăn lại, trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt đơn thuần của Thích Hiểu.

--

Nếu nói giải quyết, tự nhiên có rất nhiều phương thức, không có gì ngoài làm cho con trai lớn Cố Nghị Lâm cùng vợ Chúc Xuân Phương ở lại trong biệt thự.

Chính là cơ hội tốt gây án, thật sự là ngàn năm một thuở.

Lúc Chúc Xuân Phương bắt đầu hết thấy kế hoạch, Thích Hiểu đang đi làm ở công ty không nhận được rùng mình một cái, chỉ cảm thấy gần đây khí trời bắt đầu chuyển lạnh.

”Có phải là không thoải mái hay không, phần văn kiện này tôi giúp cô đưa đến phòng làm việc giám đốc cho.”

Thích Hiểu khoát tay, không đếm xỉa đến ánh mắt ao ước lại ghen ghét của đối phương.

”Cảm ơn, tôi đưa đi là tốt rồi.”

Kể từ khi quan hệ cô cùng Cố Nghị Quân bị phát hiện, ánh mắt của mọi người trong công ty nhìn cô dĩ nhiên không giống nhau.

Có hăm mộ ghen ghét, tự nhiên cũng có ở sau lưng chỉ trích.

Nếu Thích Hiểu lúc trước có lẽ còn muốn cùng những người này lý luận thật tốt, nhưng sau trải qua sự kiện kia, cô cũng không muốn đi cãi cọ.

Sẽ có một ngày chân tướng rõ ràng, những người này tự nhiên sẽ hiểu họ đã từng có ý nghĩ buồn cười cỡ nào.

Đi đến cửa phòng làm việc, Thích Hiểu do dự hết lần này đến lần khác, lúc này mới gõ cửa mà vào.

Trước bàn làm việc rộng, nhìn bóng dáng người đàn ông đang xử lý văn kiện không biết mệt mỏi, đầu mày đẹp thoáng khép lại nâng, hình dáng kiên nghị phảng phất trên một tầng ánh sáng mờ lung.

Vô luận nhìn bao nhiêu lần nhưng Thích Hiểu không thể phủ nhận, hình ảnh Cố Nghị Quân chăm chỉ làm việc đối với tất cả sinh vật nữ tính có lực hấp dẫn không thể chống cự.

”Chuyện gì?”

Cố Nghị Quân ngẩng đầu nhìn mất Thích Hiểu, anh hiểu rất rõ cô gái này, nếu như là không có chuyện, cô hẳn không thể vĩnh viễn không bước vào phòng làm việc này nửa bước.

Thật giống như bên trong có Hồng hoang mãnh thú.

Nghĩ tới như vậy, mày Cố Nghị Quân nhú lại sâu hơn.

”Tôi, chúng ta khi nào thì mới có thể trở về?”

Thích Hiểu lấy có đem văn kiện bày ở trên bàn, cô lấy dũng khí nhìn về phía Cố Nghị Quân.

”Ý của tôi là, từ trong biệt thự của Cố gia rời đi.”

Từ trong biệt thự tổ phụ rời đi, chẳng lẽ cô không thể chờ đợi được, muốn cùng đàn ông khác hẹn hò?

Thích Hiểu mất thấy màu mắt anh càng ngày càng sâu, lại hồn nhiên không biết mình rốt cuộc mắc tội anh ở đâu, theo bản năng muốn tránh nguy hiểm cô cất bước muốn bỏ chạy, muốn nhanh chóng thoát khỏi người đàn ông đang nổi lên tức giận trước mặt.

Chỉ là bước chân còn chưa mở ra một bước, thân thể lại bị một sức lực mạnh áp ở trên bàn, bên tai truyền đến tiếng văn kiện rơi trên mặt đất, sóng lưng dán chặt trên mặt bàn bóng loáng lạnh buốt.

Chóp mũi cao thẳng của Cố Nghị Quân cơ hồ muốn đụng chạm hai gò má Thích Hiểu, đem hai tay cô giờ qua đầu, môi mỏng lộ ra nụ cười tà.

”Tôi giống như cần phải dạy cô, cái gì gọi là bốn phận làm vợ.”

Gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt, sau một khắc hai người liền muốn gắn bó đụng vào nhau.

Đúng lúc này, cửa chính phòng làm việc đột ngột bị mở, thanh âm lỗ mãng truyền vào tai.

”Đêm nay mọi người tụ họp, anh... A Cố, tôi không phải cố ý, các người tiếp tục, tiếp tục đi.”

Hai người đang áp vào mặt bàn đồng thời quay đầu lại, Âu Dương Thần Đông đứng ở cửa quan sát tình huống trong phòng làm việc từ giữa khe hở, khóe môi nhếch lên nụ cười đậm đặc, theo sát phía sau là thư ký trên mặt đang hiện lên sự khiếp sợ.

Ông trời của tôi... Giờ khắc này Thích Hiểu chỉ hận không thể ngắt đi mới tốt, cô quả thực có thể tưởng tượng ngày mai mọi người tìm được yêu sách như thế nào.

Nữ nhân viên tài vụ đói khát, dự đồ giám đốc?

Mẹ nó, cô mới là người bị cưỡng bức có được hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cô Là Thiên Kim Sao?

Mấy người cùng nhìn nhau, thư ký đang nhìn thấy có tin tức lớn liền bỏ trốn mất dạng, tránh cho ngày mai phải thu thập bao đồ rời đi.

Mặc dù Âu Dương Thần Đông lớn tiếng hô không có nhìn thấy gì cả, nhưng hai mắt lại luôn nhìn thẳng vào hai người.

Tình huống lúng túng quả thực có thể so với tiểu thuyết máu chó, lúc này, đại BOSS Cố Nghị Quân ung dung thông thả đứng thẳng lên, tay phải buông tay đang cầm hai cò tay cô ra, thuận tiện sửa sang lại cà vạt, nhân nhả và bình tĩnh, thật giống như không có tình huống đụng vào văn kiện phê duyệt.

Mà “Văn kiện” dưới thân quả thực xấu hổ và giận dữ gần chết, hận không thể từ lầu 23 nhảy xuống, mặt đỏ cơ hồ muốn rỉ máu.

”Kết thúc?”

Âu Dương Thần Đông cột nhà đi tới, ánh mắt không thể kiểm soát dừng ở trên người Thích Hiểu.

Vóc người bốc lửa, khuôn mặt tuyệt mỹ.

Không trách được ngay cả Liễu Hạ Huệ Cố Nghị Quân cũng có thể động tâm như vậy, nếu như nhớ không lầm, người đàn ông này lúc trước cùng Tống Gia Nghiền đều chưa từng *, huynh đệ bọn họ còn đoán rằng, có phải hay không Cố Nghị Quân là một người gay, khiến cho người người cảm thấy bất an, bất quá rốt cục anh hôm nay thay huynh đệ xác nhận, tiểu Cố tử tuyệt đối là đàn ông bình thường.

”Có việc, nói.”

Đối mặt với ánh mắt ý vị thâm trường của Âu Dương Thần Đông, Cố Nghị Quân lạnh lùng mở miệng, tiếp tục ngồi ở trước bàn phê duyệt văn kiện, Thích Hiểu bên cạnh hận không thể đem chính mình thu nhỏ lại, thu nhỏ hơn nữa.

”Con tức lớn như vậy a, bất quá cũng bình thường, vừa rồi huynh đệ không biết, đem anh hù dọa không được đi.” Âu Dương Thần Đông xưa nay cột nhà, khuôn mặt lại đông tây kết hợp tinh xảo hể ra nụ cười bi ối vô cùng không phù hợp với thân phận quý tộc: “Em gái Hiểu, nếu quả như thật gì kia, tôi nhưng liền có lỗi với các người a.”

Thích Hiểu là một hoàng hoa khuê nữ, sao có thể tiếp nhận trao đổi thức ăn mặn như vậy, vội cúi đầu nhìn sàn nhà, thật ra khiến Âu Dương Thần Đông chột nhủm mày.

Ồ, ở nước ngoài vốn nhìn quen con gái không kiêng kị, ngẫu nhiên chứng kiến người ngây thơ thật đúng là rất ngoài ý muốn.

”Tiểu tử anh vận khí không tệ a.” Âu Dương Thần Đông ngồi ở một bên ghế sofa, lần nữa nhìn về phía Thích Hiểu tràn đầy thương thức: “Mấy người chúng ta đã lâu không gặp, chuẩn bị tụ họp, anh cũng dẫn vợ anh theo đi.”

”Dẫn theo cô ấy?”

Cố Nghị Quân nghiêng đầu nhìn về phía Thích Hiểu, hậu sinh sắc mặt ửng đỏ, cũng đang hung hăng trừng qua đụng phải ánh mắt anh, giống như một con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt.

Thần Đông có thể đề xuất đề nghị như vậy, ngược lại rất ngoài ý định.

Hội này của bọn họ, không phải là ai cũng có thể tham gia.

Nói một cách khác, Thần Đông chỉ gặp qua Thích Hiểu hai lần, thế nhưng đã nhận thức thân phận đối phương là vợ mình?

Nghĩ tới như vậy, bờ môi Cố Nghị Quân không hiểu nổi mỉm cười.

”Thích Hiểu, sau khi tan việc chờ tôi.”

Thích Hiểu liếc mắt: “Nguyên nhân?”

”Trừ phi cô muốn một mình trở về bị lão gia tử nhắc tới.”

Thích Hiểu trong đầu lập tức nhớ lại bộ dáng vội vàng muốn ôm cháu nội kia của Cố lão, không khỏi rung mình một cái: “Mấy giờ anh tan tầm...”

”Ai nha nha, tan tầm cái gì, làm ông chủ đương nhiên là có đặc quyền.” Âu Dương Thần Đông nhìn hướng phía Thích Hiểu: “Đi, tôi trước dẫn cô đi thay đổi cách ăn mặc.”

Thích Hiểu quay đầu nhìn về phía Cố Nghị Quân, hậu sinh chẳng nói đúng sai.

Âu Dương Thần Đông làm thiên tài mới giới nổi danh, tự nhiên hiểu cách đem sức quyến rũ của cô gái phát huy đến lớn nhất, anh nói thay đổi cách ăn mặc của Thích Hiểu, vốn là chuyện phải làm.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng nhưng không muốn đem Thích Hiểu giao cho người ngoài.

”Uy uy, anh sẽ không đối với tôi có bất khoản đi, tôi đã có Vi Nhi, mặc dù mèo con nhà anh rất động lòng người, tôi cũng sẽ không có cái gì suy nghĩ không chính đáng được hay không.”

Nhớ lại vợ Âu Dương Thần Đông, Cố Nghị Quân mới rốt cục gạt đầu.

”Tám giờ, ở cửa công ty.”

Thích Hiểu rơi vào mây mù, ngơ ngác theo Âu Dương Thần Đông rời đi, trước khi đi quay đầu có thể thấy ánh mắt sáng quắc của Cố Nghị Quân.

Một chút, cô hình như là đến cùng Cố Nghị Quân thảo luận chuyện sớm một chút chuyển ra khỏi biệt thự, như thế nào bây giờ chuyện lại phát triển đến tình trạng này.

Thích Hiểu khóc không ra nước mắt, đang lúc mọi người chú ý một đường đi theo sau Âu Dương Thần Đông rời đi.

Âu Dương Thần Đông vốn là danh tiếng không nhỏ, xem ra mặt hoa đào lại dường như càng là chiều bài, Thích Hiểu cùng đi cảm giác bị ánh mắt người ngoài cơ hồ đâm ra một cái hố, những ánh mắt hâm mộ ghen ghét kia hướng phía trên người nỗ lực không thêm che giấu.

Đi thẳng đến công ty cửa, Thích Hiểu rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

”Cô thật giống như, rất khó tiếp nhận người ngoài chú ý?” Âu Dương Thần Đông quẹo rừ ra khỏi môi, màu vàng biển kim lưu dưới ánh mặt trời lóa mắt.

”Đúng vậy.” Thích Hiểu không hiểu ý tứ của đối phương, chỉ đi theo đối phương xuống nhà xe, yên tĩnh ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

”Rõ ràng là thân phận đại tiểu thư, lại không có thói quen nhìn ánh mắt người ngoài, thật sự là kỳ quái đây, thiên kim Thích gia, bên cạnh không thể thiếu ánh mắt người theo đuổi đi.”

Âu Dương Thần Đông nhìn như bất cần đời, trên người lại có ánh mắt nhạy cảm của nhà thiết kế đứng đầu, một lời trúng đích, làm cho Thích Hiểu không khỏi sững sốt.

Thích gia - - đại tiểu thư?

Nếu như từ thân phận này mà nói, mình đúng là giống như sống giữa ánh mắt của vạn người.

Có thể kể từ khi cô gái kia vào nhà cửa sau, ngoại trừ ông ngoại, còn có ai thừa nhận thân phận của mình?

Người giúp việc đều dám tùy ý bày sắc mặt, mà ông ngoại lại ở thành phố khác, Thích gia đại tiểu thư, từ trước đây rất lâu liền không phải là danh hiệu của mình.

”Chị, chị chỉ có thể dùng đồ dư lại sau khi tôi đã chọn.”

Thanh âm ngọt ngào lại ác độc vẫn còn phảng phất ở bên tai, kinh nghiệm chính mình khuất nhục từ nhỏ đến lớn như vậy, tự nhiên không có thói quen nhìn ánh mắt người ngoài, chỉ hận không thể tùy thời tùy chỗ ẩn giấu một bên, làm bóng dáng trong suốt mà lạnh nhạt.

Âu Dương lái xe, thỉnh thoảng dùng ánh mắt quan sát phản ứng Thích Hiểu.

Nếu như không có nhớ lầm, Nghị Quân lúc ấy nói lý do muốn cưới cô gái này, là vì kết hợp lợi ích cùng Thích gia?

Nhưng xem ra hiện tại, chuyện xưa của Thích Hiểu so với trong tưởng tượng của mình càng thêm phong phú.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nhớ Lại

Đôi mắt màu xanh thẳm của Âu Dương Thần Đông thoáng hiện lên một tia nghiền ngẫm: “Thích tiểu thư, phải nhanh một chút quen với loại ánh mắt này, dù sao làm vợ của Nghị Quân, chính là phải tiếp nhận sự chú ý của nhiều người.”

Thích Hiểu trên mặt xẹt qua khó xử, cũng rất mau biến mất, còn mắt thu thủy yêu kiều từ từ trở nên kiên nghị: “Nếu như Âu Dương tiên sinh là muốn mượn lần này cảnh cáo tôi, vậy tôi nhận, bất quá tôi cũng không cho rằng đây là hôn nhân một năm ngắn ngủi, tôi cần phải thừa nhận bao nhiêu áp lực.”

Phản ứng của cô rất nhanh, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay mặc dù hàm chứa tức giận tái đi, khi sương trại tuyết * lại càng phát ra mê người, anh đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó cúi đầu nở nụ cười.

Thật sự là vật nhỏ nhạy cảm, bất quá so với trong tưởng tượng của mình càng thêm thông minh.

Không trách được đàn ông như Cố Nghị Quân cũng ở phòng làm việc làm ra chuyện quá phận như vậy, nếu như mình không có kết hôn, chỉ sợ cũng nhin không được phải trêu chọc tiểu vụ vật như vậy đi.

”Xem ra tôi sẽ vì học giận một cô gái mê người mà nói xin lỗi.” Âu Dương Thần Đông rất có phong độ thân sĩ khẽ cúi đầu: “Vì biểu đạt áy náy của tôi, tôi sẽ nói cho cô biết về một việc về chúng tôi.”

Thích Hiểu lắc lắc đầu, mặt trầm như nước: “Tôi tha thứ cho anh, bắt quá cũng không muốn nghe chuyện xưa.”

”Dù cho chuyện xưa này, là về Tổng gia nghiên?”

Tổng gia nghiên... Thích Hiểu rất nhanh nhớ tới cú điện thoại trong bệnh viện kia.

Ghi chú vì cô, ngữ điệu mềm mại đáng yêu, lại đang nghe thanh âm của mình sau trở nên cao không thể chạm, Cố Nghị Quân cũng sẽ yêu một cô gái như vậy, chuyện này chính là chuyện không thể suy nghĩ bàn luận được, Thích Hiểu mỉm môi, không nói một lời.

Âu Dương Thần Đông liền mỉm cười bắt đầu kể chuyện xưa, mở cái vòng này cho bọn họ.

Lúc trước nhà họ Âu Dương, nhà họ Cố, nhà họ Hồ còn có Tổng Giai, là bốn dòng họ lớn ở thành phố, bốn dòng họ trong mắt người ngoài thần bí mà không thể chạm vào.

Nếu là ở cổ đại được gọi là hoàng thân quốc thích cũng không quá đáng.

Cố Nghị Quân, Âu Dương Thần Đông, Hồ Tuấn Hi cùng Tổng Gia Nghiên là thanh mai trúc mã.

Bọn họ đều là cùng nhau lớn lên trong khu đại viện, tình cảm giữa bọn họ tự nhiên không thể so sánh với tình cảm bình thường, trong đó là cô gái duy nhất, Tổng Gia Nghiên rất được chiều chuộng, chẳng những được mấy nhà giàu che chở, cho dù người làm bọn họ cũng sẽ xem cô như em gái.

Nhưng có một sự kiện lớn, Tổng tổng bởi vì dã tâm của mình đã làm ăn sai trái, lại càng phạm phải sai lầm lớn, bị vào tù.

Gia đình họ Tổng suy sụp, những người lúc trước qua lại với Tổng gia trở thành chuột chạy qua đường, hận không thể đoạn tuyệt quan hệ thậm chí bỏ đá xuống giếng, mà Tổng Gia Nghiên gần mười tuổi cũng ném cả ảm lạnh của tình người.

Gia đình họ Tổng phá sản, người bị dính líu đến không phải là ăn com tù, chính là bỏ đi nước ngoài, mà cha mẹ Tổng Gia Nghiên lại càng nản lòng thoái chí sau cùng nhau nhảy xuống biển tự tử.

Tại đây trước mắt, Cố Nghị Quân cũng không quản sự phản đối của Gia đình họ Cố gia, mỗi ngày đưa đón Tổng Gia Nghiên đi học, thậm chí cả tiền học phí học múa của Tổng Gia Nghiên, đều là tiền của Cố Nghị Quân tiết kiệm từ tiền tiêu xài hằng ngày của mình.

Âu Dương Thần Đông còn nhớ rõ, có một lần Tổng Gia Nghiên rất thích một bộ quần áo diễn xuất, mà tiền tiêu vặt của Cố Nghị Quân lại bị cắt, tiền từ này thế nhưng một tháng ăn mì tôm tiết kiệm tiền mua bộ y phục này giúp Tổng Gia Nghiên.

Làm cho Âu Dương Thần Đông cùng Hồ Tuấn Hi bắt đầu nghi hoặc chính là, sau khi Tổng Gia Nghiên nhận được bộ đồ múa này chỉ là nói lời cảm tạ bình thường, cũng không lộ ra quá nhiều mừng rỡ.

Từ đó về sau, bọn họ phát hiện Tổng Gia Nghiên thay đổi, đại khái là bởi vì còn nhỏ đã bất hạnh, Tổng Gia Nghiên bắt đầu trở nên có dã tâm, cô biết rõ cái mình muốn tốt cùng là gì, cũng tự nhiên hiểu khuôn mặt xinh đẹp cùng tư thái đối của chính mình với đàn ông có bao nhiêu lực hấp dẫn.

Bởi vậy lúc Âu Dương Thần Đông tình cờ biết sau khi tan học Tổng Gia Nghiên ngồi bên tay lái phụ trên một chiếc xe thể thao giá trị trăm vạn, thế nhưng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Cố Nghị Quân bị gia đình trông giữ nghiêm khắc phải ăn mì tôm một tháng, thậm chí sau khi học xong đi làm thêm mới có thể mua được áo quần múa cho cô. Tuy không phải con nhà giàu nhưng có thể tùy ý quét thẻ mua nhiều trang phục xinh đẹp hơn.

Về sau Cố Nghị Quân lập nên tập đoàn Thanh Vinh này cơ nghiệp to như vậy, cùng khoản thời gian lúc còn trẻ đã trải qua có quan hệ hay không rất khó nói.

Từ đó về sau Tổng Gia Nghiên cùng Cố Nghị Quân càng lúc càng xa, hai người dần dần thành người lạ.

Đã không có Tổng Gia Nghiên Cố Nghị Quân một lần nữa đi vào quỹ đạo, anh không cần vì người ngoài đi làm thêm làm trễ nãi việc học, càng không cần vì yêu cầu của cô ấy mà đạp xe đạp từ thành đông đến thành tây, chỉ vì mua một chiếc bánh bao Tổng Gia Nghiên thích.

Cho đến khi Cố Nghị Quân có thành tích tốt nghiệp đi vào lịch sử, rồi sau đó thành lập tập đoàn Thanh Vinh, dùng cùng số tuổi không hợp cô tay cùng quyết đoán bắt lại vài nét bút đại danh sách, khiến cho việc làm ăn của công ty nổi danh trong giới, trải qua một số biến cố sau từ từ trở thành công ty đứng đầu ngành sản xuất.

Lúc trước còn trẻ mong muốn có biệt thự cùng xe xin không thể thực hiện, Cố Nghị Quân đều có, đúng là trên mặt lại không còn có nụ cười, bên cạnh cũng không có cô gái luôn ngọt ngào gọi anh là anh kia.

Vào một đêm mưa to, Cố Nghị Quân đang lái xe đến cửa biệt thự bỗng nhiên thắng xe lại.

Mưa xối xả làm quần áo cô toàn bộ ướt nhẹp, dán vòng quanh hiện ra đường cong vi diệu, Tổng Gia Nghiền lại lần nữa xuất hiện trước mặt Cố Nghị Quân, mặt rơi đầy lệ, tóc tai bù xù.

Chán nản như thế, lại càng làm cho anh không thể cự tuyệt thương tiếc.

Cố Nghị Quân không nói một lời, dừng xe, Tổng Gia Nghiền như hình dáng bình thường đi theo anh đến cửa, dùng nước mắt kinh tâm động phách cùng tiếng nói nức nở nghẹn ngào bi thảm.

Tổng Gia Nghiền luôn hiểu được như thế nào để phát huy ưu thế lớn nhất của chính mình, luôn luôn như thế.

Lúc Âu Dương Thần Đông nhớ lại cũng cảm khái, nếu như đổi lại là chính mình, lúc đó đại khái cũng không cách nào lúc trời đang mưa cự tuyệt một cô gái xinh đẹp như thế, huống chi đây là cô gái thanh mai trúc mã.

Mặc dù hai người trong lúc đó cũng không phát sinh cái gì, nhưng phú nhị đại bị Tổng gia nghiền đùa bỡn hoàn toàn, từ đó về sau quần lấy Cố Nghị Quân tự cho mình là vị thân phận hôn thê của Cố Nghị Quân.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Anh Cũng Thật Đáng Thương!

Cố lão gia từ mặc dù đã lấy thân phận của bản thân để phản đối Tổng Gia Nghiền vào cửa, không những không cản được Cố Nghị Quân, mà còn làm cho mẹ kế của Cố Nghị Quân lại càng vui mừng khi anh gặp như vậy.

Nếu như quan hệ của hai người cứ phát triển như vậy, mặc dù không dám gât bừa, nhưng bọn họ đã chứng kiến ban đầu Cố Nghị Quân đã trả giá như thế nào các anh em tự nhiên cũng sẽ không nói gì nhiều.

Nhưng ai ngờ, lúc hai người sắp chuẩn bị kết hôn, Tổng Gia Nghiền lại muốn ra nước ngoài tu nghiệp, cũng không ai biết rốt cuộc là cô nghĩ gì, Cố Nghị Quân đồng ý, lần này nhưng không có đợi Tổng gia nghiền nữa, mà quay đầu liền cưới đại tiểu thư Thích gia, cũng chính là Thích Hiểu.

Âu Dương Thần Đông mỉm cười nhìn về phía Thích Hiểu.

“Ừm, đây là chuyện đã qua, không nghĩ tới Cố Nghị Quân cũng sẽ có chuyện bi thảm như vậy phải không?”

Thích Hiểu mỉm cười ở khóe môi: “Quả thực như ba người cùng phối hợp diễn một câu chuyện ngôn tình.”

Đúng vậy, cô không thể nào tưởng tượng được, Cố Nghị Quân lạnh lùng, cứng rắn như vậy, thế nhưng đã từng trải qua chuyện tình như vậy, vì thâm tình với một cô gái ôm cả thiên thiên không, mà cuộc điện thoại kia ở bệnh viện, giải thích rõ Tổng Gia Nghiền lại hối hận hay không?

Lúc trước khi Cố Nghị Quân ôm Tổng Gia Nghiền bắt quá cũng mới mười lăm mười sáu tuổi, lại muốn cung cấp nuôi dưỡng một cô gái gần bằng tuổi của mình, hết thấy đều thật sự rất khó cùng đại BOSS kim cương Cố Nghị Quân liên hệ với cùng nhau.

Cố Nghị Quân cao cao tại thượng kiệt ngạo bất tuân, tâm tình cui đầu sẽ như thế nào, dùng giờ phút này hai tay ký hợp đồng hơn ức, kiếm soát địa bàn một đám hỗn loạn đi vào quỹ đạo.

“Đúng vậy, đích xác giống như chuyện ngôn tình.” Con mắt xanh thẳm như ngọc thạch lam của Âu Dương Thần Đông tỏa ra sáng bóng lạnh như băng: “Mấy người chúng ta người có thể tiếp nhận Tổng gia nghiền, chỉ là bởi vì Nghị Quân thích cô ấy, dùng cả năm tháng còn trẻ che chở một cô gái anh cho là công chúa đang chán nản, kì thực là cô gái nhà giàu, ai có thể nghĩ tới sau khi Tổng gia phá sản, tay của Tổng Gia Nghiền thế nhưng chưa bao giờ chạm phải hơn phân nửa chút bụi, chi phí cô ăn mặc đều là của Nghị Quân.”

Thích Hiểu khẽ mỉm cười, trong nội tâm nói không nên lời, chán nản, ai chưa từng có chán nản.

Lúc cô bị mẹ kế hãm hại, mỗi đêm yên lặng cắn răng khóc thút thít, cũng nhiều lúc hi vọng có một vương tử có thể xuất hiện ở trước mắt, không cầu có thể làm cho mình thoát khỏi hồ lửa, chỉ cần có thể yên lặng cùng ở bên người, cho cô đứng khi là tốt rồi.

Đúng là, không có.

Những năm tháng một mình đó lại lần nữa quay về, Thích Hiểu cũng không biết mình là như thế nào, nếu như không phải là ông ngoại lợi dụng trên phương diện làm ăn của Thích gia cùng Cố gia hợp tác đem cô gả cho Cố Nghị Quân, chỉ sợ cô bây giờ vẫn còn đang ở cái nhà lạnh băng kia, nhìn một đôi mẹ con điêu võ dương oai...

“Kỳ thật, tôi rất hâm mộ Tổng gia nghiền.”

Thích Hiểu thở dài ra một hơi, khuôn mặt khéo léo mà tinh xảo khẽ ngửa ra sau: “Bất quá anh tại sao phải nói cho tôi biết chuyện này.”

Âu Dương Thần Đông mặc dù nhìn như hi hi ha ha, lại cũng không phải một cái đèn đã cạn dầu, nếu không cũng không thể khi tuổi còn trẻ như vậy đã trở thành nhà thiết kế nổi tiếng toàn cầu.

Người đàn ông này nói nhiều như vậy, sẽ không phải chỉ vì làm cho cô hiểu rõ chuyện của Cố Nghị Quân.

“Người đẹp, tôi phát hiện càng ngày càng thích cô, thật sự là thông minh.”

Âu Dương Thần Đông lái xe dừng ở ga ra tầng hầm trung tâm thương mại, nụ cười chân thành nhìn về phía Thích Hiểu.

“Tôi chỉ là muốn nói cho cô biết, người trước kia Cố Nghị Quân yêu, mặc dù ngay từ đầu thật sự của tôi khuyên anh ta ly hôn, cũng chỉ là hi vọng anh ta không cần phải tùy tiện vì tức giận Tổng gia nghiên mà tìm một người chính mình không yêu để kết hôn, nhưng bây giờ tôi thay đổi chủ ý.”

Thích Hiểu nhìn ánh mắt ranh mãnh của đối phương, nhạy cảm phát giác được không ổn: “Cái, cái gì.”

“Tôi cảm thấy hai người rất xứng đôi, cho nên, tôi muốn nói cho cô, Cố Nghị Quân mặc dù có chút lạnh lùng, chút vô tình, nhưng bản chất là một đàn ông tốt, chỉ là trước kia bị tổn thương quá nặng, buông tay em gái đã từng yêu, tôi cùng vợ của tôi cũng sẽ ở sau lưng ủng hộ cô.”

“Chờ một chút...” Thích Hiểu giống như nghe được cái gì kỳ quái: “Không cần phải viết tiểu thuyết uyên ương có được hay không!”

Âu Dương Thần Đông cười thần bí: “Viên tơ lụa cùng váy dài sen trời sinh xứng đôi, mặc dù ví dụ có chút ác tục như vậy, nhưng cô phải tin tưởng ánh mắt một nhà thiết kế, hai người trong lúc đó nhất định sẽ phát sinh chút chuyện cũ màu hồng phấn.”

Viên tơ lụa... Váy dài sen, vật như vậy thấy thế nào cũng không phải từ trong miệng một nhà thiết kế cao cấp nhất nói ra đi.

Thích Hiểu lạnh toàn thân, chỉ có thể bị động đi theo Âu Dương Thần Đông đi qua các gang hàng ở trung tâm mua sắm, tùy ý đối phương chọn chọn lựa lựa, đem toàn thân cô cao thấp đều thay đổi một lần.

Trong đầu cũng đang nhớ lại chuyện Âu Dương Thần Đông kể.

Cố Nghị Quân, anh cũng rất đáng thương..

--

Váy dài màu hồng nhạt lộ vai ôm sát người Thích Hiểu Linh lung hấp dẫn, thiết kế ở eo làm lộ ra eo nhỏ yếu kiều, xương quai xanh như ẩn như hiện, một cái vòng cổ màu bạc hình con rắn nhỏ tinh xảo làm tăng thêm vài phần gợi cảm, một bộ tóc dài ở sau ót, làm cho gò má lớn bằng lòng bài tay càng trắng nõn trong suốt, đôi bông tai trần châu tản ra ánh sáng nhàn nhạt, làm Thích Hiểu nổi bật lên giống như nữ thần.

Phối hợp xong, Thích Hiểu nhìn mình trong gương, cơ hồ không cách nào phân biệt, không khỏi cảm khái tự đáy lòng.

“Âu Dương tiên sinh, anh quả nhiên danh bất hư truyền.”

Âu Dương Thần Đông cười ha ha: “Đúng vậy, tôi cũng cho rằng như vậy, cô cũng không thể yêu tôi.”

Chính là quá tự luyện..

Thích Hiểu ở trong lòng yên lặng châm chọc, thậm chí có chút ít mong đợi phản ứng của Cố Nghị Quân khi nhìn thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Gặp Gỡ Tại Quán Bar

“Bộ quần áo này tặng cho cô, chào mừng người đẹp chính thức vào đội của chúng tôi.”

Âu Dương Thần Đông cười tinh quái, Thích Hiểu khẽ mỉm cười, cũng để anh tùy ý thanh toán, dù sao một bản thiết kế của nhà thiết kế này thường đều có giá đến ngàn vạn, nếu là thiết kế cho nhãn hiệu cao cấp lại có giá hơn 1 ức, không thiếu chút tiền kia.

Người đàn ông này đúng là vô cùng vui vẻ, cũng rất hay nói, quả thực cùng Cố Nghị Quân là hai thái cực, từ lúc mới bắt đầu đến lúc mua váy dài, Âu Dương Thần Đông đều dùng hết các loại lý do để thanh toán, vừa thân sĩ cũng không khiến cho cô khó xử.

Chỉ là chẳng biết tại sao, nếu để cho Thích Hiểu lựa chọn, cô muốn tiếp nhận người đàn ông như Cố Nghị Quân, đại khái người nhanh nhẹn như Âu

Dương Thần Đông không thích hợp với tính tình của cô.

”Mặc dù đại đa số mọi người trong chúng tôi đều sẽ thật sự vui vì Nghị Quân tìm được tình yêu mới, bất quá cô cũng phải học chấp nhận ánh mắt của người khác.”

Âu Dương Thần Đông nhấn chân ga rời khỏi trung tâm mua sắm, Thích Hiểu phát giác được rõ ràng trong lời nói của đối phương có chuyện.

”Ý của anh là?”

”Chu Sáng là bạn gái bây giờ của Hồ Tuấn Anh, anh của Hồ Tuấn Hi là bạn thân của Tống Gia Nghiên, lúc trước hai anh em vì việc này cũng không vui với nhau, Tuấn Anh lại thật sự thích cô gái kia, đến lúc đó cô ấy có thể sẽ có chút ý kiến đối với cô.”

Thích Hiểu cười nhạt một tiếng: “Yên tâm, tôi sẽ không để ý.”

Cái dạng khó xử gì cô chưa từng trải qua? Nếu như chỉ là đối chọi trong lời nói, cô ngược lại không có yếu ớt như vậy.

Đối mặt với phản ứng của Thích Hiểu, Âu Dương Thần Đông không khỏi nhướn mi: “Không trách được tiểu tử kia đối với cô đặc thù như vậy, cô cùng Tống Gia Nghiên hoàn toàn khác biệt, nếu như là Tống gia nghiên, chắc chắn cần phải đem con tức này giải tòa.”

Khác biệt? Thích Hiểu cười cười không nói đúng sai, có lẽ vậy.

Mặc dù cô căn bản không có phát hiện Cố Nghị Quân rốt cuộc đối với mình đặc thù ở đâu.

Dù sao giống như cảnh ngộ, một người là ngày ngày phơi nắng gió, một người khác lại núp ở dưới sự bảo bọc của Cố Nghị Quân.

Cô không giống Tống Gia Nghiên là chính mình phải đem hết toàn lực để sống.

--

”Tôi đã mang cô vợ bé nhỏ của anh lông tóc không tổn hao gì về.” Âu Dương Thần Đông kéo Thích Hiểu sau lưng ra đứng ở trước mắt của Cố Nghị Quân.

Trong mắt anh hiện ra bóng dáng tuyệt đẹp, Thích Hiểu xấu hổ cùng e sợ cúi đầu xuống, phảng phất như một đóa hoa Bạch Lê nhỏ nở rộ, giống như vừa chạm vào sẽ vỡ, mang theo mỹ cảm tinh xảo dễ đặt.

”Cũng không tệ lắm.”

Cố Nghị Quân đè tình cảm trong nội tâm xuống, cố giả bộ lạnh nhạt mở miệng, lại bị Âu Dương Thần Đông tương giao nhiều năm nhìn thấu, anh không khỏi bĩu môi.

”Ba chữ cũng không tệ lắm là sự vũ nhục đối với nhà thiết kế như tôi, hiện tại nếu như tôi đem cô ấy đặt ở đầu đường, phỏng đoán giao thông con đường này sẽ phải tê liệt.”

Cố Nghị Quân tường tận xem xét Thích Hiểu, không phải không thừa nhận Âu Dương Thần Đông nói không sai.

Vợ của anh, đích xác là vướng vật khó có được.

”Tống Gia Nghiên tại chúng tôi hiểu muội tử trước mặt tuyệt đối ngay cả cái cặn bã đều không thừa có hay không, đi, đi theo ca đi cật hương hát lạt.”

Nghe được cái tên Tống Gia Nghiên này, Cố Nghị Quân khẽ nhủ mảy, mây đen giăng đầy khuôn mặt tuấn mỹ.

”Nghị Quân, đi thôi.”

Bàn tay ấm áp chọt nắm cánh tay nhỏ bé, Cố Nghị Quân cúi đầu, đối diện gò má như kiều nguyệt của Thích Hiểu, càng nhìn cô càng giống đôi mắt chăm chú nhìn chính mình.

Lần đầu tiên, chủ động đến gần.

Cố Nghị Quân tâm tình không giải thích được bắt đầu tung bay, phản tay nắm chặt lòng bàn tay non mềm của Thích Hiểu, cảm hướng phía Âu Dương Thần Đông.

”Đi, lái xe.”

”Này, tôi là lái xe của anh?”

Âu Dương Thần Đông tức giận đến giơ chân, nhưng vẫn là bất đắc dĩ móc chìa khóa xe.

Được rồi, vì hạnh phúc của anh em, anh nhịn.

Hai người đàn ông tự cho là đúng hồn nhiên không có phát hiện trong mắt Thích Hiểu tràn trề tình thương của mẹ.

Không nghĩ tới Cố Nghị Quân là một thiếu niên từng chịu đủ lừa gạt như vậy, thật sự là anh quá đáng thương.

--

Tiếng âm nhạc lớn ầm ĩ đình tai nhức óc, ngọn đèn huyền sắc đem sàn nhảy chiếu thành các loại bộ dáng kỳ quái, cả trai lẫn gái trẻ tuổi người đầy mỡ hôi, tận tình để lộ thân thể trần trụi sức sống, đung đưa hò hét theo âm nhạc.

Thích Hiểu đứng ở cửa hơi có vẻ do dự, Âu Dương Thần Đông hướng phía Cố Nghị Quân nháy mắt ra dấu.

Xem ra, Thích Hiểu lần đầu tiên tới những nơi như thế này.

Cố Nghị Quân môi bờ nhếch lên, trong ngọn đèn mờ hồ lộ nụ cười không thể nhận ra.

Anh còn nhớ rõ bộ dáng lúc trước Tống Gia Nghiên tại trong quán rượu liền như cá gặp nước, mỗi lần trong sàn nhảy chấp chôn dáng người đều khả năng hấp dẫn đến một nhóm lớn “Quang khách”, Thích Hiểu giờ phút này do dự cùng bối rối, lại càng làm cho anh thương thức.

Dù sao không có người nào hi vọng vợ của mình ban đêm quen người lạ.

“Quán này là của tiểu tử Hồ Tuấn Hi, chúng tôi bao ghế ngồi ở trên lầu.”

Âu Dương Thần Đông lời còn chưa dứt, thân thể không tự chủ được chéch đi, một mỹ nữ khí chất kêu gọi dáng người nóng bỏng hung hăng nắm lấy lỗ tai của anh.

“Hôn nhạt, khả năng lớn a, tại quán của Hồ gia cũng dám vào tán gái đứng không, thật coi tôi là người chết?” Mỹ nữ đẩy lấy một đầu tóc dài màu đỏ rực, mặt tỉnh xảo lại hoạt bát sinh động đường hoàng tùy ý dạy dỗ anh.

“Đau quá đau, đây là vợ của Cố Nghị Quân, tôi so với Đậu Nga còn oan hơn.”

Thích Hiểu trừng mắt nhìn, Âu Dương Thần Đông vừa mới còn vui vẻ giờ phút này bị trị phải nghe lời, không có chút nào tính tình.

Hỏi thể gian tình là gì, không hồ là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Không cần giới thiệu, đây nhất định chính là vợ của Âu Dương Thần Đông, hai người bọn họ trước khi cử hành hôn lễ cơ hồ làm chấn động toàn bộ châu Âu, nhà thiết kế tài hoa cùng nổi danh giống như Âu Dương, tính tình nóng nảy đang là vợ của anh.

Cô gái nghe vậy buông lỏng tay, nhìn Thích Hiểu từ trên xuống dưới, vẻ mặt xinh đẹp lộ ra xin lỗi, rồi sau đó vươn tay.

“Xin chào, tôi là Lăng Vi.”

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Người Mới Và Người Cũ

Thích Hiểu cười vươn tay nắm tay đối phương, hết sức thương thức thậm chí hâm mộ tính tình đối phương, nhiệt liệt mà tùy ý phảng phất như cây tường vi hoang dại phấp phới đón gió, nồng nhiệt mà xinh đẹp.

“Gã cho Cố Nghị Quân rất vất vả đi.” Lăng Vi nói chuyện không kiêng nể gì cả, Cố Nghị Quân nghiêm mặt.

“Đã lâu không gặp, cô hay là này bức đức hạnh.” (Ý nói cô nhận xét là cuộc hôn nhân của tôi k hạnh phúc sao)

Lăng Vi cười ha ha, thuận tay ôm vòng eo Thích Hiểu: “Tôi là thấy người vợ xinh đẹp bị anh lăng phí như vậy, mà bất bình, em gái, cùng đàn ông như vậy có nghĩa gì, cùng với tôi, đảm bảo cho em ăn ngon mặc đẹp.”

Thích Hiểu dở khóc dở cười, bên tai là thanh âm của Lăng Vi, tính tình cô cùng Âu Dương Thần Đông thật đúng là rất hợp đôi.

“Âu Dương, trông nom cô gái của anh.” Cố Nghị Quân kéo Thích Hiểu đến bên cạnh, tránh nắm tay của Lăng Vi: “Vậy thì anh chuẩn bị để cho tôi tới trông nom!”

Âu Dương Thần Đông vội cười làm lành: “Nghị Quân, anh còn không biết vợ tôi? Luôn thích nói giỡn, trở về tôi sẽ nói với cô ấy.”

Lông mày Lăng Vi dựng đứng : “Ồ, bản lĩnh lớn a, tôi lại muốn xem anh làm sao trông nom tôi.”

Thích Hiểu phụt cười ra tiếng, cho dù cô đang đứng ở nơi ánh đèn mờ ảo trong đại sảnh cũng hiện lên vẻ xinh đẹp động lòng người, lập tức hấp dẫn vô số người.

Cố Nghị Quân nắm thật chặt bàn tay Thích Hiểu, Âu Dương Thần Đông vội vàng nói sang chuyện khác.

”Đi thôi, chúng ta lên lầu, đoán là bọn họ cũng đợi lâu rồi.”

Chuyển hướng Lăng Vi: “Làm sao em lại xuống trước, nhớ anh?”

Lăng Vi liếc một cái: “Anh tự kỷ, trong phòng có người không muốn gặp, lười phải đối phó.”

Âu Dương Thần Đông tự nhiên biết người vợ mình nói là Chu Sáng, nhưng dù sao cũng là bạn gái của anh em, anh cũng không nên nhiều lời, chỉ nhún vai, thuận thế ôm bà vai Lăng Vi: “Anh coi như em nhớ anh.”

Lăng Vi là cô gái lạnh lẽo mà sắc mặt cũng không nhận được ửng hồng, kiều mỵ hôn Âu Dương một cái, hưng phấn tựa ở trong ngực anh.

Tình cảm của hai người thật sự rất tốt, mặc dù cãi nhau, nhưng bộ dáng ân ái này lại đủ để cho người ngoài cực kỳ hâm mộ, Thích Hiểu nhìn Âu Dương Thần Đông cùng Lăng Vi, con mắt không tự chủ được lộ ra hâm mộ.

Thân ảnh cao lớn của Cố Nghị Quân trong bóng đêm hiện ra bóng dáng vĩ ngạn, anh cúi đầu nhìn về phía Thích Hiểu, con mắt lóe lên.

Vị thiên kim Thích gia này đang hâm mộ Lăng Vi?

Vợ của mình hâm mộ vợ người khác, dù cho đây chỉ là một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực, lại làm cho nội tâm Cố Nghị Quân lưu lại cảm xúc không thoải mái.

Vài người phục vụ cung kính hướng dẫn lên lầu, còn chưa đi vào phòng, liền nghe đến một hồi âm nhạc gào khóc thảm thiết.

”Bán đứng tình yêu của tôi, anh mang khoản nợ lương tâm, cho dù trả giá nhiều hơn nữa cũng không mua được tình cảm trở lại.”

Giọng nam cao thể nhưng hát hữu mô hữu dạng, Thích Hiểu cùng Lăng Vi nhìn không được phụt cười, Âu Dương Thần Đông lại càng ngửa tới ngửa lui, cười đến ngã vào tường, người lạnh lùng như Cố Nghị Quân cũng khom khom khóe môi.

”Tiểu tử này vì phản đối cô gái kia, thực là chuyện gì đều làm ra được a.”

Lăng Vi mở miệng, bộ dáng vênh vác tự đắc đẩy cửa vào.

Ánh mắt Thích Hiểu nhanh chóng quét qua trong phòng, bên trong cũng không có nhiều người, hai nam một nữ.

Người đàn ông đang hát nửa ngồi ở trên mặt bàn, một bộ dáng bức nhập thâm tình, đem thần khúc lẫn qua lộn lại gào thét .

Một người đàn ông khác cùng khuôn mặt anh tương tự mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, lại cũng không ngăn cản, chỉ có thể cúi đầu chơi di động, cô gái bên cạnh cơ hồ đem nửa người đều vịn tại trên người anh mặt mũi tràn đầy khó chịu, không ngừng len lén trợn mắt hướng phía đàn ông ngồi ở trên bàn.

”Lão đại, Thần Đông, các người rốt cuộc đã tới, vị này là?”

Người đàn ông đang hát cuối cùng bỏ lại micro, đi tới cười, ánh mắt dừng lại ở trên người của Thích Hiểu.

”Vợ của Nghị Quân, không phải là anh nói cho tôi biết sao.” Âu Dương Thần Đông đẩy cùi chỏ vào tìm người đàn ông, thuận tiện giới thiệu giúp Thích Hiểu: “Vị này chính là Hồ Tuấn Hi, bên kia là anh trai của anh ấy, Hồ Tuấn Anh.”

Chỉ có không có giới thiệu cô gái bên cạnh Hồ Tuấn Anh, Thích Hiểu tự nhiên sẽ không lăm miệng đi hỏi, mỉm cười hướng hai đàn ông gật đầu nhẹ.

”Lần đầu gặp mặt, chào mọi người.”

Thích Hiểu vốn là tướng mạo khí chất không tục, lại được nhà thiết kế cao cấp nhất Âu Dương Thần Đông tỉ mỉ thiết kế, nụ cười này tự nhiên cảnh đẹp ý vui.

Đàn ông đều là thị giác động vật, Tiên Thiên liền mang vài phần hảo cảm, cũng hướng phía Thích Hiểu gật đầu nhẹ, Hồ Tuấn Hi cảm khái: “Trước chỉ nghe nói lão đại cưới vợ, mà xinh đẹp như thế này, sớm biết phải đi tìm anh uống rượu.”

Thích Hiểu cười nhìn Cố Nghị Quân, kể từ lúc gặp mấy người này, khí lạnh lúc nào cũng có quanh Cố Nghị Quân giảm xuống, mặc dù không có vẻ mặt gì đặc biệt, nhưng cũng có thể làm cho người ta cảm giác được tâm tình của anh so với bình thường tốt hơn vài lần.

”Hiện tại mời anh ấy cũng không muộn đó.” Thích Hiểu cười đáp.

Cố Nghị Quân mặt không chút thay đổi cúi đầu: “Phá sản.”

Lời chê cười này mặc dù lạnh buốt làm cho mọi người nhếch miệng, không khí so với trước tốt hơn nhiều, Lăng Vi giống như đại tỷ lôi kéo Thích Hiểu ngồi xuống, hỏi thăm đôi phương muốn uống gì, đồ uống hay là rượu.

Trong không khí như vậy, cô gái bên kia liên tục bị xem nhẹ, khuôn mặt rất có tư sắc vốn đang tỉnh chìm xuống, thanh âm cất cao vài phần, áp qua nhạc đệm đang phát.

“Quả nhiên là có người mới quên người cũ, mấy ngày hôm trước chị Gia Nghiên cùng tôi nói chuyện phiếm, còn hỏi thăm luôn tình hình của Nghị Quân.”

Không khí bỗng nhiên ngưng kết, bụi bặm phảng phất trôi lơ lửng ở không trung không dám hạ xuống, đôi mắt Cố Nghị Quân tĩnh mịch híp lại, không nháy mắt nhìn sang.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tìm Trăm Phương Ngàn Kế Đến Điều Tra

Hồ Tuấn Anh ngồi ở bên cạnh Chu Sáng cũng có chút ngại ngùng, dù sao là bạn gái của mình, thế nhưng nói ra vấn đề không đúng lúc như vậy.

Đúng là, lúc trước Cố Nghị Quân lấy vợ, có lẽ là mang theo tức giận, thậm chí ngay cả hôn lễ cũng không chuẩn bị trước, bọn họ cũng đến ngày gần kề mới nhận được một cái thông báo.

Nhưng nếu Cố Nghị Quân đã nguyện ý mang cô đến, hơn nữa xem bộ dáng hai người còn rất tốt, đã nói lên Cố Nghị Quân đã đã đồng ý người vợ này, Chu Sáng tự vạch áo cho người xem lưng, đây không phải là thuần túy muốn thêm phiền?

“Nghị Quân, cô ấy nhỏ tuổi, nói chuyện không có đúng mực, anh đừng so đo cùng cô ấy.”

Cố Nghị Quân không nói một lời, nửa dựa vào ghế sofa, hai tay đặt ở trên đầu gối, động tác vô cùng đơn giản, lại mang theo khí phách quân lâm thiên hạ.

Hồ Tuấn Anh so với Cố Nghị Quân còn lớn hơn hai tuổi, lại không thể nhìn thấu người trước mắt này, huống chi Cố Nghị Quân bây giờ làm ăn quy mô có thể so với anh lớn hơn nhiều, là đàn ông, tự nhiên sẽ tận dụng lực mình mạnh hơn trước mặt một người đàn ông khác yếu hơn một đầu, giờ phút này bạn gái mình phạm vào kiêng kỵ của đối phương, anh cũng lúng túng không biết nên nói cái gì.

Lăng Vi cười một tiếng, móng tay nhẹ nhàng gõ cái bàn thủy tinh, ngữ hàm trào phúng: “Chu Sáng tuổi còn nhỏ sao? Không nhỏ đi, nói như thế nào cũng đã trưởng thành, lời nói còn sẽ không nói, không dứt sửa?”

Âu Dương Thần Đông mắt thấy mùi thuốc súng nồng hậu như thế, không khí vừa mới tốt lên bị câu nói đầu tiên của Chu Sáng làm cho gương cung bạt kiếm, vòng luân quần cơ hồ là chưa từng xuất hiện trong quá khứ, đành phải hoà giải.

“Được rồi, tôi đã lâu mới từ nước ngoài trở về một lần, lão đại, cho tôi cái mặt, đừng so đo.”

Ánh mắt Cố Nghị Quân chuyển hướng Âu Dương, hình dáng cầm rõ ràng có chút mỉm cười, xem như bỏ qua.

Hai huynh đệ Hồ gia có thể thở phào nhẹ nhõm, Hồ Tuấn Hi lại càng hung hăng trừng Chu Sáng một cái, nếu không phải là xem cô là bạn gái của anh trai, đã sớm đuổi ra ngoài.

Cái đồ chơi gì, cũng dám đối với Cố Nghị Quân khoa tay múa chân.

Trước kia ý cô Tống Gia Nghiên, Chu Sáng nói chuyện xưa nay không kiêng kỵ, nhưng là còn lấy vài phần kính sợ, chỉ là bởi vì Cố Nghị Quân lười phải cùng cô so đo, Chu Sáng lại là người không có đầu óc, nói chuyện liên can không có chú ý.

Cố Nghị Quân vừa rồi hiển nhiên là thật sự nổi giận, Hồ Tuấn Anh nhủ thầm nhìn về phía cô gái hiển nhiên còn không biết hỏi cái bên cạnh, trong nội tâm đột nhiên sinh ra một cơn tức giận.

Dựa theo thân phận Cố Nghị Quân, bóp chết Chu Sáng quả thực chuyện nhỏ, trước kia lười phải cùng cô so đo, cũng bởi vì không muốn không duyên có mất thân phận, nhưng lần này nổi giận, hiển nhiên là bởi vì bên cạnh có vợ mới cưới.

Không biết Cố Nghị Quân có chính mình phát hiện không, anh đối với Thích Hiểu, rất dễ tâm.

Bởi vì Cố Nghị Quân đem chuyện này để xuống, không khí lạnh lẽo trong phòng cũng từ từ tan, Lăng Vi lôi kéo Thích Hiểu uống rượu.

Thích Hiểu bắt đầu đi đánh phải uống chút rượu đỏ, không dám uống nhiều, nhiều lắm là nhấp môi.

Âu Dương Thần Đông cùng Hồ Tuấn Hi cùng hát, rõ ràng hai người đàn ông thanh tuyến rất tốt, lại cố ý muốn hát thần khúc, đem không khí làm cho nhiệt liệt vô cùng.

Hai người Hồ Tuấn Anh cùng Cố Nghị Quân vừa vặn còn có chút chuyện trên phương diện hợp tác làm ăn, mặc dù giờ phút này trong phòng mơ hồ có chút ồn ào, hai người lại thấp giọng thảo luận trước hợp đồng.

Hai hai thành đôi, anh tới tôi đi.

Chỉ có Chu Sáng một người cô đơn ngồi ở một bên, khỏe mắt khỏi mù càng ngày càng nặng.

Ngày thường mặc dù mấy người này đều không thích cô, nhưng vẫn lẩn quẩn ở bên cạnh, ý vào mình là bạn gái Hồ Tuấn Anh, Chu Sáng từ trước đến nay quen được đãi ngộ như sao quanh trăng sáng.

Hôm nay Lăng Vi cho cô xem sắc mặt coi như xong, thậm chí ngay cả cô gái không có danh tiếng gì này cũng dám không để ý tới cô?

Có vài người là như thế, hoàn toàn xem nhẹ nguyên nhân chính mình nói năng lỗ mãng gây ra, ngược lại trách cứ người ngoài sơ sẩy.

Chu Sáng vốn xuất thân từ nhà nghèo, những năm này được Hồ Tuấn Anh cung cấp tạo nên một bụng ngạo khí, loại ngạo khí này không giống khí chất danh môn khuê tú bẩm sinh được bồi dưỡng, ngược lại là kết quả của tự ti chuyển thành tự đại.

Lời nói sẽ hoàn toàn không chú ý cảm thụ người khác, tự cho là ai cũng cần phải cho mình vài phần mặt mũi.

Dẫn lời trong kịch truyền hình, thực cho rằng mình là mẹ của tất cả trong bốn biển.

Chu Sáng, đúng là như vậy.

Mấy người đàn ông này cô không có đi khiêu khích, lại càng không có can đảm khiêu khích, lại liếc tới Thích Hiểu.

Cô gái này không ngang ngược giống như Lăng Vi, làm người ta không dám trêu chọc.

Thích Hiểu tựa như một đóa Hoa Bạch Lê nhỏ, làm cho Chu Sáng đầy bụng hỏa khí rất muốn túm ném trên mặt đất, dùng gót giày hung hăng dẫm đạp qua.

“Chúng tôi từ nhỏ lớn lên, cơ bản đều là trong đại viện của Cố Nghị Quân, không nghĩ tới, hiện tại đã dài quá một bộ bài tứ-lo-khơ, khi đó Cố Nghị Quân đúng là một người đánh nhau giỏi, khi tôi còn bé vẫn cùng anh ấy đã làm vài ván ha ha ha.”

Lăng Vi là người hào sảng, rất có khí chất nữ trung hào kiệt, sau khi uống hai chai máy hát cũng không mở, liên tục kể cho Thích Hiểu chuyện trước kia của bọn họ.

Mắt Thích Hiểu tròn to, hiện tại rất khó tưởng tượng đàn ông khí chất như Cố Nghị Quân thế nhưng cũng là da con khi một con*, có thể là người nâng tay áo động thủ, tự nhiên nghe được có chút hăng hái, Lăng Vi thấy vậy lại càng nói được vui vẻ.

Một giọng nói lạnh lùng chen vào, làm cho hai người đang nói chuyện với nhau đồng thời nhú mày.

“Đúng vậy, tôi trước kia cũng nghe chị Gia Nghiên nói qua, Nghị Quân khi còn bé luôn vì cô ấy đúng là đánh qua không ít lần.”

Chu Sáng mắt thấy hai người đều nhìn chăm chú vào cô, hướng phía Thích Hiểu không có hảo ý cười cười, lộ ra một hàm răng trắng.

“Chị Lăng Vi, tôi nói không sai chứ.”

Lăng Vi nghe thấy tính nóng nổi lên chỉ mũi Chu Sáng.

“Cô kêu ai là chị vậy, không biết xấu hổ, tôi khi nào thì nhiều hơn một người em gái như cô vậy, cũng không nhìn chính mình một chút.”

Các cô kết giao bằng hữu đều cũng có lựa chọn, mặc dù tiêu chuẩn duy nhất không phải là môn đăng hộ đối, nhưng ít ra tính tình cũng phải hợp, tối thiểu tính tình cũng phải hợp nhau.

Thích Hiểu dịu dàng động lòng người, ngoại trừ ngẫu nhiên lộ ra móng vuốt như con mèo nhỏ đối với Cố Nghị Quân, đối với người ngoài bộ dáng luôn nho nhã lễ độ, Lăng Vi ngược lại rất hâm mộ loại con gái này, cô không sở hữu mềm mại, hướng chỉ thân phận đối phương cũng là thiên kim Thích gia, là vợ trên pháp luật của Cố Nghị Quân.

Nhưng Chu Sáng tính cái thứ gì, Hồ Tuấn Anh mặc dù không có nói rõ, nhưng từ trong miệng Hồ Tuấn Hi bọn họ đã sớm biết, nếu không phải là Chu Sáng nói vì Tuấn Anh làm mất đứa bé, Tuấn Anh lại là người đàn ông chịu trách nhiệm, sao sẽ chịu được Chu Sáng lâu như vậy.

Huống chi chuyện năm đó, Hồ Tuấn Anh là người trong cuộc bị u mê, bọn họ cũng không ngờ, ngày đó bị mất đứa bé, Chu Sáng ngay cả điện thoại

cũng không gọi cho Hồ Tuấn Anh, lại cùng Tống Gia Nghiên đi tới bệnh viện, bất quá cuối cùng cho bọn họ thấy cũng chỉ là hồ sơ của bệnh viện, chỉ có cái tên Hồ Tuấn Anh kia mới có thể thả rằng tin là có, bị lừa gạt.

Lăng Vi thân phận cao quý, tự nhiên sẽ không đối với Chu Sảng lộ ra vui vẻ đối trá, hai người thân phận chênh lệch quá lớn, cô cần gì ủy khuất chính mình.

Chu Sảng trông thấy sự khinh bỉ trong mắt Lăng Vi rất rõ ràng, tự tôn bị chà đạp, Thích Hiểu ở bên cạnh một câu nói cũng không có nói, thậm chí trên mặt không có lộ ra cái vẻ mặt gì, nhưng cũng bị Chu Sảng giận chó đánh mèo.

Cho cô ở bên cạnh xem cuộc vui!

“Phải, là tôi nói sai, hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy Thích tiểu thư, tôi mời cô một ly.”

Chu Sảng có thể ở bên cạnh Hồ Tuấn Anh lâu như vậy, cũng tự nhiên không phải là người đầu óc không có thuần túy, mắt thấy Lăng Vi khó đối phó, cô cũng không tự làm mất mặt, con tức chuyển hướng Thích Hiểu, nói chuyện nhưng lại khách khí vài phần.

Thích Hiểu khuôn mặt tươi cười đưa tay nâng cốc, gặp Chu Sảng mời rượu, cũng liền giơ cốc lên chạm một cái.

Chu Sảng là người ăn chơi, ở phương diện này ánh mắt cay độc, nhìn ra Thích Hiểu không có thói quen đến quán bar, hiển nhiên từ lượng cạn, uống một ly xong thể nhưng lại mời một ly.

----- lời ngoài mặt -----

Tiểu kịch trường: Đương đương

Lăng Vi: “Cô biết khi còn bé thầy giáo cho lão đại lời nhận xét gì không?”

Thích Hiểu tràn đầy hiếu kỳ: “Gì? Nhân phẩm học vấn đều ưu tú sao?”

Lăng Vi: “Bạn học thành tích ổn định, năng lực động thủ mạnh!”

Thích Hiểu: “Động thủ...”

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cưới: Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Phí Trắng Tâm Tư

Lăng Vi hai tay ôm ngực tựa ở trên ghế sa lon, lạnh lùng nhìn về phía Chu Sảng, cô ngược lại muốn nhìn một chút, cô gái này chuẩn được làm như thế nào.

Hôm nay nếu là chơi quá phận, đừng nói cô có cho Hồ đại ca mặt mũi hay không, Cố Nghị Quân tất nhiên cũng sẽ không nhìn, chờ coi Chu Sảng chuẩn được chết như thế nào.

Thích Hiểu mặc dù tính tình không kém, nhưng từ nhỏ trải qua nhiều chuyện hiểm ác như vậy, đương nhiên không phải là quá hồng mềm, lúc Chu Sảng tìm thêm lý do mời cô chén thứ ba, cô khẽ mỉm cười, đem miệng chén đặt ngược ở mặt bàn.

“Từ lượng thấp, ngại quá, Chu tiểu thư nếu là còn muốn uống, tôi chỉ có thể sử dụng đồ uống thay thế.”

Chu Sảng nheo mắt lại, trong nội tâm cười lạnh.

Nhìn bộ dáng dụ dỗ liền ối, trước mặt đàn ông làm bộ làm tịch hiển thế lương mẫu, lúc trước Tống Gia Nghiên cũng là loại bộ sách võ thuật này, cô còn tưởng rằng Thích Hiểu vì bảo trì loại khí chất này, sẽ giả vờ nhu thuận tiếp tục, mới mấy chén thì không được?

“Thích tiểu thư cùng Cố Nghị Quân quen biết như thế nào, tôi rất tò mò muốn biết?” Chu Sảng thay đổi vị trí, ngồi vào bên cạnh Thích Hiểu, cơ hồ dán chặt lấy cô.

Thích Hiểu lông mày cau lại không dễ dàng phát giác, thoáng kéo ra khoảng cách.

“Người nhà giới thiệu.”

Ở đây phỏng đoán ai cũng biết hai người là đám cưới làm ăn, tự nhiên sẽ không tự làm mất mặt, cũng là Chu Sảng hỏi vấn đề như vậy.

Lấy được đáp án trong dự liệu, nụ cười Chu Sảng chân thành đi lòng vòng ly rượu, lộ ra chiếc nhẫn kim cương trên ngón giữa.

”Lại nói tới quá trình tôi cùng Tuấn Anh biết cũng rất thú vị, mặc dù cũng là được giới thiệu a.” Tận lực lộ ra vẻ mặt ngây thơ, phảng phất đắm chìm trong hồi ức, mà không phải là muốn khoe khoang, chỉ là chiếc nhẫn này chính mình không cẩn thận để lộ ra, chiếc nhẫn to như vậy, tự nhiên sẽ được người khác chú ý, những thứ này cô gái bình thường nhìn thấy sẽ lộ ra hâm mộ ghen ghét.

”Ừ.”

Nhưng Thích Hiểu chỉ là nhàn nhạt quét mắt, không động thanh sắc, lòng hư vinh muốn được thỏa mãn của Chu Sản trở nên vô ích, nụ cười trên bờ môi không khỏi giảm bớt vài phần.

”Người giới thiệu là chị Gia Nghiên, bọn họ cũng là cùng Cố Nghị Quân lớn lên, Thích tiểu thư có biết không?”

Ánh mắt Thích Hiểu nhìn hướng Chu Sản, Chu Sản bị cô nhìn cảm thấy có chút chột dạ, thật giống như bị nhìn thấu toàn bộ tâm tư.

Cái cô gái giống như hoa trắng nhỏ dễ khi dễ này, trong chớp nhoáng lộ ra ánh mắt có chút sắc bén.

Nhưng, vậy thì thế nào, Chu Sản cũng chỉ là dừng một chút, ánh mắt nhìn đến bạn trai mình cùng Cố Nghị Quân đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

Chỉ muốn người đàn ông này không có phát giác, cô có thể nói ra lời bản thân muốn nói, tự như...

”Lại nói tới đáng tiếc, lúc trước tôi còn tưởng rằng, sau này có thể cùng chị Gia Nghiên cùng nhau đi vào giáo đường, cùng nhau kết hôn.” Nụ cười Chu Sản ngọt ngào, gương mặt trang điểm tinh xảo lại bởi vì nụ cười này khẽ vận vẹo: “Chỉ là chị ấy đi nước ngoài, ai có thể nghĩ tới Cố Nghị Quân thế nhưng liền kết hôn.”

Những lời này nói rõ ràng, Tống Gia Nghiên cùng Cố Nghị Quân mới là một đôi, mà Thích Hiểu, bất quá là người thứ ba thừa dịp mà chen vào?

Thích Hiểu không giận ngược lại cười, bên cạnh Cố Nghị Quân lâu như vậy, cô ngược lại học được phải khống chế tâm tình của mình như thế nào.

”Ra vậy, rốt cuộc Chu tiểu thư muốn nói gì đây?”

Về mặt Thích Hiểu lạnh nhạt như thế, cho nên lời nói đầy ác ý của Chu Sản đều như một quyền đánh trong không khí, chỉ ra về mình ngu xuẩn không thể nói.

Lăng Vi trên mặt lộ ra trào phúng, môi đỏ mọng lộ ra nụ cười.

”Phí trắng tâm tư.”

Bốn chữ không có chỉ mặt gọi tên, lại làm cho Chu Sản hết sức khó xử.

Thời gian dài như vậy, trong thời gian Âu Dương Thần Đông cùng Lăng Vi chưa có trở về, Chu Sản đã quá lâu không có bị người khác bày ra sắc mặt, thế cho nên đem chính mình lên vị trí cao cao tại thượng, một hơi giấu ở ngực nhìn không được thờ ơ lạnh nhạt, cô cũng không dám hướng phía Lăng Vi phát hỏa, dù sao thân phận của Lăng gia cùng Âu Dương gia cũng mạnh ngang nhau.

Cô “Một cách tự nhiên” đem cơn tức này dời chuyển qua trên người Thích Hiểu.

”Thích tiểu thư, không biết cô là giả ngốc hay ngốc thật, tôi nói còn chưa đủ hiểu? Nói như thế, một năm sau chị ấy từ nước ngoài trở lại, chủ động rời đi hay là đến lúc đó bị chồng bỏ, cô mới có thể nghĩ đến rõ ràng.”

Chu Sản dứt khoát chọc đến, dù sao cô thấy Thích Hiểu cũng không có tính tình gì, Cố Nghị Quân cũng không còn chú ý nơi này, chẳng lẽ Thích Hiểu còn có thể cáo trạng?

Chu Sản dương dương đắc ý, thậm chí hảo tâm khuyên lon.

”Tôi muốn nói, phá hư chuyện nhân duyên người khác hay là làm thành việc tốt, cô nói đi?”

Thích Hiểu gạt nhẹ đầu, một lần nữa đem ly rượu lật lại, cầm bình rượu đỏ rót vào.

Lăng Vi chọn rượu tự nhiên không kém, mới vừa lấy từ trong hầm băng ra, miệng chai còn tỏa khói trắng nhẹ nhẹ, rượu màu đỏ sậm trong ly rượu lưu chuyển lật qua lật lại giống như là một khối thạch hoa quả mềm dẻo.

Lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Thích Hiểu vừa nhắc cánh tay, nửa ly rượu đỏ cứ như vậy giội đi, tất cả rơi vào trên mặt Chu Sản, trên cổ, thuận thế thấm ướt một mảng lớn quần áo mát lạnh, cả người tựa như thấm trong máu.

”Cô, làm sao cô dám...”

Chu Sản đang trong tâm trạng sáng khoái, tuyệt không ngờ rằng sẽ phát sinh chuyện như vậy, giờ phút này tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đứng người lên cho Thích Hiểu một cái tát, bên tai truyền đến thanh âm ôn nhu.

Nhàn nhật , không có chút cảm giác áy náy nào.

”Chu tiểu thư giống như uống say, như thế nào lại bắt đầu nói lung tung, tôi giúp cô tỉnh rượu.”

Lăng Vi bật cười, hướng phía Thích Hiểu giờ cái ngón tay cái.

Ai nha, quả thực đối với mình khẩu vị quá, không nghĩ tới Thích Hiểu thoát nhìn ôn nhu yếu ớt, trong xương còn có phần kiên nhẫn, người bạn này cô đã định!

”Hiểu nhi, muốn gọi sao không nói đề cho tôi tiện nghỉ một chút, hiện tại cô bỏ một ly này giá một vạn đi, tôi không đau lòng được sao.”

Thích Hiểu nụ cười sáng rỡ: “ vốn là muốn dùng đồ uống, chỉ sợ nhiệt độ quá cao không thể đề cho Chu tiểu thư thanh tỉnh, lần sau tôi nói chào hỏi trước.”

Hai người kẻ xướng người hoạ, chuyện trò vui vẻ, mấy người đàn ông còn lại sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tôi Đi Cùng Em

Hồ Tuấn Anh trên mặt tự nhiên khó coi, chỉ là từ lúc mới vừa mới bắt đầu, Cố Nghị Quân mặc dù còn đang nói chuyện, thanh âm lại càng nhỏ, Chu Sản từng chữ từng câu cũng có thể truyền rõ ràng vào trong tai bọn họ.

Anh muốn ngăn cản, kết quả không có tới, mới vừa còn suy nghĩ xin lỗi Thích Hiểu như thế nào, người ta một cái nháy mắt liền chính mình báo thù.

Quẹt một cái nụ cười chột ngươi bò lên trên Cố Nghị Quân khoe môi, lại nhanh chóng biến mất, nhanh giống như là ảo giác.

”Ngại quá, tôi sẽ bồi thường cái váy này cho Chu tiểu thư.”

Cố Nghị Quân nhàn nhạt mở miệng, Hồ Tuấn Anh há to miệng, lại cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cời áo khoác đem che lên cho Chu Sản đang phần hân đầy mặt, sắc mặt Hồ Tuấn Anh biến ảo, từ góc độ người ngoài mà nói anh tự nhiên trong nội tâm sáng khoái, thậm chí có điểm bội phục người vợ này của Cố Nghị Quân, chỉ là người bị gọi rượu kia là bạn gái của anh ruột, cũng có chút lúng túng.

Đang ca hát Âu Dương Thần Đông bất đắc dĩ nhún vai, được rồi, lúc trước anh đã đoán được sẽ phát sinh chút gì, dù sao từ trước đến nay Chu Sản không phải là đèn đã cạn dầu, chỉ là phản ứng của Thích Hiểu vượt ngoài nghĩ của anh.

Trước thoát nhìn chỉ là cô gái tính tình mềm mại cá tính ôn nhu, ai có thể nghĩ tới người ta động thủ không động miệng, thật sự là không ngờ tới...

Thì ra là cùng vợ mình sinh đôi.

Hôm nay gặp mặt mặc dù không thể nói ra về trong không vui, nhưng cũng là không khí quý dị, Thích Hiểu cùng Lăng Vi ngược lại trao đổi số điện thoại, hẹn về sau thường xuyên gặp nhau, ánh mắt Chu Sản nhưng lại chăm chú nhìn Thích Hiểu, hận không thể đem thân thể của cô đốt ra một cái hố, cũng đang lựa chọn cúi đầu dưới ánh mắt cảnh cáo của Hồ Tuấn Anh.

--

Maybach bình tĩnh chạy, người đàn ông ngồi ở chỗ tài xế hình dáng tiền minh, tướng mạo tuấn mỹ, cơ hồ kéo ra ngoài có thể trực tiếp đập xe hơi quảng cáo, ánh mắt cũng không ở nhìn về phía cô gái nào đó cúi đầu chơi ngón tay, mang theo hoang mang.

Nhìn như ôn nhu, thế nhưng sẽ chọn trước mặt người khác biến thân làm con mèo nhỏ nhe răng nhếch miệng, đuổi ra một tý móng vuốt hung hăng người không biết tốt xấu, thật sự là làm người khác bất ngờ.

Không cần ngần ngại đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt dò xét, Thích Hiểu cắn răng: “Nếu như anh muốn mắng tôi, cứ mắng chửi đi.”

Dù sao đã thành thói quen, mỗi lần rõ ràng bị khi dễ chính là mình, sau khi phản kháng lại phải chịu bị mắng.

Nói khó màu xám tro lúc trước hiện lên trong đầu, làm cho tâm tình Thích Hiểu không ổn cực độ.

Cố Nghị Quân nhạy cảm cảm nhận được tâm tình của đối phương, con mèo nhỏ rầu rĩ không vui, cúi đầu ừ ừ liếm móng vuốt.

Nghĩ như vậy, ngược lại là có chút đáng yêu, mặc dù anh cũng không thích bộ dáng Thích Hiểu cúi đầu ừ ừ.

”Tại sao phải mắng cô?”

Thích Hiểu thở dài: “Bởi vì kia là anh em của anh, cho dù cô gái của anh ta chọc tôi, tôi cũng có thể chịu được ngoan ngoãn không nói một lời, dù sao cô ta nói là sự thật, thật sự hôn nhân của chúng ta chỉ có một năm.”

Bàn tay cầm tay lái bỗng nhiên nắm chặt, mạnh đập xuống thắng xe, đem Maybach dừng ở ven đường, bật đèn xi nhan.

Bởi vì quán tính, thân thể Thích Hiểu bị ngã về trước hướng, lại được Cố Nghị Quân duỗi đến cánh tay đỡ, đầu không có đụng vào phía trước.

”Tại sao.”

Thích Hiểu nhìn không được oán hận, quay đầu nhìn về phía Cố Nghị Quân, lại bị ánh mắt anh hấp dẫn.

Tinh mịn, đồng tử màu đen thuần túy, đèn đường ban đêm phủ lên thể nhưng hiện ra sáng như ánh sao, phối hợp ngũ quan tuần mỹ vô song, đẹp mắt đến làm cho người ta đui mù.

”Đầu tiên, anh em là anh em, nhưng cần phải trách cứ chính là cô gái kia, mà không phải cô, tôi vô cùng không thích hành động cô đem trách nhiệm ôm ở trên người.”

Hàm chứa trào phúng nhàn nhạt, thuyết pháp lại ngoài ý muốn làm cho người ta an tâm, Thích Hiểu trừng mắt nhìn, môi màu hồng phấn khẽ mím, giống như hoa anh đào ngỏ đáng yêu mê người, lại không phát ra tiếng động.

Con mắt Cố Nghị Quân càng trở nên u ám thêm, thanh âm tối tăm: “Tiếp theo, không cần phải nhắc lại một năm kia chuyện.”

Thích Hiểu trề môi, giống như ảo khí mờ miệng: “Anh nghĩ rằng tôi muốn, cô gái nào không hi vọng bạch đầu giai lão cả đời chỉ mặc áo cưới một lần, đối với anh đừng bảo là không có mặc qua áo cưới, thậm chí mới vừa kết hôn liền phải nhắc nhở chính mình, hôn nhân của chúng ta hữu danh vô thực, chờ cô gái kia về tôi liền phải nhường vị trí là vợ anh cho cô ấy, loại cảm giác này vô cùng không tốt, giống như là tôi ăn cắp đồ của người khác, anh cần bản không hiểu... Ngộ.”

Còn chưa có nói xong, môi bỗng nhiên lại bị chặn lại, đôi môi mềm mại mím vào mang theo mưa to gió lớn dồn dập.

Thích Hiểu cảm giác mình phảng phất như là lá cây phiêu diêu giữa mưa rơi, chỉ có thể bắt lực vịn ở thân cây, giao tiếp gần bó càng ngày càng sâu làm cho cô cơ hồ sắp hít thở không thông.

Cũng may, Cố Nghị Quân giống như cũng phát hiện tình huống như thế, hung hăng hút môi dưới của cô sau buông lỏng miệng.

Thích Hiểu hít thở từng ngậm từng ngậm không khí, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay nóng đến đỏ bừng, giống như trái táo óng ánh trong suốt, mang theo cảm xúc nào đó thẹn quá hoá giận.

”Cố Nghị Quân, anh khôn kiếp!”

Chuẩn bị đem cô tươi sống buồn chết sao?

Trái tim nhảy bang bang, giống như đang nhắc nhở giờ phút này cảm xúc chủ nhân kích động đến cỡ nào, nhìn bộ dáng con mèo nhỏ lại muốn lộ ra móng vuốt, Cố Nghị Quân không hiểu để lửa giận từ từ tiêu tán, liếm liếm cánh môi.

”Thật là ngốc.” Mặc dù thật đáng yêu.

Về phần bị chửi là khôn kiếp, giống như đã thành thói quen.

Thích Hiểu hung hăng liếc mắt, sợi tóc thoáng co lại mất trật tự, trên khuôn mặt rủ xuống vài sợi, trong đêm tối phối hợp với con mắt dưới con thịnh nộ chiếu lấp lánh, càng phát ra quyến rũ động lòng người.

Cố Nghị Quân rõ ràng cảm thấy thân thể biến hóa, từ lúc nọ hôn kia bắt đầu, muốn càng nhiều.

Thật là đáng chết, tự chủ trong ngày thường vẫn kiên ngoạ đều đi nghỉ phép sao? (ý nói Cố Nghị Quân bị mất tự chủ)

Quan sát vẻ mặt của Cố Nghị Quân, Thích Hiểu nhếch miệng: “Thế nào, lương tâm phát hiện?”

Cố Nghị Quân không nói một lời, tiếp tục lái xe.

Cố Nghị Quân biểu hiện quái dị làm cho Thích Hiểu thậm chí đã quên chuyện vừa mới phát sinh tại trong quán, cô gái ho khan hai tiếng, dè dặt dò hỏi: “Anh... Không uống rượu.”

Vừa rồi cô cùng Lăng Vi ngược lại uống một chút, cũng không có chú ý đến Cố Nghị Quân, bắt quá xem biểu hiện kỳ quái hôm nay còn có nọ hôn vừa rồi không giải thích được, hơn phân nửa uống.

”Tôi từ trước đến nay tuân kỷ thủ pháp.” Cố Nghị Quân quăng cho cô ánh mắt khinh bỉ, trong nội tâm mơ hồ nổi lên là không sáng khoái.

Trong quán chính mình thời khắc chú ý nhất cử nhất động của Thích Hiểu, cô gái này ngược lại không có đem mình để ở trong lòng.

Thích Hiểu liếc mắt: “Cái gì tuân kỷ thủ pháp, mới vừa rồi là ai đùa giỡn phụ nữ đảng hoàng đây?”

Cố Nghị Quân khinh miệt cười một tiếng: “Phụ nữ đảng hoàng, điều gì chứng minh cho cô nói cái này?”

Được rồi, cô là vợ hợp pháp của Cố Nghị Quân, Thích Hiểu yên lặng không nói gì, nhưng trong lòng đang suy tư.

Vừa rồi Cố Nghị Quân nói, cô không cần phải nhắc lại chuyện một năm kia, đến tốt cùng có ý gì.

Thích Hiểu cũng không nhận ra, tình cảm Cố Nghị Quân đối với Tống Gia Nghiên thời gian dài như vậy, từ nhỏ đến lớn bảo vệ, lại nhanh như vậy liền buông tha.

Huống hôm nay biểu hiện từ người bạn thiếu não của Tống Gia Nghiên cùng cô, cô gái kia dường như cũng không muốn buông tha cho khối đại kim chuyên Cố Nghị Quân này.

Thích Hiểu tiếp tục cúi đầu chơi ngón tay, không biết cần phải cùng người chống bên cạnh mình nói cái gì, giữa hai người tựa hồ nhất định bảo trì loại trạng thái này.

Không lời nào để nói, hai bên xa cách.

Hôm nay mặc dù không có uống rượu, người nào đó lại gián tiếp nhắm nháp rượu ngon trong miệng Thích Hiểu, hiển nhiên chuẩn bị phá vỡ cục diện này.

”Ngày mai, cùng em về nhà?”

Thích Hiểu ngẩn người, vừa nghĩ tới Cố Nghị Quân lương tâm phát hiện, bọn họ có thể trở về bàn việc về ở biệt thự trước, mới phản ứng tới, ý anh là - - về nhà mẹ đẻ.

Thì ra là coi như là trước cùng Cố Nghị Quân ở lại, cái nhà lạnh như băng kia, cũng so với mình trong ấn tượng từ nhỏ đến lớn nhà, càng làm cho mình có thể định nghĩa vì nhà.

Này một đôi mẹ con, còn có buồn bực không lên tiếng thật giống như người mù cái gì cũng không thấy được, người điếc cái gì cũng không nghe thấy phụ thân, làm cho cuộc đời của cô không hề giống người ngoài cho rằng cái kia loại huyền lệ.

Giống như theo như lời Âu Dương Thần Đông, cô cũng không có thói quen bị người ngoài nhìn chăm chú, bởi vì cô căn bản không phù hợp thân phận Thích gia đại tiểu thư.

Trong mắt ánh ngược bóng dáng cô đơn của Thích Hiểu, Cố Nghị Quân chợt phát hiện, mặc dù khi kết hôn vội vã, nhưng mình căn bản không hiểu rõ vị hôn thê bên cạnh này.

Chuyện cô từ nhỏ đến lớn, cô yêu thích, tình cảm của cô.

Ngay từ đầu chỉ là trở thành một cuộc làm ăn, phảng phất ký hợp đồng đề dấu tay xuống là tốt rồi, thậm chí đơn giản đến không cần thân mình can thiệp phẩm chất hàng hóa.

Nhưng trong lúc vô tình Cố Nghị Quân lại bị con mèo nhỏ lộ ra móng vuốt hấp dẫn.

Không tự chủ được muốn tìm hiểu, một cô gái cái mâu thuẫn và không giống người thường, rốt cuộc là như thế nào người.

Cô khi còn bé có thể cũng giống như mình hay không, bên cạnh có một đám bạn cùng chơi trong đại viện, học trường kia có phải là đối tượng lúc đi học cô sùng bái hay không, thích ăn thức ăn gì.

Những thứ này cũng không vấn đề trọng yếu giống như ngọn lửa lóm đăm lóm đốm, ở trong lòng anh một khi nhớ tới, cũng chưa từng dập tắt.

”Ngày mai, anh về nhà cùng em”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Thích Hiểu Cố Nghị Quân lập lại một lần nữa, lái xe tiến vào trong biệt thự, làm như lơ đãng cầm tay của cô.

”Anh về cùng em”

Bạn đang đọc truyện *Nháo Cười: Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.